

ILIE CIOARĂ

Cartea Cărilor

CUNOAȘTERE DIRECTĂ
TRĂIRE EMOTIONALĂ
ÎNDUMNEZEIRE

EDITURA PEGASUS

Lucrarea reprezintă sinteza unui număr de patrusprezece volume apărute în ultimul deceniu la mai multe edituri. Ea tratează despre „Cunoașterea de Sine”, accesibilă tuturor ființelor umane, având ca punct inițial de sprijin Atenția lucidă, globală și dezinteresată

la întâmpinarea permanentă a desfășurării Vieții, ca noutate absolută de la o clipă la alta.

Întregul proces de desfășurare a Cunoașterii este strict legat de viața unui om obișnuit, care, în decursul timpului trece prin diferite experiențe: fenomene de dedublare, experiențe spiritiste, rugăciunea inimii etc. Însă, fiind mereu nemulțumit de propria transformare, inițiază Cunoașterea de Sine folosind simplitatea Atenției la conștientizarea stării haotice a neatenției, concretizând practic ipostaza de „A Fi - Acum și Aici” prezent la prezent, în Uniune perfectă cu clipa actuală a Vieții în eterna Ei desfășurare. Și astfel, la scurtă vreme întâlnește o nouă surpriză: Iluminarea sau Eliberarea.

CĂRȚI DE ACELAȘI AUTOR:

1. **Moartea morții și desăvârșirea**
Editura All, 1993
2. **O călăuză astrală. Ferestre spre infinit**
Editura All, 1994
3. **Integritatea ființei umane**
Editura All, 1998
4. **Omul atemporal și Divinitatea**
Editura All, 1998
5. **Ființa umană și Adevărul Absolut**
Editura Herald, 1998
6. **Redresarea morală și spirituală a omenirii**
Editura Metropol, 1999
7. **Minunata călătorie spre adâncurile propriei ființe**
Editura Herald, 2000
8. **Pe urmele Absolutului**
Editura Herald, 2001
9. **Eternitatea clipei**
Editura Herald, 2001
10. **Realitatea Supremă și condiționarea umană**
Editura Herald, 2001
11. **Murim și înviem în fiecare clipă**
Editura Hermes, 2002
12. **Spiritism și spiritualitate mistic-creștină**
Editura Hermes, 2002
13. **Cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite**
Editura Hermes, 2003
14. **Fiecare ins în parte este Dumnezeu întrupat**
Editura Hermes, 2004

ILIE CIOARĂ

Cartea Cărților

CUNOAȘTERE DIRECTĂ, TRĂIRE EMOȚIONALĂ,
ÎNDUMNEZEIRE

EDITURA PEGASUS

București

CUPRINS

PREFATA.....	5
I. MOARTEA MORTII SI DESAVÂRSIREA	9
Experiente efectuate în izolarea clandestinitatii.....	9
Experiente realizate în timpul detentiei:	
25 aprilie 1951 – 15 octombrie 1956	23
Documentare, studii, experiente, munca asidua cu mine ..	29
Cararea îngusta	67
Despartirea	87
II. O CALAUZA ASTRALA. FERESTRE SPRE INFINIT	91
III. INTEGRITATEA FIINTEI UMANE.....	157
IV. OMUL ATEMPORAL SI DIVINITATEA	164
V. FIINTA UMANA SI ADEVARUL ABSOLUT.....	169
VI: REDRESAREA MORALA SI SPIRITUALA A OMENIRII	175
VII. MINUNATA CALATORIE SPRE ADÂNCURILE PROPRIEI FIINTE	181
VIII. ETERNITATEA CLIPEI.....	187
IX. PE URMELE ABSOLUTULUI	192
X. REALITATEA SUPREMA SI CONDITIONAREA UMANA	197
XI: MURIM SI ÎNVIEM ÎN FIECARE CLIPA.....	203

XII. SPIRITISM SI SPIRITUALITATE MISTIC- CRESTINA	208
XIII. CUNOASTEREA LUI DUMNEZEU PRIN CUVINTE POTRIVITE	223
XIV. FIECARE INS ÎN PARTE ESTE DUMNEZEU ÎNRUPAT.....	229
ÎNCHEIERE	234
238	

Îngrijire ediție: *Viorel Dragomir*

Grafica copertei: *Marius Zarafu*

Pregătire text: *Viorica Medrea*

© Toate drepturile asupra prezentei
ediții aparțin autorului

PREFAȚĂ

În prima decadă a lunii august din anul 2003, abia terminasem lucrarea „Fiecare ins în parte este Dumnezeu întrupat” și, ca de fiecare dată într-o asemenea împrejurare, trăiesc clipe însoțite de o mare satisfacție și bucurie. Față de cele treisprezece cărți apărute mai înainte și care se află deja în posesia cititorului interesat de „Cunoașterea de Sine”, pe aceasta o apreciez că fiind corolarul a celor anterioare. Apoi, dintr-o grabă firească, îmi socotesc misiunea față de semenii încheiată. Așadar, mi-am zis eu, de-acum înainte voi fi liber, în sensul de-a putea trăi în Uniune cu Marele Tot fără să cuprind în cuvinte experiența și să o aștern pe hârtie.

Libertatea de a face ceea ce noi vrem este cel mai mare dar oferit omului de către Nemărginita Bunătate Divină. În cuprinsul propriei conștiințe nu mai apărea nici un fel de temă pe care să o dezvolt în context cu inerenta trăire. Bucuria și zburdălnicia firii mele nu a durat mai mult de câteva zile. Undeva, la orizont, își fac apariția unele insinuări a ceva deosebit, venit din Eternitate de a scrie o Carte a Cărților. Adică un fel de îndrumar în care omul obișnuit să afle întreaga tehnică a Cunoașterii proprii ființe.

În ziua de 25 august titlul lucrării viitoare mi se comunică intuitiv dintr-o dată, cu deosebită claritate și precizie: „Cartea Cărților – Cunoaștere directă, Trăire emoțională, Îndumnezeire”. Era prima oară când mi se transmitea în

acest fel titlul viitoarei lucrări. Cu cât privesc acest titlu cu atât întreaga mea ființă este absorbită în Imensul Necuprins în care mă contopesc cu desăvârșire.

Lucrarea va cuprinde sub formă de capitole o sinteză a tot ceea ce am scris.

În continuare, câteva date personale: Nascut la 4 ianuarie 1916 în comuna Vârtop, județul Dolj, din părinții Gheorghe și Stanca Mladin-Jianu. La vârsta de șase ani am fost adoptat de către familia Gheorghe și Stanca Cioara, prietena cu bunicul. Aceasta familie dorea să aibă un moștenitor al averii ce o poseda la acea dată.

Pregătire intelectuală: Diplomă absolvent liceu, Diploma Centrul de pregătire tehnic profesională, administrativă; Diplomă de Școală de pregătire profesional-polițienească.

La 1 iulie 1940 am fost numit Comisar-ajutor la Chestura municipiului Brașov. Am funcționat până la data de 22 martie 1945, când am fost arestat împreună cu alți colegi – considerați ostili regimului comunist – și trimis în lagăr. În drum spre lagăr am evadat și m-am refugiat la părinții mei. După un an de zile lagărul s-a desființat și eu am revenit la domiciliul meu din Brașov. Noua conducere, de asemenea comunistă, mi-a propus reangajarea pe același post avut înainte de arestare. Trebuia să îndeplinesc o singură condiție: înscrierea în unul dintre partidele politice care acaparaseră puterea în stat. Sfetnicul meu interior m-a oprit să fac un asemenea compromis. Am refuzat deci oferta sub pretextul că nu am făcut și nici nu voi face vreodată politică de partid.

În 1948 am aflat că se urmărește pe întreaga țară o vastă reprimare, însoțită de arestări a membrilor de conducere a celor două partide istorice, a foștilor legionari, ca și a polițiștilor care au fost epurați. Am părăsit din nou

Braşovul, de data asta singur şi am revenit iarăşi în comuna mea natală, gândindu-mă la diferitele posibilităţi de ascundere oferite de gospodăria părintească.

Cu aceste ultime date, suficient de lămuritoare asupra situaţiei în care se afla autorul, nu ne rămâne altceva decât să ne angajăm la descrierea fiecărei cărţi în parte, încercând pe cât posibil să scoatem în evidenţă esenţa atât de cuprinzătoare din titlul revelat.

CAPITOLUL I

MOARTEA MORȚII ȘI DESĂVÂRȘIREA

Experiențe efectuate în izolarea clandestinității

Autorul ne relatează că încă din copilărie a avut adeseori diferite vise prevestitoare. Unele dintre ele s-au împlinit după scurgerea mai multor zile, luni sau ani. Unul dintre ele nu s-a împlinit deși au trecut aproape șase decenii.

Pentru a face cât mai accesibilă înțelegerea experiențelor, vom alterna explicarea directă de către trăitor a fenomenelor cu relatarea de către noi, așa precum o face în mod simplu orice critic literar.

Suntem deci în ziua de 15 august 1948, zi importantă pentru locuitorii acestei comune, datorită târgului anual – odinioară vestit în întreaga regiune. Rămas singur aventurierul acestei experiențe, iată ceea ce ne relatează:

„Nu obișnuiesc să dorm după-amiaza. Iar noaptea trecută m-am odihnit mulțumitor. Totuși m-a cuprins un fel de toropeală nejustificată care m-a obligat să pun capul pe pernă. Îndată am adormit și trăiesc următorul vis. Cineva își anunță prezența prin lovituri în poartă cu un băț. Mă deplasez să văd cine este și ce anume dorește.

În fața mea se află Ștefan Dinu, un consătean care, fără să-l întreb ceva, îmi spune: „Domnul Cici – astfel eram cunoscut în comună – diseară vin să te caute!” „Bine, nene Ștefane! Îți mulțumesc!” Apoi repetă a doua oară aceeași veste. Se îndepărtează câțiva pași, după care se întoarce și repetă a treia oară, punând accentul ceva mai apăsător pe cuvintele: „să te caute.”. Atât eu cât și el știam că este vorba de venirea jandarmilor. M-am trezit brusc impresionat de cele aflate. După două, trei ore familia formată din încă cinci membri a revenit și eu le-am povestit visul. Tata, care de obicei judeca lucrurile cu multă cumpănire, îmi spune:

– Te-ai gândit prea mult la arestarea ta și de aceea ai avut visul.

Intuiția îmi spunea să mă duc în ascunzătoare. La insistența lor, am rămas totuși să cinăm împreună. Însă pe la jumătatea timpului afectat mesei, din profunzimea ființei mele primesc un fel de ordin: Pleacă! M-am ridicat brusc și trei-patru pași până la ușă, apoi cinci-șase până la bucătărie. După ce m-am urcat pe butoi am pătruns în ascunzătoare. În acel moment patru jandarmi s-au năpustit spre casă apărându-se de câini. Tata abia închisese ușa după mine și-l aud:

– Ce căutați domnule în curtea mea?

După ce a aflat că mă caută pe mine, le-a spus destul de tare ca să aud și eu:

– Nu este domnule aici, a plecat de două zile la el acasă, la Brașov! Acesta era consemnul stabilit de mine cu toți ai casei, în cazul că voi fi căutat. În urma unei scurte percheziții au plecat la conacul ce-l aveam la circa doi kilometri în afara comunei. Acolo îmi petrecusem vremea cu două săptămâni mai înainte.

Din acea clipă nu am mai părăsit ascunzătoarea, care consta dintr-un pod de bucătărie lipită de casă cu acoperiș în pantă. Eram obligat să stau la orizontal. Lumină nu aveam decât dimineța pe sub streășină. De-acum trebuia să-mi petrec vremea în semiîntuneric.

În aceste condiții vitrege, am început să meditez la întreaga mea existență de până la vârsta de treizeci și doi de ani și șase luni. Un bilanț deloc mulțumitor. Astfel s-au scurs în jur de două săptămâni. Din când în când mă încerca un fel de presimțire că ceva se va întâmpla. Nu puteam să descifrez ce anume. Uneori apăsarea necunoscutului era chiar dureroasă. Alteori acel ceva misterios îmi insufla o vaga speranță. Și iarasi mă întrebam pentru a nu știu câta oară: Ce-ar putea fi acel atât de tainic mister?

În final, iată fenomenul surpriză: Într-o noapte, luminată de un splendid clar de lună, mă pomenesc în afara corpului. Eram în fața casei, la cinci-șase metri deasupra solului, ținând seamă de nucul ce-l aveam în fața casei, la intrare. Eram perfect conștient. Mă aflu în dublura corpului meu fizic. Dispuneam de întreaga mea capacitate intelectuală. Știam unde îmi este corpul, soția de la Brașov, ca și starea mea de urmărit politic. În mod firesc îmi vine întrebarea: „Cum este oare posibil să exist în afara trupului?” Întrucât mă simțeam minunat, mi-am proiectat privirea spre poarta gospodăriei, la circa douăzeci, treizeci de metri. Îndată am ajuns acolo prin alunecare. Și iar mă întreb: „Cum este posibil să ființez în afara corpului?!” Negăsind nici un răspuns, am revenit la prima poziție, tot prin simpla alunecare, de data asta cu spatele înainte. Iar la o nouă întrebare, un gând viclean se furișează. Îmi zic eu: „Stau de atâtea zile ascuns în podul de

bucătărie, nu cumva am înnebunit!?” Teama survenită fără vrerea mea m-a adus pur și simplu în ascunzătoare. Podul s-a luminat complet și după horn (jos era vatra) am descoperit o rangă de fier, care rămăsese acolo uitată probabil cu prilejul acestei lucrări. După aceea am intrat în corp într-o formă curioasă: Prin gură îmi pătrundea în corp o energie aidoma unui șarpe. Am început să mișc mâinile, picioarele. În sfârșit, iată-mă de-acum integrat complet în corpul fizic.

Păstrez în cele mai mici amănunte întreaga memorie a celor întâmplare. Surpriza pe cât de mare pe atâta de mobilizatoare.▼

Până la acea dată nu citisem și nici măcar nu auzisem pe cineva despre o asemenea posibilitate de trăire în afara învelișului carnal. „Dacă fără voia mea am trăit un astfel de experiment – îmi zic eu – nu ași putea oare să-l împlinesc după propria voință? Dar, cum să-l realizez?” Entuziasmat de cele întâmplare, iată ce hotărâsc: Să fac în așa fel ca să-mi mențin starea de conștiință atât în postura de veghe, cât și în aceea de somn. În acest scop mi-am fixat pe scândura ce susținea acoperișul o bucată de hârtie pe care am desenat un punct negru de dimensiunea unei pioaneze. Și în timpul zilei – stând la orizontal – mi-am zis: Nu voi părăsi corpul decât privind imaginativ acest punct. Astfel în stare completă de relaxare, cu ochii închiși încep să-mi retrag energia din corp, de la picioare spre cap, continuând ieșirea prin creștetul capului.

Efectele acestui exercițiu nu au întârziat să-mi demonstreze că merg pe drumul cel bun. La început din piciorul fizic se desprindea dublura sa, care devenea activă, luând prin mișcare o altă poziție. Surpriza și teama

necontrolată readucea totul la normal. La scurt timp iată-mă în afară! Întreaga dublură desprinsă complet plana cu fața în sus, în mișcare spre dreapta și stânga deasupra corpului. Mă gândesc să pătrund în camera părinților de care mă despărțea un zid. Și, drept efect al gândului, mă reped cu capul în acest obstacol. Dar intervine un alt gând: „Cum să trec prin zid!?” Cel de-al doilea gând mi-a oprit înaintarea. O jumătate din dublură era în afara podului și restul în interior. Din această tentativă și nereușită am învățat ceva și anume: menținerea hotărâtă a gândului până la îndeplinirea lui.

Într-o altă încercare: Sunt în afara corpului și mă gândesc puternic la soba din camera părinților mei. Atât numai! Fără să imaginez altceva mă ridic la vertical, apoi cobor în mijlocul camerei respective. Jos s-a format mai întâi capul apoi sub el corpul constituit din punctișoare luminoase, care se adunau de la sine, fără vreo intervenție din partea mea. Îndată ce dublura s-a format, încep să culeg informații. Mama spăla rufe în fața unei albii. Tata era complet îmbrăcat și se afla trântit în patul al doilea și dormita. M-am adresat mamei, crezând că mă vede și aude. Neprimind nici un răspuns, mi-am zis eu, să o sperii. Și, privind masa, am văzut o sticlă pe care am încercat să o răstorn. I-am mișcat numai dublura, fără să realizez surpriza vizibilă la care mă așteptam. M-am adresat apoi tatălui, care mi-a spus ceva, dar n-am reținut. După ce am înregistrat memorial prezența unor lucruri din cameră, am revenit în corp. Intrarea în structură fizică s-a produs în mod simplu cu totul diferit ca mai înainte.

Urmează verificarea: Am bătut în perete. Acesta era semnalul stabilit încă de la început, dacă aveam nevoie

de ceva. Nu o mai făcusem niciodată până atunci. Mama a venit foarte îngrijorată.

– Ce este cu tine, ești bolnav, ai nevoie de ceva?

– Te rog să chemi și pe tata!

Și în fața celor doi le descriu tot ce am văzut în camera lor. Mama își face semnul crucii și-mi spune:

– Cum ai putut să vezi toate astea, căci eu când am venit, ușa de la bucătărie era închisă și cârligul asigurator se afla la locul lui?

Tata mi-a spus că a avut un început de vis cu mine. Atâta doar.

Aceste confirmări mi-au dat aripi. Entuziasmul mi-a cuprins Sufletul. Am continuat verificarea fenomenului cu fratele și cumnata mea care locuiau în a doua cameră. Au urmat apoi mai multe deplasări la locuința soției mele de la Brașov.

La o altă vizită, făcută părinților mei, văd pe tata și mama dar, spre surprinderea mea, întâlnesc și pe bunica mea decedată. În urma noii revelații mi se deschide perspectiva unor imense posibilități oferite de lumea duhurilor. Podul în care îmi petrec existența a devenit un adevărat paradis. Abia așteptam venirea nopții – timpul cel mai favorabil dedublării – pentru a mă avânta în lumea misterelor, a căror prospețime și noutate absolută mă umplea de bucurie, greu de explicat cu ajutorul cuvintelor”.

Apreciem această descriere atât de amănunțită și lămuritoare a fenomenului de dedublare și o recomandăm tuturor semenilor interesați de punerea în practică a unei astfel de experiențe.

După ce acest veritabil parapsiholog află că poate lua contact cu cei aflați în lumea de dincolo, se gândește să-i consulte în legătură cu situația deficitară a țării și regimul de tiranie și teroare declanșat asupra populației atât de la sate, cât și orașe.

Silvia Marinescu, o fostă colegă de școală primară, îi răspunde că îi este teamă să nu greșească pentru a nu mai reveni la o noua reîncarnare. Un alt prieten, Ion Dumitrascu, dispărut în războiul contra URSS, îi comunică în linii generale, că americanii au făcut o mare greșeală permițând rușilor să-și extindă dominarea în țările din răsăritul Europei.

– Mulți, mulți ani de suferințe, durere și strâmtoare pentru țări și popoare. – mai afirmă el.

La o nouă întâlnire, cerându-i precizări în legătură cu această problemă, el se tăvălea pe jos cu privirea ațintită undeva în spatele său și da a înțelege că nu poate răspunde. În fața lui se afla o femeie cu un copil în brațe, care-l fixa cu privirea, oprindu-l să greșească prin destăinuire a aceea ce el cunoștea.

În același scop a consultat și spirite necunoscute și toate i-au dat un singur răspuns: „Alta este menirea ta” și nimic mai mult. Și pentru că a continuat să întrebe ceea ce nu-i era îngăduit să afle, a fost în final sancționat la nivel astral.

O altă greșală săvârșită a constituit-o atitudinea sa față de astralii cu manifestări ostile. Încă de la începutul

experiențelor sale, în mai multe rânduri, o seamă de entități astrale s-au manifestat ostili, săvârșind acte de agresiune asupra corpului său astral, ca străpungeri cu sabia, azvârliri de cuțite, arme de foc etc. Or, folosind în propria apărare aceleași arme, pe care le obținea prin imaginare, nu se solda decât în defavoarea sa. Dedublarea era imediat întreruptă, cu revenirea în tiparul fizic.

În continuare face o altă descoperire de o violență greu de imaginat. Întâlnește pe fratele său Marin, decedat la vârsta de două zeci și cinci de ani datorită unei congestii cerebrale. Cineva îi bătea un cui în cap. La nedumerirea sa i se răspunde de către o voce: „Ceea ce faci în viața de aici ți se face!” Acest frate era un oltean ambițios și violent. A spart capul la mulți consăteni în urma unor conflicte inter-umane.

O rudă a sa, Dinuleasa Mihai – plutonier major, însărcinat cu gestiunea unei companii – l-a întâlnit în două ipostaze: Mai întâi a asistat la o percheziție domiciliară, făcută de un ofițer, șeful său direct, sub învinuirea de stragere de efecte militare și vândute în interes personal. După aceea, învinuitul este întâlnit într-o carceră, lungit pe un pat de fier și acoperit cu o pătură gen militar. La apelul său, el se ridică din pat și se exprimă revoltat împotriva pedepsei. Ostașul santinelă, care supraveghea întreaga carceră, unde mai erau și alți pedepsiți, s-a apropiat de el și, lovindu-l cu dosul palmei, l-a obligat să-și reia poziția de ispășire.

Într-una din zile, tatăl său îi oferă posibilitatea de a părăsi țara prin Iugoslavia. În urma propunerii, el consultă lumea astrală și primește răspuns de la o cunoștință de curând decedată, că dacă va încerca această soluție va fi împușcat în cap. Refuzul de a părăsi țara și motivația sa

sunt puse la îndoială. Se oferă un nou prilej lumii astrale să-și afirme realitatea. La câteva zile, după aceea, el se află din nou în lumea astrală, unde întâlnește o mulțime formată din bărbați, femei și copii. Și cugetul îl îndeamnă pe loc să pună întrebarea, dacă în această gloată se află cineva care a trăit în comuna Vârtop, județul Dolj. În fața sa se prezintă un bărbat scund, brunet, îmbrăcat în haine de dimie de culoare seină, care spune că se numește Dumitru Păun și confirmă reîncarnarea sa în această localitate. A doua zi este întrebat tatăl, dacă a cunoscut un asemenea consătean. Surpriza este atât de mare că îi produce vizibile emoții. Și iată răspunsul:

– Stai măi băiete! Eu am cunoscut bine pe acest om și el corespunde întocmai amănuntelor date de tine. Dar tu nu aveai de unde să îl cunoști, fiindcă el a murit cu mult timp înainte de a te naște tu!

Dovada continuității Vieții – după așa-zisa moarte – ca și a conștiinței nealterată sunt confirmate și prin această simplă experiență.

Călătoriile în misterioasa lume a duhurilor este urmată cu și mai mult interes dublat de curiozitatea de a afla cât mai multe adevăruri privitoare la această realitate indiscutabilă. În aceste peregrinări sunt întâlnite – potrivit aspectelor exterioare – chinezi, japonezi și alte nații. Era normal să-și pună întrebarea: Cum se face că acești străini cunosc așa de bine limba română? Răspunsul îi este oferit prompt la o nouă deplasare. După ce a parcurs un timp mai îndelungat, urcând pe verticală, se oprește. Se afla într-un palat regal. Pe tron era o regină care avea pe cap o coroană. La apariția vizitatorului, aceasta coboară și-i întinde mâna în mod familiar. El îi sărută mâna și se recomandă:

– Sunt un pământean, care face experiențe de dedublare.

Cu el de braț, străbat un dormitor cu mobilă de epocă. Pe pat, așezat orizontal, se afla un bărbat.

– Cine este?, întreabă el.

– Este soțul meu Robert.

– Dar dumneavoastră cum vă numiți?

I se răspunde:

– Brunhilda.

– Și când ați trăit pe Pământ?

– În anul 1050.

– Vă rog să-mi spuneți cum să fac dedublările?

– Să le faci cu multă religiozitate.

Urmează desprinderea cu mulțumirea de rigoare și sărutarea mâinii. În urma acestei întâlniri ajunge la convingerea că limbajul în lumea astrală este gândirea. Așadar, aflați acolo ne vom înțelege cu toate națiile.

Iată în continuare, încă două descoperiri incomplete. Desprins de corp, solicită să i se dezvăluie ceea ce se va întâmpla cu el în viitor. Ridicat vertical la înălțime, coboară atras în pivnița unei clădiri. O cameră mică cu un pat de fier. Se deschide o ușă și în interior este împins un bărbat.

– Cum te numești, domnule?

I se răspunde:

– Faina.

Atâta numai!

La o altă deplasare, se află într-o cetate cu ziduri groase. În cameră mai mulți bărbați necunoscuți. Unul dintre ei îl invită în fața unui geam acoperit cu var, cu o mică zgârietură care permitea vizibilitatea în afară.

– Vino Ilie, să vezi dacă tu cunoști pe cineva!

Prin aceea mică deschizătură observă mai mulți deținuți, îmbrăcați în haine peticite, având pe cap niște tichii curioase, nemaivăzute de el până atunci. Descoperirea este privită cu îndoială.

Peste circa un an și jumătate este arestat la locuința sa de la Brașov și trimis la închisoarea Făgăraș, prin serviciul securității din Sibiu, unde a stat opt zile. Cele două descoperiri anticipate au fost deci confirmate întocmai, prin trăire efectivă în asociere și cu trupul.

Într-o altă dedublare întâlnește pe un anume Bergoti din Timișoara, care-l informează că a fost ucis de către securitate și drept justificare i s-a înscenat spargerea unei cooperative. Și acest caz a fost confirmat după circa trei ani, de către fostul comisar Dinu care, în calitate de ofițer de miliție, a fost obligat de securitate să întocmească procesul verbal de constatare la fața locului. Cadavrul fusese adus acolo. Sub el nu se afla sânge și geamul cooperativei a fost spart din interior.

De asemenea, la solicitarea sa, i se dezvăluie o întrupare anterioară și trăiește un fragment din aceasta. Înfățișarea fizică era cu totul diferită de cea actuală. Era un harnic gospodar și ca meserie era dulgher. Iar familia era formată din soție și o fiică foarte frumoasă, dar răutăcioasă.

Tatăl său, apreciat fruntaș al satului, ca avere și popularitate, a fost în mai multe rânduri ales primar. Mai întâi cu guvernul Averescu, apoi cu Partidul Național Liberal, ori de câte ori acesta a condus treburile statului. Din cauza secetei din anul 1949 nu a avut posibilitatea să-și achite cota de porumb și floarea soarelui. Pentru acest motiv a fost arestat și condamnat la două luni în-

chisoare. Impresionat de această încercare și nedreptate, el se adresează Divinității printr-o altă dedublare. Desprins de corp în hohote de plâns, lansează întrebarea:

– De ce se întâmplă toate astea?, cunoscând corectitudinea tatălui său.

La această izbucnire aude o voce, venită din înălțimi:

– Nu mai plânge! Asta a fost hotărâtă încă din optzeci și nouă!

A doua zi, întrebându-și mama, i s-a confirmat că tatăl lui s-a născut în anul 1889. Prin urmare, pedeapsa fusese stabilită ca destin încă de la naștere.

Acum să-i dăm iarăși cuvântul acestui experimentator să ne relateze una dintre cele mai de seamă descoperiri, făcute în afara corpului fizic, care – după propria destăinuire – i-a marcat în mod fericit întreaga sa existență.

Încă de la începutul experienței mele de decorporalizare, mi-am dat seama că lumea duhurilor este așezată pe niveluri distincte de evoluție. S-au scurs deja doi ani de când am intrat în această ascunzătoare și, impresionat de încercările prin care trecea familia mea de aici, ca și cea de la Brașov, am cerut lui Dumnezeu să-mi descopere ceva deosebit. La simpla invocare – eu aflat în dublura mea astrală – am alunecat vertical o bună perioadă de timp și m-am oprit. Mă aflu într-o grădină splendidă cu flori de diferite forme și colorit. Păsări care zburau în toate sensurile, o muzică divină. Și atât! Într-o nouă evadare, făcută în același scop, întâlnesc un alt peisaj. De astă dată, asistam la o ceremonie religioasă. Întreaga asistență

era îmbrăcată în haine de mătase de diferite culori. Se înainta în pas domol, cu intonări de cântece de slăvire a lui Dumnezeu. Simțeam o bucurie temperată, care îmi îndeestula întreaga ființă.

Încurajat de aceste două revelații, un gând fulgerător mă îndeamnă să-L întâlnesc pe Dumnezeu. Problema care se punea era aceea a modului de abordare. Să-L caut folosind imaginea care-L reprezenta în icoana Sfintei Treimi de pe perete, cu care eram obișnuit? Sau să mă adresez în mod impersonal, cerându-i sprijinul respectiv, așa cum o făcusem în mai multe rânduri, când mă găseam în situații de maximă dificultate, în lumea astrală? În final, am optat pentru această ultimă variantă.

Mă aflu deci în afara corpului, perfect conștient, dominat de o dorință năprasnică de a întâlni Marele Necunoscut. „Doamne, te rog, ajută-mă să Te întâlnesc!” Ca un bolid am țâșnit vertical. Aud un zgomot, aidoma celui provocat de tragerea unei săbii din teacă. Pierdusem o parte din învelișurile ființei mele. Au urmat alte două desprinderi, însoțite fiecare de asemenea zgomote de mai mică sonoritate. Din întregul ființei mele nu rămăsese decât un punct luminos, cu vizibilitate directă în toate părțile. Deasupra mea bolta Cerului de un alb lăptos. Pe acest fond câteva puncte luminoase, la fel ca mine, distanțate între ele. Mă întreb: „Oare sunt la fel de vii și conștiente ca mine?” Două dintre aceste puncte au făcut o mișcare de deplasare – după aprecierea mea – de circa 40-50 cm. Am intuit că gestul lor era un răspuns clar la nedumerirea mea! Mă aflu în Stare de Conștiință Pură, însoțită de o mulțumire desăvârșită. Nu-mi dau seama cât

a durat această beatitudine, greu de cuprins în cuvinte. Și, fără voia mea, am revenit dintr-o dată în corpul carnal. În primul moment am fost pătruns de bucuria trăirii emoționale, oferită în clipa anterioară. A urmat apoi regretul că fenomenul s-a terminat prea repede. După aceea a intervenit și intelectul, cu evaluările lui deficitare: „Iată,... nu ai văzut nimic!” Dar aceasta a dispărut prin demascarea conștiinței.

În realitate mi se dezvăluise Esența Divină a propriei ființe, existentă perfect asemănătoare și în restul semenilor. Trăisem la cel mai înalt nivel – pătruns de emoția respectivă – ca Suflet și Spirit, desprins de celelalte învelișuri. O dată cu descoperirea Scânteii Divine – însoțită de trăirea respectivă – am aflat și ceea ce este Dumnezeu, adică Energie Pură, Cosmică și atotcuprinzătoare. El nu are chip sau o anume înfățișare. Și așa cum este El suntem și noi, după cum am demonstrat prin experiența descrisă mai înainte.

Acum acea extraordinară descoperire, dublată de trăire individuală, o pot realiza ca simplă „Stare de A Fi”, fără să mă deplasez în afara corpului, concretizând fireasca Îndumnezeire pe clipe în eternă desfășurare.

Mă aflu aici în refugiu de mai bine de doi ani și șapte luni de zile. Acum sunt nevoit să părăsesc gospodăria părinților mei, care urmează să devină sediu al Cooperativei Agricole de curând înființată. Așadar, mă înapoiez la domiciliul meu din Brașov. Știam că voi fi arestat și m-am împăcat ușor cu această idee, bucurându-mă chiar că mă voi întâlni cu foștii mei colegi, arestați încă din luna iunie, anul 1948.

**Experiențe realizate în timpul detenției:
25 aprilie 1951 – 15 octombrie 1956**

Ajuns în închisoarea Făgăraș, pe care o cunoscuse în ansamblu printr-o viziune astrală anticipată, iată ceea ce ne relatează acest trăitor deosebit datorită peregrinărilor sale în lumea de dincolo de mormânt.

Aici am realizat puține experiențe de decorporalizare din cauza condițiilor cu totul vitrege de cazare. O perioadă am dormit direct pe podea sau ciment. Fiecare deținut dispunea doar de 25 cm. Se dormea numai în cant, pe o parte, iar întoarcerea pe partea cealaltă se făcea concomitent cu întregul șir.

Obişnuit cu starea de meditație din anii anteriori, și aici am continuat să reflectez mult la următoarele probleme: moarte, nemurirea Sufletului, reîncarnare, mișcarea universală și Legea Cauzalității. Timp aveam destul. Și toate acestea le făceam atât în timpul zilei, cât mai ales noaptea. Deși trăiam cuprins în această aglomerație, încercam pe cât posibil, să duc o viață retrasă – eu și gândurile mele. Însă problema prioritară, care rămânea mereu nerezolvată, era modul meu de funcționare pe plan fizic și psihologic. Nu eram deloc mulțumit de felul cum realizam unitatea comportamentală între gândire, exprimare și acțiune. Întâlneam desigur adeseori puritatea minții, armonia interioară, smerenia și nemărginitul sentiment al Dragostei, însă raritatea fenomenului respectiv, nu era în măsură să mă mulțumească deplin. Năvala de

gânduri, însoțită de inerentele prejudecăți și sentimente haotice, necontrolabile, se soldau în chip normal cu auto-reproșuri. Mă rușinam, pur și simplu, de întreaga mea atitudine, ori de câte ori încercam să demonstrez față de lumea înconjurătoare altceva decât eram în realitate.

Totdeauna aveam în față, ca termen de comparație, „Starea de A Fi”, pe care realmente o trăisem atunci când am căutat pe Dumnezeu. Acea Stare de Puritate a conștiinței mi-a fost și a rămas în continuare ca un veritabil ghid de împlinire sufletească. Or, asemenea ipostază nu putea fi realizată decât în asociere cu Atenția lucidă, globală și total dezinteresată. Dominat oarecum de către acest ecou, ca Stare de Supraconștiință, m-am hotărât să lupt pentru transformarea omului vechi și înlocuirea lui cu altul nou, deosebit – luând ca exemplu pe divinul Isus Cristos.

În acești ani am cunoscut mai mulți frați de suferință, care mi-au procurat o seamă de informații referitoare la cărțile scrise de către Scarlat Demetrescu, Nicolae Porsena, despre doctrina yoga, despre spiritism etc. Unele dintre relatările lor confirmau propriile mele experiențe.

Continuând firul vieții acestui aventurier al lumii astrale, să vedem ce fel de experiențe a putut face în acele condiții vitrege de detenție.

În primăvara anului 1952, ne relatează că printre deținuți circulau diferite zvonuri privitoare la trimiterea lor în colonii de muncă la minele de extracția plumbului sau în alte locuri. Solicitat de către un prieten, să încerce descifrarea misterului, el face câteva deplasări dincolo, în

viața de după viață. În acest fel a fost consultat mareșalul Alexandru Averescu. Acesta întrebat cât va mai dura suferința poporului, i-a răspuns, fără nici o ezitare:

– Nu veți scăpa ușor! și nimic altceva.

În urma insistenței, de a face precizări, după o vizibilă evitare, i se răspunde:

– Când Germania va fi complet distrusă, numai atunci va veni izbăvirea.

Această ultimă afirmație, el nu a acceptat-o, fiindcă propria Intuiție îi spunea cu totul altceva.

Într-o altă dedublare i se revelează o regiune deluroasă, aridă, un grup de cabane împrejmuite cu sârmă ghimpată, câteva foișoare cu ostași înarmați. Nedumerit de ceea ce vede, lansează întrebarea asupra localității respective. I s-a răspuns:

– Saligny,... Saligny.

Neîncrederea în ceea ce a văzut și auzit l-a împiedicat să comunice descoperirea oferită de lumea astrală. După o săptămână de zile, atât el, cât și o parte dintre deținuți au fost trimiși la lagărul de la km 4 din localitatea Saligny. El nu cunoștea nimic despre existența unei asemenea localități. Aici a lucrat la ecluza Cernavodă a canalului Dunăre-Marea Neagră. Munca era de zece ore zi de zi, în condiții anevoioase de excavare cu târnăcopul sub pânza de apă. Milițienii care îi păzeau, nu se sfiau să le spună că au fost aduși acolo pentru a fi lichidați prin muncă istovitoare.

În această perioadă a avut mai multe revelații, care l-au ajutat la realizarea normei planificate. Orice neîmplinire era prompt sancționată cu reținerea bucății de pâine și diminuarea porției de mâncare. O vreme a lucrat la

punctul numit „groapa leilor”, unde cu o noapte înainte i s-a revelat prăbușirea prin cădere pe spate, de la o înălțime de șapte metri. A doua zi fenomenul s-a derulat întocmai viziunii avute, fără să pățească nimic. Aceia care au asistat la acest accident de muncă s-au mirat, socotind fenomenul o adevărată minune.

Tot în această perioadă și-a consultat în mai multe rânduri pe fratele Marin, care i-a spus, de pildă: că va primi pachet și scrisoare de la părinți. De asemenea, l-a informat că părinții, care au fost izgoșiți din comună, s-au înapoiat și că în final, vor fi cu toții împreună.

Lucrarea la canal a fost sistată în anul 1953 o dată cu moartea lui Stalin. Atunci, la un control medical general, el cântărea 43 de kilograme la înălțimea de 1,65 m. După un an de zile de muncă a fost trimis la Tribunalul militar de la Brașov, unde a avut loc ancheta și apoi condamnarea. Înainte de judecare a avut următoarea viziune: Un număr de șase tinere s-au perindat în fața lui cu degetul ridicat și coborât – ca la o urare – îi spuneau ceva, fără ca el să audă. Ultima s-a manifestat, ca timp, doar pe jumătate a celorlalte. După o asemenea demonstrare a dedus că va fi condamnat cinci ani și șase luni. De fapt, tribunalul l-a condamnat opt ani, însă, făcând recurs, pedeapsa a fost redusă la șase ani, iar în schimbul muncii la canal, i s-a redus șase luni.

Tot în timpul detenției a cunoscut și un posedat de către astrali, numit Văideanu, care se afla într-o altă celulă. Acesta auzea voci care îl îndemneau să se sinucidă. Într-o zi, când deținuții ambelor celule au fost scoși împreună la plimbarea zilnică, s-a apropiat de el, poruncindu-le duhurilor în gând să-l părăsească. În momentul apropierii

de acest posedat – pentru a se cunoaște – duhurile s-au îndepărtat, rostind:

– Ce ai cu noi Cioară, ce ai cu noi? Tu nu știi ce a făcut ăsta într-o altă viață!

Ulterior, s-au întâlnit pe șantierul de la Cernavodă și acesta i-a mărturisit că acele duhuri îl vizitează foarte rar și și-au pierdut orice autoritate asupra lui.

În aceeași perioadă un deținut, Iacob Ion, i-a vorbit despre un caz de posedare a unui învățător din regiunea Sibiului. Acest învățător a încercat să se dedubleze – urmând instruirea aflată într-o revistă de parapsihologie, care apărea în Gorj prin anii 1926-1927. În clipa când a părăsit corpul un Suflet decedat i-a luat locul. A doua zi învățătorul a fost trimis și internat la spitalul de nebuni din Sibiu, unde a stat un an de zile. În tot acest timp, Sufletul și Spiritul acestui om a stat în jurul corpului. Și, într-o noapte, când intrusul se afla în stare de vis, stăpânul adevărat al corpului a reușit să revină în propriul lui lăcaș. Medicii care l-au consultat, nu au avut altceva de făcut decât să-i confirme completa vindecare, apreciată drept minune. În urma acestui experiment, învățătorul a întocmit o scrisoare cu cele întâmplate și a trimis-o redacției revistei respective, care a publicat-o drept luare aminte a eventualelor riscuri legate de acest fenomen.

În final, să-i dăm iarăși cuvântul să ne povestească în ce împrejurări a cunoscut un hipnotizator, care l-a informat despre un exercițiu yoga.

Într-una din zile ni s-a servit un pilaf de griș, pregătit cu jumări râncede de porc. Foamea, care constituia o

problemă permanentă, m-a determinat să înving repulsia ce o simțeam și am consumat întreaga porție. A doua zi, la trezire, eram galben ca lămâia. Se declanșase un icter, vizibil pentru toată lumea. Am fost trimis imediat la infirmeria închisorii. Aici am cunoscut pe Florian Căciulă. Acesta, lungit la orizontal, făcea exerciții de concentrare în jurul unui punct fixat în tavan. În jurul acestui semn – format dintr-un cocoloș de miez de pâine și săpun, azvârlit și lipit în acel loc – am observat o luminozitate cu raza de 25 cm. I-am spus ceea ce văd, fapt care l-a bucurat și interesat în mod deosebit. Astfel s-a înfiripat prietenia noastră.

El mi-a povestit despre existența unui cerc de spirițiști din București, iar eu i-am vorbit despre experiențele mele. Apoi, din proprie inițiativa mi-a aratat cum se practica exercitiul yoga, privitor la trezirea energiei kundalini. După îndrumarea lui, am trecut imediat la aplicare. După două zile de concentrare, trăiesc următorul fenomen. La baza de jos a coloanei vertebrale am simțit un gen de răsucire ca de șarpe, care a pornit în sus. Îndată m-am speriat și fenomenul s-a întrerupt la nivelul rinichilor.

Vizita bolnavilor era săptămânală și era îndeplinită de către un medic, venit din afara închisorii. Fiind cel mai tânăr dintre pacienții infirmeriei, medicul m-a însărcinat să fac munca de agent sanitar, în locul unui alt deținut care se eliberase. Misiunea consta în a face injecțiile prescrise de doctor și a distribui zilnic medicamentele prescrise. Această îndeletnicire am executat-o până la eliberare.

Documentare, studii, experiențe, muncă asiduă cu mine

După eliberarea din închisoare, acest călător fervent în lumea celor două planuri: pământ și dimensiunea astrală, a revenit în comuna natală, la părinții lui. Aceștia locuiau acum într-o casă modestă, construită pe o vatră de sat, care le aparținea. Aici a stat două săptămâni, după care a venit la București, la un alt frate, Ion Mladin. Acesta i-a obținut angajarea ca muncitor necalificat la un depozit de materiale de construcții.

În luna noiembrie a venit la el Florian Căciulă, căruia îi dăduse adresa în timpul detenției și îl invită să cunoască cercul de spiritism, despre care îi pomenise tot în acea vreme. A doua zi s-a prezentat la cabinetul de stomatologie al dr. Ionel Ionescu-Vlădești. Dar despre această întâlnire a lui, ca și începutul relațiilor cu acest grup de idealisti, vom relata în detaliu într-un alt capitol.

Locuia ca flotant de câteva luni la fratele lui. Într-o zi fratele său îi propune căsătoria cu o cunoștință de a lui. În urma refuzului categoric, fratele îi spune că nu-i mai poate oferi găzduire. Tot el îl sfătuiește să plece la Craiova, unde avea o locuință și alte posibilități mai favorabile de angajare.

Înainte de a părăsi capitala, s-a prezentat la grupul de prieteni, pentru a-și anunța plecarea. La această veste, trei familii s-au oferit să-l găzduiască. Astfel a locuit o perioadă de timp la familia dr. Ionescu, apoi la familia Constantin și Dina Toia și, în final, la familia dr. Paul Pârvulescu.

O altă problemă, la vremea aceea foarte importantă, a constituit-o buletinul de identitate. El posedă un asemenea buletin însă eliberat de către un raion din Oltenia. Iar ca flotant avea posibilități reduse și de angajare și de stabilitate în capitală. Pentru a obține un asemenea document, în situația lui, nu exista decât o singură posibilitate: o căsătorie formală. Din cauza rigidității legilor o mai făcuseră și alții. Dificultatea însă consta în găsirea unei asemenea persoane. Familia Toia cunoștea o colocatară, salariată la BNR, căreia i-a relatat despre situația lui de călugăr în lume și, la propunerea făcută, aceasta a acceptat. După îndeplinirea formalităților la Oficiul Stării Civile, a obținut buletinul respectiv, continuând să locuiască în altă parte, ca flotant. Pe baza acestui buletin a putut să se angajeze la Întreprinderea Cinematografică a Municipiului București. La început a fost controlor la un cinematograf, apoi arhivar al întreprinderii și, în final, contabil și o perioadă șef birou contabilitate. În anul 1977 a ieșit la pensie, având vechimea legală în câmpul muncii.

Să mai amintim că în anul 1959, această soție, doar cu numele, a decedat datorită unui cancer uterin. Din acel moment, el a avut și o locuință personală ca chiriaș la ICRAL. De-acum, dispunând de condiții optime pentru îndeplinirea idealului lui spiritual și-a continuat viața de solitar pe plan fizic, oferind semenilor un permanent ajutor, potrivit posibilităților sale. În anul 1979 a renunțat la această locuință, mutându-se în garsoniera proprietate personală în care se află și în prezent.

După această succintă descriere a desfășurării existenței sale pe plan terestru, să-i oferim posibilitatea ca, în continuare, să ne relateze despre experiențele sale și toate

evenimentele întâmpinate pe plan metafizic sau psihologic.

Întâlnirea cu părinții mei a fost marcată de o deosebită afectivitate, reciproc simțită, uitând pentru moment condițiile în care erau nevoiți să-și ducă existența. Tata se manifesta ca un sincer resemnat în fața Vieții. În schimb, mama – o revoltată împotriva celor care le-a luat întreaga avere. În ziua sosirii mele, seara, eu și cu mama ne-am dus la cimitir, unde am aprins lumânări la mormântul părinților mei adoptivi și al fratelui Marin. După ce am părăsit cimitirul, am simțit în jurul meu o mulțime de Suflete prietenoase, care își exprimau bucuria revederii. După ce m-au însoțit o bună distanță de drum, le-am transmis următorul gând:

– Nu vă pierdeți vremea aici pe Pământ! Duceți-vă în lumea voastră, pentru a vă continua evoluția!

Efectul asupra mea, al îndepărtării lor, l-am simțit imediat.

Un fenomen asemănător l-am trăit și la venirea în București, în urma vizitării cimitirului Belu. Această stare de mediumitate, precis conștientizată, s-a manifestat în timp și sub alte aspecte. De pildă: după ce dormeam câteva ore, mă trezeam cu un fel de furnicături în picioare. Întrucât acest fenomen a devenit tot mai persistent, m-am destăinuit cercului, solicitându-le părerea. Ionel (dr. Ionescu), care dispunea de o adevărată enciclopedie privind manifestările lumii spirituale, a apreciat că este vorba de aptitudinea mea de mediumitate. Și m-a sfătuit ca în acel moment să pun mâna pe creion și să întreb cine

este și ce anume dorește. M-am conformat întocmai. Sub pernă, la îndemână, aveam cele necesare pentru a înregistra eventualele manifestări astrale.

Am practicat această modalitate de contactare a lumii nevăzute o bună perioadă de timp. La acea dată, apreciam că ajut pe cei plecați dincolo să-și ușureze existența prin anumite destăinuiri. Astfel s-au perindat lucrurile până la următorul caz: La întreprinderea Cinematografică unde lucram, a fost transferat în urmă cu două săptămâni, de la întreprinderea Antefrigul un funcționar pentru postul de la protecția muncii, un anume Zodie care, potrivit obiceiului, a trecut prin toate birourile, fiind recomandat de către un salariat de la biroul personal. Nu l-am mai văzut de atunci. Într-o seară, aceleași semne mă obligă să accept comunicarea. Și iată cum a decurs:

– Sunt Zodie... Mi-am ucis soția și fiica și m-am sinucis.

– Rău ai făcut! îi răspund eu. Am să mă rog pentru tine. Du-te în lumea ta și lasă-mă să mă odihnesc!

Nici în acea seară și nici a doua zi nu m-am gândit la acel nou venit în întreprindere. Numai după două zile, am aflat despre isprava lui Zodie. După ce a săvârșit crimele și sinuciderea, efectul asupra propriului Suflet l-a îngrozit, obligându-l să stea față în față cu cadavrele. Mărturisirea, pentru el, constituia o descărcare emoțională. Și, prin dezvăluire, dorea ca cineva din afară să intervină, pentru evacuarea cadavrelor.

În urma acestui caz am luat hotărârea de a întrerupe orice legătură de acest fel cu lumea duhurilor. Și iată de ce: Se pot produce cazuri de posedare a mediului, căci numai niște Suflete puțin evolute recurg la asemenea manifestări. Fiind prea atașate de pământ, ele pot da mediului

sugestii de săvârșirea unor acte chiar reprobabile, potrivit înclinațiilor lor. Or, pe drumul evoluției noastre spirituale nu avem decât un singur îndrumător, aflat în profunzimea propriei ființe, care ne sfătuiește și îndrumă prin îndemnuri intuitive.

În continuare iată și alte fenomene: Într-o seară o entitate, îmbrăcată în alb și cu o siluetă desăvârșită, mă scoate din corp, prin simpla alunecare a palmelor – fără atingere – dinspre cap spre picioare. Plimbarea prin alunecare pe spate a durat câțva timp. În preajma mea se afla un glob de lumină puțin mai mare decât o minge de tenis. Revenirea în corp este însoțită, ca de obicei, de aceeași bucurie și plus de energie. Într-o altă dedublare realizată de mine, am început să cânt Cristos a înviat, apoi Sfinte Dumnezeule... Concomitent cu mine aud o seamă de mai multe voci care mă însoțesc, fără să văd chipuri de oameni.

Pe când îmi priveam icoanele, care împodobesc peretele de la răsărit, un îndemn venit din profunzimi îmi sugerează să le verific aura. Desprins deci de corp le privesc în mod simplu. Una dintre ele, Maica Domnului și pruncul, diferă de celelalte printr-o mai mare strălucire. Iar pruncul apare ca entitate matură de o deosebită frumusețe. Vechimea acestei icoane este de peste 150 de ani și mi-a fost dăruită de un grup de credincioase de ziua mea. Din clipa aducerii ei în casă, un sentiment de jenă mă împiedica să mă dezbrac. Schimbarea îmbrăcăminteii o făceam numai la bucătărie. Mi s-a spus că a fost adusă din URSS. În ea se află acumulată o mare cantitate de energie pozitivă de natură umană, provenită de la pictor și credincioși. Probabil această icoană a stat multă vreme expusă într-o mănăstire sau biserică.

Într-o altă dedublare mă opresc într-o cameră foarte spațioasă, un fel de hangar puțin luminat, în care stăteau la un loc bărbați și femei. Încep să le vorbesc despre credința în Dumnezeu și Rugăciunea inimii. Unii, parcă ferindu-se de ceilalți, se îndepărtează. Rămâne doar un singur bărbat. Îl întreb de ce nu a plecat.

– Vezi – îmi spune el – dumneata le vrei binele și ei nu vor să asculte și pleacă!

Am făcut acest lucru în mai multe rânduri. Unii mă ascultau până la sfârșit, alții se îndepărtau chiar de la rostirea primelor mele cuvinte. Am întâlnit și Suflete care mi-au spus, pur și simplu, că nu-i interesează ceea ce eu încercam să le demonstrez. Să nu ne mire nici-decum o asemenea atitudine. Oamenii pleacă de aici și se comportă, după așa-zisa moarte, potrivit propriei lor condiționări psihologice.

Într-una din cărțile oferite de cercul Antal, am aflat că semnul crucii făcut cu trei degete – gen binecuvântare preotească – împrăștie orice piedică astrală ivită în cale. Iată prima experiență: La o anumită distanță văd un uriaș de circa trei metri înălțime, îmbrăcat în armură cu scut și lance în mână, care venea spre mine în chip amenințător. Când a ajuns la câțiva pași îi fac semnul crucii. Acest colos a fost, pur și simplu, spulberat. Într-o altă împrejurare, am permis unui bărbat de construcție robustă, să-mi dea în cap o lovitură cu un ciocan. M-am uitat fix în ochii lui și-i spun:

– Eu nu ți-am făcut nimic rău. De ce te porți așa cu mine? Nu-ți este frică de Dumnezeu? Pe lângă toate astea, eu am ca protector pe Antal!

Pe fața lui citesc o mare surpriză. Apoi ca un copil care a greșit, a lăsat privirea în jos și mâna cu ciocanul,

fără să mai repete o nouă lovitură. L-am făcut totuși semnul crucii, în urma căruia a dispărut.

De asemenea, am întâlnit și astrali folosind diverse violenții, pentru a impresiona, întocmai ca în lumea noastră. Unul, de pildă, purta pe cap o aură imaginată de el dintr-o tablă.

La o altă vizită, un astral mi-a sugerat că voi întâlni în cale un călugăr. L-am întâlnit cu adevărat și, drept verificare, am recurs la semnul respectiv. Acest călugăr mi-a imobilizat ambele mâini, dându-mi a înțelege că în planurile superioare există metode mult mai eficiente decât semnul crucii.

Într-o altă aventură am fost atras spre o chilie de monah, pe al cărei ocupant îl întreb dacă își dă seama că este mort.

– Nu sunt mort ci Suflet desprins de Pământ!

Apoi, îmi spune că am un Suflet urât. Îl rog să-mi spună care este cel mai mare defect al meu.

– Ești ambițios, dar tu să nu te lași, să alergi, chiar dacă o să mai calci în gropi!

În continuare mai adaugă:

– Noi aici ne adunăm patru-cinci și luptăm pentru ridicare.

– Cum realizați smerenia? l-am întrebat eu.

– Iată cum:

În fața mea se aflau cinci bărbați care se îmbrânceau reciproc. Unul dintre ei cere o bâță. Un altul se apleacă și ridică de jos acea bâță și i-o întinde. Posesorul de acum al acelei bâte îl lovește trântindu-l la pământ. Cel agresat își îndreaptă privirea spre agresor, atestând o atitudine de blândețe cu totul vizibilă.

Am revenit în chilie, sărutându-le mâinile celor care au pus în scenă acea demonstrație. În ochii lor am observat lacrimi. A fost oare gestul meu care i-a impresionat!? Așa se pare! Este, fără îndoială, o lecție de înaltă valoare morală, de care este bine să ținem seama în existența noastră cotidiană. Nenumăratele prilejuri, pe care Viața ni le scoate în cale, au adâncă lor semnificație și rațiune incontestabilă.

Vă relatez în continuare despre o severă sancționare a îngâmării. Aflat deci în lumea atât de îndrăgită, întâlnesc un tânăr și, în mod spontan, sunt îndemnat să-l întreb dacă el poate să se ridice din planul în care se află într-un plan superior acestuia. „Desigur”! îmi răspunde el pe un ton de îngâmfare. Alunecăm împreună o bună distanță și ajungem în fața unei prăpăstii. Malul opus este cu mult mai ridicat decât cel pe care ne aflăm. La invitația mea de a trece dincolo, el se avântă printr-un salt, dar îndată se prăbușește. Căderea lui o percep ca un zgomot asurzitor, auzind prăbușirii pe un grohotiș din lumea terestră. M-a cuprins un sentiment de profundă milă. Am rostit un: „Doamne ajută-mă!” și îndată am ajuns pe malul celălalt al prăpastiei, unde am continuat minunata rugăciune a lui Cristos, după care am revenit în corp. Și prin această experiență Divinitatea ne oferă o deosebită lecție privitoare la consecințele ce însoțesc acele atitudini de nefirească autoapreciere care încep cu părerea bună de sine, mândria, orgoliu și, în final, hidoasa trufie.

Am descris aceste peripeții astrale, încărcate de o paletă deosebită de amănunte, cu intenția ca cititorul neinițiat să poată face distincția clară între simplul știut și cunoașterea însoțită totdeauna de trăirea emoțională a

fenomenului respectiv. Iar pentru a spulbera orice dubii în această privință, vă ofer cel mai elocvent exemplu. Este vorba de Ionel, fostul conducător al cercului, care ne-a părăsit în anul 1957.

L-am întâlnit în mai multe ipostaze cu totul nefavorabile. La scurtă vreme după plecarea sa, într-o seară am încercat să-mi părăsesc corpul. În fața mea se afla Ionel care, în mod vizibil pândea detașarea mea. Și dintr-o dată s-a năpustit asupra trupului meu cu intenția de a-l lua în stăpânire. În timpul vieții am discutat în mai multe rânduri despre această posibilitate de posedare. Încercarea lui de a-mi cuceri corpul, demască omul atașat profund de cele trecătoare. Aflat dincolo, în noua dimensiune, nu-și accepta realitatea firească, naturală a noii sale ipostaze.

Altă dată, l-am întâlnit într-un spital plin de sânge și bandajat. O entitate din acel mediu m-a informat că este ambițios și se ceartă cu toată lumea. Din acest motiv cineva îl bătuse, rănindu-l. Acumulările lui intelectuale îi dominau orgoliul. Prin tentativa lui de a domina pe ceilalți, prin știut, nu putea culege decât disprețul și aversiunea celorlalți. O femeie simplă, gen țată, i s-a adresat în fața mea cu expresia:

– S-a terminat cu boieria!

Într-un alt prilej, având intenția de a-l întâlni, am fost atras într-o pivniță cu multe butoaie. Se afla într-un butoi – loc de izolare și ispășire de el însuși determinate.

Am mai lăsat să treacă o vreme și iarăși l-am căutat. După ce am străbătut o regiune pustie, ajutat de alte entități, l-am găsit într-un pat complet dezbrăcat. La apariția mea începe să se lamenteze, că este grav bolnav și îi este teamă de moarte.

– Dar, îi spun eu, ai murit în urmă cu trei ani. Ceea ce trăiește este Sufletul, care nu moare niciodată! îl informez eu.

La cele afirmate de mine se topește instantaneu.

La o nouă invocare, făcută cu intenția de a-l întâlni iarăși pe Ionel, sunt condus de către o forță invizibilă într-o cameră, unde se mai aflau încă cinci bărbați. Cu toții erau aidoma unor mumii. Pe măsura în care studiam înfățișarea prietenului nostru, observ că ea se schimbă. În locul capului său apare un cap de lup. Uimit de ceea ce văd, mi se transmite de acel invizibil:

– Este atitudinea pe care a avut-o omul în viață.

Într-o altă călătorie, îl întâlnesc în curtea unei locuințe în care se aflau mai mulți bărbați, femei și copii. L-am întrebat dacă în planul astral există posibilități de evoluție spirituală cum am învățat prin cărți? Întrebarea mea l-a ținut în rezervă. Iar eu îndată am sesizat că am făcut o greșală. Și, ca să o repar, mi-am cerut iertare. Cineva, care se afla în dreapta mea, pe care doar îl simt ca prezență și autoritate spirituală deosebită de a celorlalți, mă sărută pe frunte. Am considerat acest gest ca recompensă pentru sinceritatea care a însoțit exprimarea iertării. Apoi, aceeași entitate îmi răspunde:

– Evoluție numai în materie, evoluția în legătură cu corpul fizic! Aici este evoluție spirituală!

La despărțire, în urma solicitării mele, Ionel mi-a dat o seamă de sfaturi pentru unele rude ale sale, arătând în ce mod greșesc și ce ar trebui să facă. Observațiile lui au fost apreciate ca fiind în concordanță cu realitatea.

Despre Ionel și activitatea lui din timpul existenței sale pe plan fizic și inerentele efecte trăite în cealaltă dimensiune, vom avea prilejul să relatăm în alte două

capitole. Până atunci însă, iată câteva cuvinte despre întâlnirea noastră cu el, prilejuită de către Antal, care l-a adus într-una din ședințe. Aflat deci în corpul mediului, el ne relatează despre tragedia pe care a fost nevoit să o suporte dincolo. Afirmă că inutilă i-a fost întreaga viață. A suferit mult la trecerea în acea dimensiune și că nu se poate desprinde de cele lumești, fiind înlănțuit de patimi.

– Veneam, vă vorbeam, dar eu nimic nu am realizat!

În final, ne-a sfătuit să nu facem ca el.

În continuarea șirului de decorporalizări, să vedem și alte aspecte existențiale, cu care ne vom întâlni la trecerea dincolo, drept revers inevitabil al comportării și atitudinilor noastre de aici în asociere cu materia densă.

La solicitarea unui prieten – pe baza unei simple fotografii – l-am căutat pe dr. Maximilian Popper, care a dorit să fie incinerat. Ne-am întâlnit în două rânduri. Mai întâi la scurtă vreme după incinerare. Se afla într-o cameră lungit pe un pat și acoperit cu o pătură până sub bărbie. Cineva din lumea invizibilă, mi-a sugerat să-i îndepărtez acel înveliș. Nu se afla nici un trup. Rușinat de această descoperire, mă solicită prin mișcarea capului să pun totul la loc. Un sentiment de milă mă îndeamnă să acopăr ceea ce de fapt nu avea. După trecerea a trei ani, l-am întâlnit din nou. De data asta își refăcuse corpul. Modest și amabil în atitudinea lui față de mine, confirmă, de fapt, și modul său de a fi, de cum se comporta de altminteri în timpul vieții de aici, față de toți semenii. S-a bucurat în mod vizibil când i-am amintit numele prietenului care s-a interesat de el.

Un alt caz interesant a fost întâlnirea mea cu Ștefan Vasilescu despre care familia – soția și fiica – mi-au vorbit totdeauna numai de bine. Am fost atras într-un fund de

beci umed și cu miros de mazăre și mușchi. Iar într-un colț întunecos, avea drept culcuș câteva crenguțe și paie. M-am desprins cu mare dificultate de el, căci cu mâinile încleștate de brațul meu, voia să-mi demonstreze situația vitregă în care este obligat să trăiască. Revenirea mea în corp este însoțită de o mare nedumerire și mă întreb: „Ce a putut să facă acest om în viață, ca dincolo să întâlnească asemenea condiții?”

Fără vrerea mea, sunt scos din corp și mi se pune în față o pagină de jurnal, din care am reținut trei concluzii: 1. Pentru atitudine negativă în viață. 2. Pentru învățătură negativistă. 3. Este obligat să trăiască așa! Numai în urma descoperirilor mele, familia s-a destăinuit. Ștefan a făcut politică de extremă stângă. A predicat ateismul. A încercat să se sinucidă, fiind salvat în ultimul moment. Și-a întemeiat familia printr-un act de violență, răpirea actualei soții, care îi refuzase solicitarea.

Întâlnirea cu mama ne oferă un gen curios de ispășire, unic în felul său. Așadar, am găsit pe mama într-un subsol umed, lungită la orizontal, fără nici un fel de așternut. O ambianță greu de suportat. La întrebarea ce i-am pus-o, mi-a declarat că suferă mult și precizează:

– Pe ochiul din partea dreaptă mi se pune o steluță, iar pe cel din stânga două steluțe și eu nu știu încotro să mă uit!

Îndemnată să facă Rugăciunea inimii, așa cum am învățat-o în viață, îmi răspunde:

– La voi merge, că sunteți obișnuiți, dar eu, uite, nu pot!

– Atunci respiră obișnuit și fă rugăciunea în ritmul bătăilor inimii.

La întrebarea dacă știe ceva în legătură cu tata, îmi răspunde:

– He, Heee... el este bine!

După trecerea a treisprezece zile de la decesul tatălui meu, i-am făcut o vizită. Era conștient că a părăsit Pământul și se simțea bine, mulțumitor. Întrebat dacă a văzut pe mama:

– Am văzut-o! Mă,... la grea suferință este!

Aflat iarăși în peregrinările mele, am întâlnit – fără să-l caut anume – pe marele nostru istoric Nicolae Iorga, care plângea. Impresionat de plânsul său, l-am sfătuit să se roage lui Dumnezeu, căci „Dumnezeu există, există” am insistat eu. Apoi, la întrebarea ce pot face pentru el, mi-a răspuns, să plătesc un cor care să cânte pentru el. I-am răspuns că așa voi face, gândindu-mă la o împlinire în timp.

– Nu, chiar astăzi! mi-a precizat el.

Era ziua de Sfântul Dumitru. I-am împlinit dorința prin corul de la Patriarhie.

O altă întâlnire în lumea duhurilor am avut-o cu fosta mea colegă de întreprindere Georgeta Marin, ajunsă dincolo în urma unui accident rutier. O femeie foarte cochetă, înzestrată cu multă feminitate, dar și cu însușiri sufletești naturale de prietenie. Discutasem adeseori cu ea despre nemurirea Sufletului, ca și despre consecințele firești ale comportării noastre de pe pământ, la trecerea în dimensiunea astrală. Mi-a destăinuit cu sinceritatea ce o caracterizează, că are o fire slabă și că înclinațiile ei spre plăcerile trecătoare sunt mai puternice decât voința sa.

– Poate, mai târziu cu trecerea anilor, mă voi domina mai ușor!

Înainte de înhumare, am întâlnit-o de patru ori și, din conversațiile purtate, am dedus că este complet conștientă de tot ce s-a întâmplat cu ea. Mai mult decât atât! Mi-a confirmat și despre toate discuțiile, privitoare la Suflet, pe care le-am avut cu ea în timpul vieții. După un anumit timp am căutat-o, deci, a cincea oară. O femeie m-a condus în fața unei cripte. Încep să o strig. De undeva de sub pământ, îmi răspunde cu vocea clară a ei. O rog să vină la suprafață. La solicitarea mea, este aruncat un vas, din care s-a prăvălit la picioarele mele un fel de piftie, compusă din carne, zgârciuri și oase. Neștiind ce să fac, am cerut acelei femei să-mi explice despre toate astea. Îmi răspunde:

– Oamenii, înainte de a cunoaște calea bisericii, întind arcul și săgetează.

Nemulțumit de acest răspuns simbolic, m-am adresat unui bărbat, aflat în apropiere, rugându-l să mă lămurească. Iată răspunsul:

– Oamenii când trăiesc pe Pământ își aruncă vărsătura, iar când ajung aici, o au în față și o privesc.

Prin acest răspuns clar, precis și sugestiv totodată, mi se confirmă minunata Lege Universală a Cauzalității. Așadar, oamenii, desprinși de haina vremelnică, pământească, trec în noua dimensiune păstrându-și aceeași mentalitate, mod de gândire și interpretare a faptelor.

În mai multe rânduri, am întâlnit în încăperi subterane, întunecoase o mulțime de bărbați și femei. Apăsând pe un comutator imaginativ, s-a făcut lumină și acești locatari s-au trezit. Iar la îndemnul meu de a se ruga au rămas nepăsători. Am intuit că aceștia formează acea categorie de habotnici, condiționați de credința că omul trăiește pe Pământ o singură încarnare și după moarte

trece dincolo și așteaptă a doua venire a lui Isus Cristos, care îi va trezi și cu ei va forma o împărăție care va dura o mie de ani.

Adânc impresionat de tot ceea ce a făcut Antal pentru mine, îndeosebi pe plan fizic, am dorit atât de mult să-l întâlnesc pentru a-mi exprima mulțumirea. După trei tentative și un vis cu o adâncă semnificație, iată-mă deci față în față cu el. Este un bărbat înalt, brunet cu ochi albaștri. Fața îi este brăzdată de cute adânci, care diminuează frumusețea înfățișării. În prezența lui îmi pierd oarecum cumpătul. Îi sărut mâinile, îi îmbrățișez picioarele.

– Am dorit atât de mult să te întâlnesc și să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine – îi spun eu.

În acest timp observ că el își îndreaptă privirea spre cineva din spatele meu. Urmărindu-i privirea, întâlnesc prezența fostei mele soții. La întrebarea lui Antal, îi răspund, mirându-mă în sinea mea, că el nu știe cine este. Ulterior, la o ședință, mi-a spus că acele cute de pe obraji reprezintă meditațiile făcute în veșnicie. Apoi, că mă despart greu de pământ, adică de amintirea soției.

Într-un alt voiaj în lumea Spiritelor, întâlnesc o tânără, pe care o întreb cu ce se îndeletnicește.

– Aici este destul de lucru – îmi răspunde ea, fără să precizeze, potrivit intențiilor mele.

Aflat în același mediu, mă adresez unui tânăr, care îmi spune:

– Cine nu muncește pe Pământ, când vine aici, trece la strung!

La solicitarea mea de a oferi amănunte explicative, îmi răspunde prompt:

– Chiar asta nu se poate!

Ne-am despărțit îmbrățișându-ne cu dragoste ca buni prieteni.

Și din aceste exemple, rezultă că misterele lumii astrale ne sunt dezvăluite potrivit legilor, care guvernează acea realitate, ca și de bunăvoința a acelor locatari și după propria noastră dorință.

O familie prietenă de mulți ani mi-a cerut să-l caut dincolo pe Ștefan Barbu, un legionar, care a ispășit mulți ani de temniță grea. L-am descoperit într-un grup de bărbați, care se aflau în deplasare pe un teren arid. S-a desprins de grup și, la apropierea mea, îmi spune:

– Mergi mai departe!, încercând în acest fel să mă deruteze că nu ar fi cel căutat de mine.

– Pe tine te caut!, îi precizez eu.

Avea în mână o carte și un stilou. La apropierea mea, cu un gest vădit de ostilitate, îmi vâără stiloul în gură. Am simțit gustul neplăcut al lichidului. Și cu o atitudine de învederată blândețe, îi îndepărtez mâna, întrebându-l dacă aş putea face ceva în favoarea lui.

– Pentru asta se cere voință. Or, o dată desprins de corp, acest lucru nu mai este folositor.

Pentru a-i schimba atitudinea de aroganță, i-am sărutat mâna. Gestul meu l-a impresionat profund, devenind un alt om, mult mai accesibil. Aceeași impresie a făcut-o și asupra grupului din care făcea parte.

– Dacă eu nu pot face nimic pentru tine, atunci, te rog, să faci tu pentru mine. Roagă-te pentru Suflul meu!

Atât el, cât și întreaga asistență, care ne urmărea cu mare atenție, având de acum fețele complet relaxate, au schițat un gest larg de bunăvoință, marcat de zâmbet atotcuprinzător.

Refuzul și evitarea de a mă întâlni demască orgoliul intelectualului căruia nu-i convine să fie întâlnit în societatea unor oameni simpli și un climat astral nefavorabil. Am întâlnit și alte entități astrale care au evitat contactul cu mine. Motivele sunt diferite. Fie că nu doresc, fie nu pot sau pur și simplu, sunt împiedicați să o facă, pentru a nu încălca anumite legi care guvernează acea lume, plină de taine, care sunt și rămân momentan necunoscute pă-mântenilor.

Întâlnirea cu Gheorghe Gheorghiu-Dej mi-a oferit mai multe lucruri interesante. Am reținut îndeosebi răspunsul la întrebarea:

– Cum te simți?

După o scurtă reflecție îmi spune:

– În ziua înmormântării, într-o casă din București a avut loc parastasul.

La câteva zile, după această întâlnire, o cunoștință mai veche, Florica Pătrașcu, aflând despre investigația mea astrală, foarte emoționată, mi-a mărturisit că ea a făcut această slujbă religioasă și nu a spus la nimeni până acum acest lucru.

Locul unde el își ducea existența, la acea dată, era subsolul unei căsuțe păraginite, acoperită cu stuf, pe jumătate luat de vânt. Întreaga ambianță demonstra mizerie și suferință greu de imaginat.

Cu fostul președinte al SUA, J. Kennedy, am avut un vis în ajunul asasinării lui, în care mi s-a dezvăluit cum acel tânăr își curăța luneta și arma cu care avea să-l ucidă. Tânărul din vis semăna întocmai cu cel din fotografia publicată în ziarele din România. După câteva zile de la asasinare, l-am căutat în lumea astrală. Se afla într-o cameră de spital cu fața complet bandajată. Pe când îl

priveam, o înfirmieră, anume Any, auzind că sunt român, m-a cuprins prin îmbrățișare pe la spate și și-a frecat obrazul ei, vizibil lepros, de al meu – cu un gest clar de ostilitate. Luat prin surprindere, am recurs la ajutorul Divin, revenind în corp.

În continuare, mi se dezvăluie o altă reîncarnare. Iată, pe scurt, împrejurările. Cu câțva timp în urmă fusesem avansat șef birou contabilitate. Cineva m-a informat că iar s-a interesat de soarta mea un ofițer de securitate. Fără să vreau am început să-mi aduc laude despre ceea ce fac cinstit: la serviciu ajut pe toți care mă solicită, fac Rugăciunea inimii, postesc etc., etc. Fariseul din mine uitase smerenia și lăsarea în voia Domnului. Mi-am revenit repede din rătăcirea mea, care durase câteva minute. Credeam că totul a trecut și nu se va întâmpla altceva. Dar, nu a fost să fie așa. Seara, întins la orizontal, am simțit că cineva vrea să mă scoată din corp. M-am lăsat dus în voia acelei entități. Iată-mă deci într-o închisoare. În fața mea, un bărbat masiv cu lanțuri la mâini și la picioare. Intru în el și trăiesc în continuare conștiința acelui individ. Se servește masa. Doar gust... ceva fad. Și, perfect conștient, aștept să văd ce se mai întâmplă. Se deschide ușa și cineva îmi taie cu o daltă fiarele. Sunt apoi scos pe un coridor. Din partea dreaptă apare o deținută – o femeie scundă – și sunt legat de ea. Abia în acel moment conștientizez că eu, împreună cu ea, am ucis un om și suntem duși să ne execute. Am ajuns în fața unui butuc și a călăului. Înaintea noastră apare un funcționar cu un sul sub braț. Îl desface și începe să citească. Rețin că m-am născut în anul 1024 la Golentz și pentru ucidere, sunt condamnat la moarte prin decapitare. M-am rugat să nu mai fiu decapitat. Numai după a treia

invocare m-am desprins de acel moment de groază. Venind spre corp, mi se transmite de cineva, aflat deasupra mea:

– Nu trebuie să te plângi. Nu s-a întâmplat nimic!

Într-adevăr, nu s-a întâmplat nimic, nici atunci și nici ulterior. Securistul respectiv nu-și făcea decât o sarcină de serviciu, de verificare a unui fost condamnat politic.

Prin atitudinea mea necugetată, uitasem cu desăvârșire Legea Cauzalității și un binevoitor nu a făcut altceva decât să-mi amintească acel factor generator de efecte. Pentru el, sincere mulțumiri și profundă recunoștință!

Florica Bărbulescu, o prietenă din cercul nostru de preocupări spirituale, m-a solicitat să-i întâlnesc fiica, decedată la vârsta de 23 de ani. După mai multe tentative, din care rezultă că nimeni nu mă poate ajuta, am solicitat direct sprijinul lui Dumnezeu. Aflat undeva la înălțime, cineva îmi spune că Mihaela în timpul Imperiului Roman a otrăvit pe Cato cel Tânăr. În final, am întâlnit-o. În mâini avea un vas de sticlă și printr-o țeavă sufla lichidul – aflat în acel vas – care făcea bășici ca cele de săpun. Am înțeles intuitiv că Mihaela s-a sinucis prin otrăvire. Ea a lucrat într-un laborator de mediu toxic. Un caz de decepție sentimentală a condus la gestul funest.

Aprecierea de sfințenie din lumea noastră, nu se potrivește cu realitatea de dincolo de mormânt. Este cazul Sofiei Boerescu – măicuța cum o numeau credincioșii. La vârsta de 30 de ani, în urma unei maladii cumplite – scleroză în plăci – o paralizează, ținându-o de patul de suferință peste treizeci și doi de ani. Un preot o sfătuiește să se roage. Mulțimea de nevoiași o asaltează. O seamă de împliniri îi aduc faima de sfântă. Am cunoscut-o cu șapte ani mai înainte de deces. I-am promis că o voi

vizita la trecerea în lumea Spiritelor. După mai multe piedici întâlnite în cale, am găsit-o în condiții de mizerie greu de îndurat. Un pat rudimentar, format din câteva scânduri, susținute de patru pari bătuți în pământ. Era învelită cu o pătură ruptă și murdară. Sta chircită. Totul mirosea a urină. Mi-a pronunțat numele. Era deci perfect conștientă și eu i-am amintit că am venit așa cum îi promiseseam. La întrebarea mea cum se simte?

– Zbuciumată.

Atât și nimic mai mult, eu revenind în corp, fără voia mea, drept efect al surprizei.

La prima ședință cu Antal, l-am rugat să facă precizări în legătură cu nedumerirea mea.

– Mulțimile adunate au nenorocit-o. Îngâmfare. Lipsă de smerenie în adâncime. Poză de sfințenie.

Acesta este răspunsul oferit de călăuza noastră din lumea astrală. Pentru omul obișnuit, care nu-și cunoaște adevărata lui natură, laudele sunt un veritabil factor de infecție al Sufletului. Aceste aprecieri repetate înscriu efecte dezastruoase, prin supradimensionare. Nefericitul ispitit, interesat să-și înfrumusețeze cât mai mult masca smereniei, îl determină în mod inconștient, să se socotească un veritabil iluminat, aflat pe culmile sfințeniei.

Am în față fotografia lui Nicolae Bujor. Nu știu nimic despre acest om. Îl întâlnesc în lumea astrală într-o locuință foarte frumoasă și bine mobilată. Îl întreb cum se simte?

– Sunt îndestulat! îmi răspunde el, mulțumit vizibil de întreaga ambianță în care se afla. Ulterior am aflat că a fost un gospodar cinstit și evlavios. A crescut zece copii, dându-se pe sine ca exemplu de comportare. Întrebat dacă

are ceva de spus pentru fiul său preot-monah, răspunsul a fost prompt:

– Să se desprindă de lume!

La acea dată, fratele nostru Nicodim, avea într-adevăr nevoie de o asemenea desprindere.

Sinuciderea premeditată procură Sufletelor suferințe înfiorătoare. Am întâlnit în lumea de după această viață mai mulți sinucigași. În toate cazurile de evadare conștientă, pecetea actului funest îmbracă diverse aspecte. Petrecerea o anumită perioadă în sicriu, în prezența cadavrului său în întuneric în camere subterane.

Octavian Ionescu este un astfel de exemplu. S-a sinucis în urmă cu patrusprezece ani. L-am mai căutat fără să-l pot întâlni. De data asta rog să fiu ajutat. Cu imaginea lui, bine fixată în memorie, mă aflu în dublura mea astrală. În față, o gură de canal prin care pătrund cu capul înainte. O pătrundere penibilă nemaiîntâlnită până atunci. După câțva timp ajung într-o încăpere, undeva sub pământ, în fața unei ferestre și încep să strig: „Ota! Ota!” Prin deschiderea acestei ferestre, intuiesc existența unei uzine, în care se aflau trei bărbați îmbrăcați în salopete.

Sunt în fața celui căutat care, la întrebarea mea, îmi confirmă că el este Ota. Îi spun că am fost trimis de sora lui, Dina, și-l rog să-mi spună ceva. Cu mâna dreaptă, apropie cele trei degete pe care le duce la frunte – semn de surpriză și aducere aminte. Atât numai și nimic altceva! M-am desprins revenind în corp.

Familia a fost convinsă că m-am întâlnit cu sinucigașul. În timpul vieții sale, acesta obișnuia să facă același gest, ori de câte ori se afla în situații similare, pentru a-și aduce aminte ceva.

Un jurnalist, care a intervievat trei sinucigași, salvați în ultimul moment, mi-a povestit că toți au mărturisit că înainte de tentativa lor, au auzit voci, care îi îndemneau să-și curme viața. De fapt, simplul gând de a te sinucide, atrage, ca un magnet, entități astrale negative, care te încurajează să treci la funesta înfăptuire. Mulți sinucigași o fac în mod inconștient. Iar când sunt salvați regretă și chiar condamnă o asemenea nesăbuintă. Deocamdată atât! În desfășurarea lucrării ne vom mai întâlni cu această problemă, considerată, pe drept cuvânt, o incontestabilă lașitate a ființei umane.

Datoriile neachitate la vremea lor, aici pe pământ, ne reproșează la trecerea în lumea duhurilor. Am dorit să-l întâlnesc pe Mihai Simionescu, fostul meu socru, decedat în urmă cu circa două săptămâni. În timpul deplasării mele în acea lume, atât de reală, l-am simțit pe Mihai lângă mine. M-am oprit și ne-am îmbrățișat. După ce îmi confirmă că este conștient de desprinderea lui de corp, se grăbește să-mi spună că nu i-a dat lui Ranete datoria de cinci zeci și cinci de lei. I-am promis că am să o achit eu.

Un alt caz este prilejuit de Maria Marinescu, o cunoștință mai veche, care m-a rugat să-l întâlnesc pe soțul ei, ce a părăsit-o fără să divorțeze, continuându-și viața în concubinaj cu o altă femeie. Aflând de moartea acestuia vroia să-l ajute prin rugăciune, pomană etc. Este vorba de Constantin Marinescu, fost șef de gară într-o altă localitate. Când i-am amintit cine m-a trimis la el, îndată mi-a pus în mână mai multe monede de aur, rugându-mă să i le dau. Din înfățișarea lui reieșea regretul pentru răul ce i l-a făcut. Pentru a-l liniști i-am luat acele monede, dar totodată i-am spus că nu pot să le aduc din acea lume aici

pe pământ. Maria mi-a confirmat că știa de existența acelor monede, pe care la despărțire le-a luat cu el.

Diferite aspecte astrale și medii infecte

Aflat din nou în lumea de o nemaipomenită realitate, întâlnesc o tânără în fața unei căsuțe, care excelează prin curățenie și frumusețe rurală. Deși știam că este locuința ei, o întreb totuși, admirându-i totodată hărnicia. La întrebarea mea îmi răspunde:

– Uff... ce rău este când ești obligat să stai acolo jos!

În urma indicației sale, cobor la acel nivel. În cale întâlnesc un copil nou-născut, înfășat și așezat direct pe pământ. În jur, un mediu dezolant: căsuțe mici, unele dintre ele în bună parte dărâmate, ușile legate cu sfoară. Cu toate că simt o mare repulsie, pătrund într-o cameră mai spațioasă. Aici, o mizerie greu de închipuit. Bărbați, femei și copii, îmbrăcați sumar și murdari. Unii dintre ei sunt complet goi și așezați direct pe pământ. În câteva locuri, drept așternut, puține vreascuri și paie. Unii se uitau curioși la mine, alții total indiferenți. Un grup de bărbați, vizibil amenințători, m-a înconjurat. Încep retragerea spre ușă. Un țigan mă cuprinde pe la spate și-mi spune că mai multe femei vor să se culce cu mine... Invo-când ajutorul Divin, revin în corp.

Într-o altă călătorie, mă aflu într-o încăpere subte-rană, unde întâlnesc un bărbat și o femeie. Sunt acuzat că am furat un portofel. Stăpân pe mine, mă supun perche-ziției și le spun că nu am făcut nici un rău. Bărbatul mă lovește peste față cu dosul mâinii, la care îi răspund:

– Nu-ți este teamă de Dumnezeu să mă lovești?

Agresorul a întors fața către mine și s-a aplecat, ca și când vorbele mele au constituit o lovitură puternică în plexul solar. Am recurs la semnul crucii și am revenit în corp.

Tânăra, despre care am amintit la început, ne-a destăinuit propria experiență trăită de ea după ultima reîncarnare. Potrivit afirmațiilor ei, eu nu am făcut altceva decât să verific peripețiile sale, legate de procesul de evoluție pe care l-a străbătut până atunci.

Și acest exemplu să constituie pentru noi un permanent „memento”, privitor la întreaga noastră comportare din această existență. Atenție deci la tot ceea ce gândim, exprimăm și împlinim. Legea Cauzalității nu face nici un fel de excepție. Cu rigurozitatea cauzală, care o caracterizează, ne vom întâlni toți, în mod sigur. Efectele, de fapt, reprezintă moneda forte cu care plătim fiecare comportare și atitudine apreciate pozitive sau negative, urcând neconținut pe culmile Înțelepciunii.

Dar, să mai amintim încă un caz. La dorința familiei am căutat pe fosta farmacistă Minodora Vasiliu. În cale întâlnesc un sac pe care îl dezleg. Aici găsesc chircită ființa căutată. Din interiorul sacului, cade o gheară neagră de găină. Și aici apare fireasca nedumerire. La întâlnirea cu Antal, am solicitat explicații. Sacul reprezintă închisoarea, pe care trebuia să o execute în timpul ultimei vieți, pentru furt în dauna patronului la care a lucrat. Iar gheara este instrumentul de ispășire, ca simbol al lăcomiei de acaparare a unor lucruri, care nu i se cuveneau. Familia a confirmat, fără nici o ezitare, faptul în sine.

Suntem dotați cu Liber arbitru și, ca atare, numai de noi depinde ceea ce facem. În timpul vieții de aici, ne putem eschiva de la ispășirea consecințelor firești ale

faptelor noastre, dar ele rămân adânc imprimate în memorie. Iar la trecerea dincolo, necinstea, incorectitudinea ies la suprafață și ne acuză, determinând totodată modul de ispășire. Judecătorul se află, așadar, în fiecare dintre noi și ne acuză, obligându-ne să suportăm efectele faptelor săvârșite. Dacă nu s-ar întâmpla acest lucru, cum s-ar putea evolua? Suferința are, prin urmare, darul să ne atenționeze ca pe viitor să nu mai greșim.

*Ateiști declarați în lumea de aici, afirmații ateiste
și în lumea astrală*

În peregrinările mele în cealaltă dimensiune, am întâlnit două categorii de credincioși care, întrebați asupra existenței lui Dumnezeu, mi-au dat răspunsuri diferite. Unii mi-au spus că ei cred că există o asemenea Putere Universală; ceilalți, oarecum revoltați, s-au pronunțat în mod contrar. Cei din această ultimă categorie, mi-au spus textual:

– Dacă ar fi Dumnezeu, precum zici, nu am fi nevoiți să stăm aici de ani de zile.

Ei se aflau la același nivel, apropiați unii de ceilalți. În ambele manifestări nu este nimic de lăudat sau de reproșat. Atât unii, cât și ceilalți nu fac altceva decât să-și exprime mentalitatea sau modul de gândire al mediului familial și social, în care s-au născut și au fost educați.

Religiile, existente astăzi pe Terra, cu numeroasele lor secte, nu fac altceva decât să vâre credincioșii în tipare convenționale, perpetuându-și existența de la o generație la alta. Și nu de puține ori, ele învrăjbesc pe unii împotriva celorlalți. Trecutul istoric al omenirii, ca și lumea actuală, demonstrează cu prisosință modul lor

de condiționare, cu totul deficitar, determinat de interese egoiste omenești.

Credința ateistă nu este altceva decât reversul aceleiași medalii. Pentru atei nu există altă realitate decât ceea ce pot ei să perceapă cu ajutorul organelor de simț. Acumulările intelectuale, sprijinite pe aceste suporturi, reprezintă de fapt dumnezeul lor. Prin urmare, credința nu-i altceva decât o proiecție mintală care, prin repetare, creează obișnuințe ce condiționează ființele umane.

Întrebându-mă pe mine însumi, cu îndemnul de a face fiecare la fel: Vedem noi oare șubrezenia acestei credințe, cu inerentele ei efecte negative? Dacă da, atunci nu avem altă modalitate de a ieși din actualul impas decât propria investigație. Se pornește de la un fapt simplu, pe care nici o minte sănătoasă nu-l poate contesta. În întreaga Existență nu există decât Un Unic Adevăr, care ființează peste Tot și în Toate. Asta înseamnă că El se află și în noi în fiecare, având aceeași însușire ca Unică Esență. Și cum anume ajungem la acest Adevăr Absolut? Numai prin Cunoaștere de Sine! Căci numai și numai cunoscând Realitatea, existentă în noi, O vedem adevărată și în fiecare semen.

Problema care se pune este: Cum întâlnim acest Summum comun tuturor? Să folosim intelectul sau mintea cu acumulările ei care o caracterizează și definesc!? În nici un caz! Această minte, oricât de vastă ar fi ea, este și rămâne limitată, deci incapabilă să cuprindă Ceea ce Este de Necuprins! Numai prin tăcerea ei, în acel „vid psihologic” suntem absorbiți de către Infinitate, cu care de fapt suntem Una. În această Stare de A Fi sau de Conștiință Pură, în care corp, minte și Spirit formează o Unitate, noi suntem Acel Adevăr Unic. În această fericită

ipostază ne conduce Intuiția și ne manifestăm ca Bunătate, Frumusețe, Iubire și Fericire totodată. Acesta este de fapt adevăratul scop al existenței noastre de făptură întrupată. Am coborât la reîncarnare pentru a ne descoperi Natura Divină a ființei noastre. Am avut-O încontinuu, însă coborând în lumea materiei dense, am pierdut amintirea Ei. Din cauza acestei asocieri ne-am creat o altă natură – egoul sau sinele fals. O structură amăgitoare și perisabilă. Datorită acestei rataciri, noi – fii de Dumnezeu, având însușiri asemănătoare Tatălui Ceresc – am devenit niște biete făpturi înfricoșate în fața unei vieți neînțelese, dominați de efecte traumatizante.

Or, dacă noi înșine ne descoperim Natura noastră Divină – cum am arătat mai înainte – se mai pune problema credinței în ceva sau cineva? Desigur că nu se mai pune!

Încă de la începutul experiențelor mele de dedublare am folosit formula „Doamne ajută-mă!”, adresându-mă unei Existențe impersonale. Însă, de fiecare dată, după rostirea în gând a acestei formule urma, în mod inevitabil, tăcerea minții. Așadar, ego-ul dispărea fără să fac ceva în acest sens. Iar în tăcerea sau pacea absolută mi se deschideau porțile Infinitului, cu care mă contopeam, realizând propria investigație, prin trăire emoțională.

În concluzie, descoperirea propriei Divinități este un fenomen ușor realizabil de către orice ins în parte. Vom folosi un singur instrument și anume, Atenția lucidă, globală și dezinteresată. Ea este întocmai ca un reflector puternic a cărui strălucire demască și dizolvă tot ceea ce întâlnește în cale. Contactul ei cu mintea haotic-funcțională face ca aceasta să dispară instantaneu. Și, o dată cu dispariția ei, ni se deschide calea spre Mărețiile Infini-

tului cu care ne contopim. În această minunată conjunctură Divinitatea singură ni Se revelează. Ea fiind noi și noi fiind Ea. Aceasta este Realitatea Absolută, care ne caracterizează pe noi ca oameni, oferindu-ne tuturora însușirea de iubire atotcuprinzătoare și dezinteresată.

În urma unei solicitări, mă aflu din nou în lumea Spiritelor cu scopul de a întâlni pe Elisabeta Schlund. După câteva tentative o întâlnesc în compania unui bărbat, care îi pune următoarea întrebare:

– Spune-mi, hoții care sunt închiși aici au cheile închisorii asupra lor?

Am intuit că această întrebare, care sugerează și răspunsul potrivit, este o informație pe cât de instructivă, tot pe atât de prețioasă și pentru noi, cei aflați încă pe Pământ. Hoția, care îmbracă în lumea noastră diferite aspecte, la trecerea dincolo este, în mod inevitabil, urmată cauzal de ispășire într-o închisoare. Iar ispășitorul are asupra lui cheia respectivă, pe care o folosește în momentul când conștientizează faptul incriminat și ia hotărârea, ca pe viitor, să nu mai comită o asemenea incorectitudine. Așadar, să reținem că efectul, ca suferință, este un element de bază pe calea evoluției spirituale.

În continuare, iată și o peripeție oferită de către fantoma ființei mele, pe când mă aflu în concediu la stațiunea Costinești. Am părăsit corpul pentru a mă întâlni cu cineva decedat de curând. După întâlnirea respectivă am decis revenirea în corp. La circa zece metri distanță de trup, simt că mă strecor printre crengile unui pom, în care își aveau culcușul mai multe găini. Ajuns în corp aud o mare gălăgie de păsări speriate, unele căzute la pământ. Fenomenul a fost sesizat imediat de familia la care locuiam. Și-i aud discutând despre spaima păsărilor:

– Dacă ar fi fost vreo vulpe sau dihor ar fi lătrat câinii!?

Prin urmare, corpul meu astral, mai dens decât de obicei, a fost sesizat de păsări, prin atingere, obligându-le să-și părăsească culcușul de pe crengi. Țipătul și sperietura lor a durat mai multe minute în șir.

Într-o altă deplasare întâlnesc o mogâldeată, închisă într-un sac, care se mișca prin Țopăială. Am deschis sacul și am răsturnat conținutul. Era un cap de bărbat, pe care îl cuprind cu ambele palme și-l examinez. Pe obrazul stâng, o aluniță, iar capul este prelungit cu o porțiune de gât care sângerează. Teama și repulsia mă determină să-l arunc și să-l acopăr cu sacul. Capul însă a început să sară în sus. De data asta mă cuprinde mila și cu ajutorul unui bărbat, care s-a recomandat Sofronie, am introdus capul la loc în sac. Măinile ne sunt pline de sânge. Pentru curățire am cules de pe jos un fel de praf. Mă întreb: „Ce fel de faptă ispășește acest nefericit? Să fie oare călăul care a executat decapitări? Cine știe! Poate fi și aceasta!” Un lucru este însă sigur. Descoperirea m-a îngrozit nu numai pe mine, dar și pe acel astral care, oricum, a văzut mai multe forme de ispășire decât mine.

Urmând șirul plimbărilor mele în lumea Spiritelor, vă relatez o seamă de întâlniri astrale simple, cu întrebări și răspunsuri prompte. Costea Badea, un prieten al tatălui meu, decedat în urmă cu patruzeci și trei de ani, întrebat cum se simte, răspunsul lui este clar:

– Mă simt bine. Dar, ce face Ristea? – mă întreabă, la rândul său despre fiul lui.

– Comuniștii i-au luat toată averea și acum el lucrează la grădina CAP.

– De ce i-au luat pământul?

– Toată țara trăiește sub influența sovietică – îl informez eu.

În ochii lui am văzut lacrimi, semn al dragostei părintești pentru fiul său.

Cu prilejul unei alte deplasări, am întâlnit pe tatăl meu adoptiv, care mi-a cerut să-i dau patruzeci și șase lei. Nu mi-a explicat de ce are nevoie acolo de bani.

Aspasia Mărculescu, plecată dintre noi în urma unei vieți plină de suferințe. Am urcat mult în sus și m-am oprit. Ea a coborât din înălțimi. Se simțea bine și s-a bucurat în mod vizibil, când a aflat numele prietenei care m-a trimis la ea. Cât am stat împreună, ea își arunca grațios, printr-o simplă mișcare, o șuviță de păr ce-i cădea pe față. I-am luat capul între mâini și i-am aranjat părul. Ulterior, am aflat de la persoanele care au cunoscut-o, că acesta era gestul său, pe care-l făcea și în timpul vieții sale de pe Pământ.

Un anume Carol Gheorghe știa cine m-a trimis la el. Nu avea nevoie de ceva anume. Și-a exprimat recunoștința față de efortul făcut de mine pentru a-l întâlni. Mi-a amintit de un prieten al său pe nume Munteanu de la Lugoj. Nu s-a putut verifica legătura acestuia cu persoana amintită.

Vasile Vasiloiu, un alt locatar al lumii astrale, se afla într-un mediu primitiv. Locuința lui consta dintr-un simplu acoperiș, susținut de patru pari înfiți în pământ. Era foarte supărat că i-au murit oile.

Gaboș Alexandru, aflat într-un mediu arid și îmbrăcat ca un om nevoiaș, sărăcăcios. Întrebat în legătură cu fosta lui iubită Caticuța, aflată încă în lumea de aici, mi-a răspuns pe un ton vehement: „Destul... destul!”, repetat de mai multe ori.

Un alt astral, Petre Barbu, îmi povestește despre un anume Ion, care a părăsit Pământul în 1918 și încă mai vinde pe stradă mărunțișuri: covrigi, bomboane etc. Fostul vânzător ambulant, după cincizeci de ani de la deces, practică încă fictiv în lumea lui aceeași îndeletnicire. Este vorba, desigur, de un pățimaș al meseriei sale. Acolo el trăiește o existență de vis, nereușind să se trezească la acea realitate.

Maria Formack-Ioanin, o altă entitate din lumea Spiritelor, îmi răspunde că se simte bine. Solicitată să-mi spună ceva în legătură cu fiica sa adoptivă, Teia, îmi răspunde:

– Când are nevoie se roagă lui Dumnezeu: Dă-mi Doamne! Și când primește, pe noi ne uită!

– De ce noi? – mi-am zis eu în sinea mea.

La mirarea mea, ea se apleacă și ridică de la nivelul podelei un chepeng, prin care apare un bărbat, pe care-l recomandă:

– Soțul meu.

– Petre Ioanin?, mai întreb eu.

– Pogi, răspunde acest bărbat, înalt, blond, cu o figură distinsă.

Cuvântul respectiv (Pogi) este un pseudonim, pe care copiii îl foloseau când se adresau tatălui lor. Pentru Teia, acest nume, ca și descrierea fizionomiei tatălui ei, a constituit o dovadă certă a întâlnirii mele cu lumea astrală.

Aflat iarăși în lumea duhurilor, întâlnesc o tânără, care îmi spune că vrea să facă prin mine o seamă de comunicări. Mi-am dat seama că nu este onestă, întrucât m-a îmbrățișat cu gânduri profane. Folosind semnul crucii, a dispărut imediat.

Pe părintele Gheorghe Livovschi, fostul meu duhovnic, l-am întâlnit în biserica unde a slujit în ultima parte a vieții lui. Se afla în fața altarului și se ocupa cu tăierea unei prescuri în mici părțicele care, de obicei, erau oferite credincioșilor după terminarea slujbei.

– Spune-mi părinte, ce faci aici?

– Ce să fac? Uite! Fac comerț cu Sufletele oamenilor!

Nu mă așteptam la un asemenea răspuns. Am înțeles totuși, că părintele își reproșa vânzarea de mai multe ori a prescurilor oferite la altar de către credincioși, o dată cu pomelnicul de pomenirea Sufletelor.

În continuare, vă relatez o scurtă sinteză privitoare la diferite piedici astrale. În mai multe rânduri am fost luat prin surprindere de către entități astrale, care se agățau de mine cu intenția de a-mi opri deplasarea. Revenirea în corp era spontană. Uneori reușeam să mă desprind, fie folosind formula: „Doamne, ajută-mă!” sau făcând uz de semnul crucii – potrivit binecuvântării preotești. Alteori, cineva, aflat în spatele meu, cu ajutorul unui corp ascuțit sau o bucată de pluș, încerca să mă atingă, prin alunecare de-a lungul coloanei vertebrale, începând de la ceafă în jos. Într-un alt moment, când mă pregăteam de desprindere, observ o pisică neagră așezată pe pieptul meu și alta înainta de la brâu înspre față. Într-un alt caz, abia desprins de corp, când aud un clinchet de clopoțel, venit din cealaltă lume. Surpriza, și de data asta, mi-a fost fatală.

Aflat în stațiunea Borsec, am încercat să părăsesc corpul însă, înainte de a mă detașa, simt că în cameră au năpădit mai multe duhuri puțin evolute. Unul se culcă lângă mine. Întreaga atmosferă era apăsătoare. Lansez un gând, prin care cer acestor vizitatori nepoftiți să mă

părăsească. Totul intră în normal. Dar, renunț la călătoria proiectată.

Toate aceste fenomene le-am așternut pe hârtie dintr-un îndemn firesc, ca o simplă informare a unor peripeții trăite cu adevărat, strict conexe de fenomenul decorporalizării.

O altă temă referitoare la îndeplinirea corectă a acestui experiment, a constituit-o, desigur, ajutorul vizibil sau invizibil, oferit de către diferite călăuze din acea dimensiune.

Într-o seară, pe când îmi făceam rugăciunea și, împreună cu ea, solicitam ajutorul pentru a mă desprinde de corp, recepționez următoarea precizare, ca venind din lumea astrală: „Pentru a ieși din corp trebuie să faci și tu eforturi!”

În altă ipostază, înainte de a părăsi corpul, observ un bărbat necunoscut, care m-a ajutat în desprinderea respectivă. El mă sfătuiește să verific întotdeauna dacă trupul se află la locul lui.

Într-una din seri – complet relaxat – aud cum două femei fac diverse glume pe socoteala mea.

– Pentru că sunteți aici și nu aveți ce face, vă rog să mă ajutați să mă desprind de corp!

Mi se întinde un singur deget, pe care-l cuprind cu dublura mea astrală și mă avânt în spațiu.

Într-o altă împrejurare, observ în fața mea un pomuleț. Cu mâna astrală mă agăț de o crenguță, care se aplecase spre mine și plin de energie, mă avânt în a doua dimensiune.

În finalul acestei teme, vă redau în amănunt modul în care am fost avertizat că este timpul să revin în corp. După o călătorie mai îndelungată în acea lume, încep să

mă gândesc la corpul fizic. „Îl mai găsesc oare?”, reflectez în sinea mea. „Nu cumva l-au și înmormântat!?” Concomitent cu insinuările mele, emise totuși într-o perfectă liniște și siguranță interioară, observ unele avertismente ale prietenilor astrali. Un bărbat îmi aruncă o bucată de vată, care îmi cade la picioare. Atmosfera devine stânjenitoare. Trăiesc impresia pe care am avut-o cu ocazia eclipsei totale de Soare. Un nou ghemotoc de vată mă atinge pe umăr. Apăsarea asupra Sufletului devine tot mai greu de suportat. Un ostaș mă privește printr-o ușă puțin deschisă. Și privirea lui îmi da a înțelege că am stat prea mult și că este timpul să mă întorc în corp. Revenirea se soldează cu aceeași energie și bună dispoziție.

*Răscruce de drum, ceasul răfuieiilor,
hotărâri îndrăznețe*

S-au scurs mai bine de zece ani de la eliberarea mea din închisoare. Pe parcursul acestei perioade, desfășurarea evenimentelor pe plan fizic au fost de așa natură încât mi-au permis să mă ocup fără întrerupere de împlinirea idealului meu spiritual. Câștigarea celor necesare existenței, mi-a fost asigurată de un loc permanent în câmpul muncii. În ceea ce privește locuința, câțiva ani m-am bucurat de bunăvoința unor prieteni din cerc. În final, am devenit independent, având propria locuință. Nu mai puțin favorabil au decurs preocupările pe plan metafizic sau parapsihologic. Numărul solicitanților celor interesați de lumea Spiritelor a crescut, o dată cu acceptarea mea în cercul Antal. Noi și noi descoperiri ale lumii astrale, mi-au lărgit orizontul cunoașterii, prin diversi-

tatea aspectelor acestei realități, devenită și pentru alții, certitudine de necontestat.

Aruncând o simplă privire asupra îmbinării acestor două planuri, fizic și psihologic, constat că fiecare ființă umană ajută și, la rândul ei, este ajutată direct sau indirect, conștient sau inconștient. Adică, există un permanent ajutor reciproc la nivelul întregii omeniri. O atitudine neprietenoasă sau agresivă față de noi – care pretendem că am atins nivelul Iubirii necondiționate – ne ajută să ne descoperim lipsa de concordanță dintre simpla rostire și trăirea efectivă a sentimentului respectiv. Întâlnirea neplăcutului, atât de frecventă în existența noastră cotidiană – ca eternă provocare – nu este deci o simplă întâmplare. Ea se impune ca necesitate logică în desfășurarea procesului care marchează evoluția noastră spirituală. Mai presus de toate aceste aspecte rămâne însă descoperirea Realității Unice, al cărei caracter universal obligă pe fiecare ins în parte, să-i afle măreția prin trăire individuală. Prin urmare, de noi și numai de noi depinde calitatea și precizia acestei minunate investigații.

O dată cu admiterea mea în acest grup de idealști, Ionel mi-a pus la dispoziție întreaga lui bibliotecă. Astfel am avut posibilitatea să studiez evoluția religiilor lumii și tot ceea ce omenirea a întreprins în decursul întregii sale istorii, pe calea ameliorării spirituale. Fiecare carte era evaluată în funcție de informația oferită și verificarea ei prin aplicare corectă. Majoritatea acestor cărți, o dată cu fixarea idealului de atins, recomandau ca instrument al împlinirii propria voință. Drept urmare a acestor recomandări, am inițiat și folosit două metode de luptă dârză împotriva unor înclinații ale mele, socotite negative. După o scurtă vreme mi-am dat seama că ambele metode

sunt acte de violență împotriva corpului fizic și, ca atare, am renunțat la folosirea lor. În continuare, aplicând diversele metode, recomandate de către autorii cărților respective, toate s-au soldat cu propria mea nemulțumire.

Influențat de viețile sfinților creștini (catolici și ortodocși) am decis să încerc viața de sihastriu la Muntele Atos. Pe baza unei invitații a unei prietene din Grecia, am solicitat obținerea unui pașaport. După câteva zile am primit o adresă, care mă anunța că cererea mea a fost rezolvată favorabil și eram invitat la securitatea de pe strada Rahovei. Aici, mi s-a condiționat primirea pașaportului, în schimbul colaborării, adică să devin informator. Le-am spus că credința mea în Dumnezeu mă oprește să fac așa ceva. Furios, funcționarul respectiv a rupt adresa spunând că s-a făcut o greșală. Am acceptat toate astea fără cârtire, continuând de unul singur calea scormonirilor cu mintea omului vechi și imaginarea omului nou. Aveam însă mereu în vedere acea Stare de A Fi, când am solicitat întâlnirea mea cu Dumnezeu, de care amintesc în prima parte a acestui capitol.

Potrivit literaturii studiate, am folosit o scurtă perioadă calea imitării lui Isus Cristos. Apoi calea sublimării, prin folosirea sentimentului de ură împotriva păcatelor. De asemenea, am folosit zilnic examenul de conștiință, privitor la tot ceea ce am gândit, afirmat și făcut în ziua respectivă. Mi-am impus un regim de privațiuni, recomandat de către viața monahală: nopți de veghe și rugăciuni, un regim alimentar lacto-vegetarian. Ceva mai târziu am adoptat Rugăciunea inimii, care după ani de zile se rostea singură. Din îndrumările doctrinei yoga am folosit concentrarea pe diverse teme, care promiteau liniștirea minții și stăpânirea ei prin voință. Din viața Sf. Augustin am

reținut că el L-a căutat pe Dumnezeu peste tot în afara lui, dar nu L-a găsit, pentru că El se afla înăuntrul său. Acesta este desigur locul cert unde îl putem găsi. Dar el nu ne spune cum anume a realizat el această descoperire. Dacă ar fi realizat descoperirea, prin trăire emoțională, mai putea rămâne el închis în interiorul unei religii dogmatice? Este doar o simplă întrebare, care ne îndeamnă să reflectăm!

Din aforismele lui Patanjali am reținut doar fenomenul Nirvana ca Stare de Pură Conștiință, în care intelectul sau omul vechi dispare cu desăvârșire. Iar din Noul Testament, am reținut afirmațiile lui Isus Cristos, prin care își lămurea apostolii asupra propriei sale Naturi Divine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!”, „Eu și Tatăl – Una Suntem!” sau „Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în mine!”. Apoi, mai precizează: „Aflați Împărăția Cerurilor înăuntrul ființei voastre!” Însă, nici Noul Testament – scris de altcineva – nu precizează modalitatea de realizare practică a toate acestea. Deși au trecut două mii de ani de la exemplul de trăire evidentă, oferit de către acest Fiu de Dumnezeu, El nu a putut fi nici măcar acceptat, necum generalizat ca fenomen firesc și natural. Mai mult decât atât! Astăzi, nici măcar nu este prezentat ca fiind accesibil fiecărei ființe umane. Pentru că Fii de Dumnezeu suntem cu toții fără nici o excepție! Și, dacă acesta este adevărul, dezvăluit și afirmat în mai multe rânduri, chiar de către Isus Cristos, cum de am ajuns să fim niște biete făpturi neputincioase în fața unei Vieți neînțelese!? Simplu și de afirmat și de susținut prin argumente îndestulătoare. Trăind în asociere cu materia densă, ne-am uitat în mod progresiv Realitatea paternității noastre Divine, înlocuind-O cu sinele fals sau ego-ul. Acesta este omul actual –

obișnuit – creație fictivă a societății care l-a format ca structură egocentrică, interesat în mod absolut de „eu și al meu”, în conflict cu el însuși, ca și cu restul lumii.

După ce mi-am dat seama de modul meu defectuos de funcționare, am trecut la „Cunoașterea de Sine”. Așadar, cu ajutorul Atenției lucide doar conștientizam tot ceea ce îmi apărea în cale. Priveam și ascultam fără să judec sau să apreciez, în vreun fel sau altul, atât lumea exterioară, cât și reacțiile automate ale minții mele condiționate. Această simplitate comportamentală, nu a întârziat să producă efecte cu totul vizibile. Acele gânduri, prejudecăți și senzații care mă deranjau sau mă antrenau la diverse interpretări – ducându-mă în trecut sau viitor – și-au pierdut, în mod treptat, frecvența de odinioară. Unele dintre ele au dispărut definitiv.

Întâlnirea corectă și dezinteresată cu tot ce apare pe suprafața conștiinței, pe parcursul unei clipe, conduce în mod sigur la dizolvarea minții știutoare și apariția naturală a „vidului psihologic” sau pacea Sufletului. În acest context, eu – devenit Stare de Conștiință Pură – mă contopesc în Măreția Infinitului. Frecvența unor asemenea întâlniri conduce la destrămarea importanței ego-ului și la apariția Naturii mele Divine, manifestă ca Bunătate, Frumusețe, Armonie și Iubire atotcuprinzătoare. Am practicat acest mod de întâlnire cu mine însumi, până în luna august 1971, când – în structura ființei mele – s-a produs un nou fenomen surpriză. Despre acesta însă, vom vorbi în subcapitolul următor.

Să reluăm, aşadar, firul povestirii din tema anterioară, prin a ne reaminti că în acea dimineaţă a lunii august, la trezire, am constatat cu justificată uimire, că la nivel psihologic funcţionam cu totul diferit decât înainte. Schimbarea se produsese în mod tainic în timpul somnului deci, în afara vreunei acţiuni conştiente determinate de mine. După cum îmi dădeam seama, structura ego-ului – activă în mod frecvent, prin mecanicitatea haotică a minţii – îşi pierduse autoritatea de conducere şi decizie a fiinţei mele. Acum funcţionez ca Un Întreg – corp, minte şi Spirit în Uniune perfectă – conştient pe clipe în desfăşurare. La început n-am ştiut ce nume să-i dau acestui mod de „A Fi”, deşi citisem o seamă de lucrări, privitoare la filozofia orientală: despre hinduism, practica zen, budism, confucianism etc. Dar, una este să cunoşti intelectual un anumit termen ca Iluminare (Realizare) şi cu totul altceva este să trăieşti fenomenul respectiv, care te transcende în sfera Absolutului.

Înainte de producerea acestui fenomen am trăit mai multe zile de tristeţe apăsătoare inexplicabile. M-am destăinuit fratelui meu, căruia i-am precizat că o asemenea deprimare Sufletească prevesteşte moartea. Interpretarea mea s-a dovedit a fi corectă. Propriul egou, prin „Cunoaşterea de Sine”, îşi simţea sfârşitul, văzând cum energiile sale limitate se epuizează în mod îngrijorător. Finalul a constituit deci moartea ego-ului şi eliberarea Sinelui Real sau Naturii Divine, care mă conduce prin impulsuri intuitive.

În continuare, iată și alte fenomene care s-au impus după această transformare radicală. Credința creștin ortodoxă singură s-a desprins de mine, dovedindu-și prin ea însăși inutilitatea. Tot așa s-a întâmplat și cu fenomenul dedublării, pentru care făcusem o adevărată pasiune. El și-a pierdut interesul și însemnătatea de mai înainte. Rostul acestei însușiri a fost acela de a demonstra atât nemurirea Sufletului, viețile succesive și procesul permanent al evoluției spirituale.

Desprins în mod vizibil de mecanicitatea minții omului vechi, trăiesc o nouă surpriză. Din profunzimea ființei mele, primesc un îndemn clar, precis și stăruitor de a trata „Cunoașterea de Sine” cu ajutorul versului. În existența mea anterioară nu am avut veleități poetice. Drept urmare, am compus între anii 1971-1972 un număr de trei sute de poeme și poezii-oglină. Fiecare temă, prin cuvinte cât mai simple, încearcă să demonstreze trăirea și exprimarea unui fenomen de Viață sau o problemă oarecare, întâlnite de fiecare om în Viața cotidiană. Am evitat, în mod intenționat, orice figură de stil sau metaforă, pentru a nu da naștere la interpretări greșite în ceea ce încerc să exprim ca adevăr de necontestat. Combinarea și asocierea cuvintelor se realizează intuitiv, în care eu – aflat în ipostaza de Supraconștiință – sunt Una cu Infinitul.

Frecvența întâlnirilor cu mine însumi, a lărgit tot mai mult cărarea îngustă de la început. Acum, trecerea din lumea mărginită în Imensitatea Necunoscutului a devenit mai ușoară cu tendința vădită de permanentizare.

În mod practic, toate temele sunt cuprinse și explicate din ipostaza Infinitului, printr-o privire de ansamblu a întregii lumi în care trăim. Am continuat să-mi duc

existența folosind în mod simplu întâlnirea cu mine însumi, prin conștientizare de gânduri, imagini, dorințe, atașamente, senzații, temeri etc.

În luna iunie 1988, același îndemn, venit din profunzime – care exclude orice formă de rezistență sau opunere – m-a determinat să scriu din nou. Și astfel, până în luna august 1990 am mai compus încă șase sute optzeci de poezii-oglină, care tratează noi aspecte ale comportării umane. Unele dintre acestea au fost verificate și pe plan astral, drept consecințe sau efecte determinate potrivit Legii Cauzalității.

Prin fiecare din cele nouă sute optzeci de teme, îndemn cititorul să privească în oglinda propriului Suflet și să ia contact direct cu activitatea minții sale haotice, care-l duce în trecut sau viitor, rupându-l astfel de Realitatea clipei prezente.

Simplitatea corectă a împlinirii face ca mintea să tacă. Iar în pacea, care singură și în mod firesc se instalează, Scânteia Divină – comună tuturor ființelor – se afirmă ca Iubire și Înțelepciune. Aceasta este Natura Divină a fiecărui ins care, prin însăși prezența Ei, curăță și transformă omul vechi de toate impuritățile însumate din ignoranță, teamă, lipsă de înțelegere și rătăcire în asociere cu materia brută.

În concluzie, la Sublima Realitate – existentă în fiecare dintre noi – nu se ajunge folosind activitatea minții, ci prin tăcerea ei smerită, când întreaga ființă se contopște cu Unica Energie Cosmică sau Dumnezeu.

Continuând relațiile cu cercul Antal, ca și cu toți semenii interesați de tainele Universului spiritual, vă relatez încă o seamă de dedublări, așa cum s-au succedat ele în timp, potrivit solicitărilor.

După o scurtă vreme de la producerea acelei chirurgii a falsului meu sine, într-o ședință a cercului, cineva mă solicită să le vorbesc despre practicile mistic-religioase și despre Rugăciunea inimii, cum o făceam înainte. Persoana respectivă păstra ca amintire mângâierile duhovnicești din acea perioadă. I-am răspuns că nu mai pot face așa ceva deoarece fondul meu interior, fiind în permanent contact cu Unica Realitate, vede cu totul diferite lucrurile.

Seara, înainte de culcare, am făcut o scurtă analiză asupra noului drum, desprins de practicile religioase. Și mi-am pus întrebarea: „Oare, această singularitate a mea este ea legitimă și de folos și pentru marea majoritate a semenilor?” Răspunsul nu s-a lăsat așteptat. Mă aflui deci în afara corpului, condus fără voința mea într-o biserică. În fața altarului, un preot cu un potir în mână stângă, împărtășea credincioșii aranjați în șir monom. Preotul de o frumusețe rar întâlnită, era considerat de toți ca fiind chiar Isus Cristos. Încep să-mi pun întrebări: „De ce am fost adus aici și ce vrea să mi se demonstreze, câtă vreme eu m-am desprins de practicile bisericesti?” Uitându-mă mai atent observ că în fața mea se află un preot-monah, cunoscut de mine. Mi-am zis iarăși: „Pe el desigur îl va împărtăși că este preot! Pe mine însă...!”

Păstrându-mi tot timpul calmul desăvârșit am așteptat curios să văd ce se va întâmpla. Când preotul a ajuns în fața altarului, a fost luat de mână și trecut în partea cealaltă, fără să i se ofere împărtășania! Din nou țâșnește întrebarea: „De ce oare?” Și iarăși, un alt gând: „Dacă pe el l-a refuzat, fiind preot, cu atât mai mult voi fi și eu refuzat!”

Dar nu a fost deloc așa! Dimpotrivă! Când mi-a venit rândul, am fost luat de braț și condus în altar, unde mi s-a oferit împărtășania. Am simțit o mare bucurie! Apoi, am fost condus la o ușă, aflată în interiorul altarului, prin care am părăsit biserica, revenind în corp. Demonstrarea este atât de evidentă, încât nu are nevoie de comentarii.

„Cunoașterea de Sine” conduce pe practicant la descoperirea Naturii sale Divine care se manifestă ca Iubire Nelimitată.

Venirea lui Isus Cristos pe Pământ, în acea perioadă de sălbăticie, a urmărit acest minunat ideal: Să ofere omenirii întregi o religie a Iubirii Universale. Dar, din păcate, El nu a fost înțeles! Iar cei care astăzi pretind că ar fi urmași ai învățăturilor Lui, au creat o instituție autoritară, după model omenesc în care interesul egoist, strict personal, este factorul dominant. Toți reprezentanții acestei religii vorbesc despre Iubire, fără să O fi descoperit cu adevărat în ei înșiși. Iar în cazul fericit când vreunul ar descoperi-O, mai poate el să facă parte din această instituție!? Desigur că nu! Fiindcă altfel ar trebui să întâmpine Viața cotidiană și să reconsidere relațiile inter-umane!

Un alt caz de previziune

După trei luni de la fisurarea ego-ului, în care timp eu nu m-am mai dus la biserica ultimului meu duhovnic, trăiesc acest fenomen. Așadar, ne întâlnim, eu și el, pe plan astral, în care îmi pune următoarea întrebare:

- Domnu' Ilie, sunt eu de vină cu ceva?
- Nu, părinte! Nu sunteți de vină cu nimic!
- Ați trecut la altă religie sau sectă?

– Nicidecum, părinte! Eu trăiesc acum prin „Cunoașterea de Sine”. Și aici nu este vorba de nici o religie sau sectă. Se merge de unul singur!

– Bine!

Și ne despărțim.

Peste numai două zile ne întâlnim, de-acum pe plan fizic, exact în același loc, iar discuția s-a derulat întocmai ca pe plan astral. Preotul își reproșa că ar fi greșit cu ceva și eu de aceea am renunțat la serviciile sale și ale bisericii.

Un medic își consultă profesorul aflat dincolo

Dr. Ion Grigorescu mă solicită să-l întâlnesc pe fostul lui profesor dr. Ernest Djuvara, decedat în urmă cu patruzeci și cinci de ani. Pe baza unei fotografii bust, îi prind imaginea și cu ea în memorie, îl întâlnesc. Răspunsul său:

– Atenție!... Atenție la sertar! – Și atât!

Acolo, am înțeles din conversație că nu trebuie să folosească un anumit medicament. Descrierea astrală a celui întâlnit corespundea cu înfățișarea omului de pe pământ. În plus, i-am mai oferit încă un amănunt. Acolo l-am întâlnit într-un mediu rural, unde făcea un adevărat apostolat. Și acest amănunt confirmă realitatea întâlnirii mele cu el, întrucât în viața de aici într-adevăr a avut o asemenea comportare.

De asemenea, m-am întâlnit în mai multe rânduri și cu soția sa Olga, fost medic mamoș. Aceasta nu era mulțumită, deoarece își reproșa întreruperile de sarcini și avorturi pe care le-a făcut ca medic. La ultima noastră întâlnire, mi-a comunicat că soțul ei trăiește cu Ruxandra, fata din casă, crescută de ei. Numai după câteva luni mi-a

confirmat chiar el căsătoria cu aceasta, motivând că nu vrea să lase averea fraților săi.

Să mai precizăm că după două luni de la avertizarea astrală, el folosește un medicament străin (complamin), care îi provoacă o semiplegie, ce îl ținutuește la pat. Iar la cutremurul din 1977, blocul în care locuia s-a prăbușit până la temelie. Atât el, cât și noua soție au pierit. Corpul său nici nu a fost găsit pentru înhumare.

Un astral aflat într-o stare delicată

Coca Florescu a dorit să afle stadiul în care se găsește tatăl ei, decedat de curând. La câteva zile de la solicitare, mă aflu în stare de vis, în care cineva mă dezbracă. Și, întocmai ca în stare de veghe, îmi zic: „Este rușinos! Mă vede lumea!” Îndată devin conștient și încep să mă interesez de Vasile Florescu. Mi se transmite de către o entitate că el se află într-o stare delicată. La insistența mea, de a face precizări, mi se răspunde:

– El folosește atât ideile, cât și imaginile. Iar noi, cei de aici, îi spunem lui Titi să folosească ori una ori alta.

– De ce îi ziceți Titi?

– Așa îi zicem noi aici. – mi se răspunde.

Familia nu știa nimic în legătură cu acest pseudonim. Poate este un nume pe care Vasile l-a avut în altă viață!

O tentativă de reîncarnare curmată brusc

O nouă solicitare, pe care nu o pot refuza. Este vorba despre dr. Moga, fost ministru al Sănătății, găsit mort de către soția sa – fără să fi reclamat mai înainte vreo anumită îngrijorare în acest sens. În fiecare dimineață el

practica hatha yoga. L-am întâlnit într-un laborator. După ce l-am informat despre prietena, care m-a trimis la el, i-am cerut să spună ce s-a întâmplat.

– Am folosit un exercițiu yoga necontrolat. – a fost răspunsul său clar, fără ezitare. În continuare adăugă:

– Dar, știi că voiam să viu înapoi. Deja mandibulele erau formate. De ce ea m-a aruncat afară? De ce a făcut așa, că, uite, eu sufăr, sufăr enorm!

Din destăinuirea acestui astral rezultă că el revenea la o nouă încarnare, dominat de o dorință puternică. Însă femeia respectivă l-a avortat.

Un sinucigaș după 35 de ani de viață subterană

Sunt solicitat de mediul Dina Toia să-i întâlnesc fratele, Octavian, sinucigaș pe care l-am mai întâlnit o dată în 1962. Amintesc despre acest caz în subcapitolul precedent. Mă îndrept către un grup de case, specific satelor nevoiașе. O femeie îmi spune că este leneș și murdar. Îmi indică o clădire unde îl pot întâlni. Pătrund într-o sală de spectacol. Pe scenă se afla un grup de artiști de muzică rock. Unii cântau din diverse instrumente, alții se exprimau verbal, gesticulând fiecare în felul lui – întocmai ca în lumea noastră. Era un zgomot greu de suportat. Publicul era format numai din bărbați. Printre ei se afla și Octavian, care purta o îmbrăcămintе murdară. Fața îi este la fel ca a unui miner ieșit din subteran.

– Noi ne cunoaștem! îmi spune el. Ne-am mai întâlnit.

– Da, Ota, ne cunoaștem. Dar, așteaptă puțin că vreau să mă adresez acestor Suflete.

M-am urcat pe scenă și le-am cerut să facă liniște. Pentru moment au amuțit. Le-am spus că vin de pe Pământ și le-am recomandat să facă ceva mai de folos pentru Sufletele lor, vorbindu-le despre „Cunoașterea de sine”.

Unul dintre ei a început să țipe, în ritmul rock-ului, după care toți au reluat concertul. Am părăsit sala împreună cu Octavian, spunându-i cine m-a trimis. De fapt, Dina m-a rugat să-l întreb, dacă ceea ce văzuse ea într-un vis este sau nu real.

– Da, așa este! Eu m-am întâlnit cu ea, când am scăpat din locul de ispășire și i-am mărturisit că m-am eliberat.

Cele afirmate confirmau întocmai cu visul avut de Dina. Tot ea îmi mai destăinuiește că fratele ei, în viața de aici, era mai comod și nu prea se spăla.

Un caz de sinucidere nedeliberată

Doina Ionescu, biolog de excepție, la vârsta de 39 de ani, într-un moment de depresie psihică, declanșată în timp ce făcea baie, complet dezbrăcată, se aruncă de la etajul al șaselea și moare. Făcea parte din grupul nostru. Toți voiau să le aduc vești despre existența ei din noua dimensiune.

Mă aflu într-o sală imensă subterană. Acolo o găsesc într-o mică încăpere – gen cabină de telefon. O deschid și în față apare Doina, care zâmbitoare, îmi spune – fără să o întreb:

– Cici, sfânta Putere spirituală s-a eliberat!

– Bine, bine Doina, dar așa!? (eu gândindu-mă la sinucidere).

– Nu! Nu deranjează! îmi răspunde ea cu deplină convingere.

Din acest răspuns am înțeles intuitiv că, în cazul ei, sinuciderea nedeliberată are o altă conotație.

La o altă dedublare, când am întâlnit-o – într-un climat diferit de data asta și anume la suprafață. Întrebând-o din nou despre ieșirea ei din viața terestră, mi-a răspuns:

– Să știi că trebuia să fiu aici.

În continuare am rugat-o să-mi spună – dacă este posibilă o asemenea destăinuire – cât voi trăi pe pământ în actuala existență. După ce i-am comunicat data nașterii, dispare câteva clipe. Apoi, revine cu un registru voluminos și începe să întoarcă filă după filă, studiind cu atenție cele scrise acolo. În sfârșit, se oprește și clar, hotărât, rostește:

– 121 ani!

La îndoiala mea repetată, răspunde din nou:

– Atât, 121 ani!

Am discutat și multe alte lucruri cu ea, legate de viața noastră de aici, însă, la revenirea în corp, le-am uitat. Probabil nu ne erau necesare. Sau poate erau taine, care nu trebuiau divulgate. Fenomenul respectiv al uitării l-am întâlnit și în alte câteva prilejuri din peregrinările mele.

Un mediu scriitor solicită confirmări

O veche cunoștință, Caticuța, a scris mai multe caiete, considerate transmițeri ale unor Spirite, cu care pretinde că este în legătură.

Prima entitate este celebrul compozitor Mozart W. Amadeus, despre care afirmă că este un Spirit superior.

Pe baza unei fotografii, mă avânt în cealaltă dimensiune și mă opresc. În fața mea, o femeie pe care o rog să-mi spună unde pot găsi această entitate. Ea, binevoitoare, îmi indică o intrare undeva într-un subsol. Am început să-l strig, sperând că va veni el la suprafață. Întrucât n-am primit nici un răspuns și totodată, simțind și o repulsie profundă de a înfrunta lumea întunericului, am revenit în corp.

La o nouă deplasare îl întâlnesc la suprafața solului. Un bărbat arătos cu ochii albaștri. În atitudine manifestă vanitate și o clară importanță exagerată de sine. Fără să-l întreb ceva, foarte volubil, îmi spune că vine din China, unde a asistat la un concert. Întrebat despre Caticuța, îmi răspunde că nu o cunoaște și deci nici nu este în vreo legătură oarecare cu aceasta.

A doua entitate este Vasile, fostul ei soț. Și el îmi face aceeași mărturisire, că nu este în legătură cu ea. Apoi, precizează că „ea nu face bine, practicând în acest fel spiritismul, pentru că nu știe cu cine stă de vorbă”.

Toate mesajele sunt tipice. Aceleași expresii, aceeași gândire. Nici o diferență în exprimarea și nuanțarea sau fixarea acestora în construcția frazelor.

Un astral se îndoiește de nemurire

Este cazul dr. Ștefan Nemțeanu, care ne-a părăsit cu prilejul unei excursii fatale în Munții Bucegi. În timpul vieții am discutat cu el în legătură cu nemurirea Sufletului, fără să-l conving. Întâlnit dincolo, prima întrebare pe care i-o pun este:

– Vezi că nu este moarte!? Ce ai de spus acum?

– Eu nu sunt sigur că nu este moarte!

Este același răspuns avut și în timpul vieții. A fost necesar să-i fac o nouă demonstrare între existența mea și a lui. Nu a mai spus nimic. Întrebat despre soție, îmi spune că el i-a lăsat totul, adică toată averea sa materială. Despre fiica sa afirmă că nu este cazul să-i dea vreun sfat oarecare.

O prelegere în lumea astrală

Fără să caut pe cineva anume, mă trezesc în lumea astrală. În fața mea se află Florin Cristescu, un văr primar. Nu mă gândisem la el. În jur se află o numeroasă asistență, formată din bărbați, femei și copii. Încep să le vorbesc despre „Cunoașterea de Sine”. Pe măsura desfășurării temei respective, numărul ascultătorilor crește neconținut. Nimeni nu-și părăsește locul. De-acum, cât văd în depărtare, întreaga mulțime, în stare de neclintire, ascultă cu interes și uimire. Rețin din prelegerea mea câteva punctări:

Voința dârzeniei nu este cel mai bun sfetnic.

Un bine obținut printr-un efort prea costisitor, se întoarce adesea asupra ta.

Lăsați-vă conduși de către Suflul Vieții.

Viața vă oferă ceea ce este cu adevărat util.

Numai în liniștea lăuntrică, puteți vedea cu adevărat utilul absolut.

Ea, pacea lăuntrică vă dirijează pașii în mod inteligent pe drumul cel bun.

Prelegerea a cuprins și alte sfaturi însă, numai pe acestea le-am reținut la venirea mea în corp. Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost interesul cu care această mulțime a ascultat îndemnul oferite.

Nicolae Rămurescu, un prieten de curând decedat, pe care întâlnindu-l îl întreb dacă și-a văzut mama. Nu dă nici un fel de răspuns. La o nouă întrebare a soției sale, dacă poate sau nu să vândă o seamă de lucruri din casă, răspunde:

– Sunt așa de zăpăcit că nu știu ce să-i răspund.

– Ce poți spune despre lumea în care te găsești acum?

Nu oferă nici un răspuns. Am plecat cu el de braț. În final, i-am amintit că este timpul să ne despărțim. Aflați pe un pod cu chepenguri din loc în loc, la prima deschizătură a podului era pe cale să se prăbușească. L-am reținut cu ambele mâini. Iar la următoarea deplasare, pur și simplu, s-a prăbușit de pe acest pod. Și iată un fenomen nou, nemaiîntâlnit până la acea dată:

Hainele, cu care era îmbrăcat, au început să-și piardă forma. Semn clar că sub ele, corpul s-a evaporat treptat. Nu au mai rămas decât hainele întinse pe podea. Mai multe entități astrale priveau curioase cum o entitate se întoarce în lumea ei prin dezagregare.

*Semnul crucii – un act de violență împotriva
unor semeni mai puțin evoluți*

Sunt iarăși în lumea planului astral. Abia sosit acolo, sunt înconjurat de către un grup de entități vizibil ostile. Făcând uz de semnul crucii acestea dispar instantaneu.

În profunzimea ființei mele apare un sentiment de profundă milă – nemaiîntâlnit în alte prilejuri – urmat de o revelare. Semnul crucii, făcut în acest fel, ca act al voinței, este un gest de violență folosit împotriva unor

Suflete mai puțin evolute. Comportarea mea încălca legea Dragostei. Și, pe loc, am luat hotărârea să nu-l mai folosesc. Ulterior, rar m-am mai întâlnit cu entități negative. De-acum, aflat într-o asemenea situație, iată cum am procedat:

Perfect conștient și stăpân pe mine, într-o atitudine de sinceră smerenie le spun:

– Sunt un pământean trimis în această lume să mă interesez de cutare entitate. Vă rog să mă ajutați!

Efectul a fost prompt. Acela care se apropiase de mine și ridicase un cuțit să mi-l înfigă în spate, imediat l-a aruncat. Apoi, m-a luat de braț și adresându-se celorlalți, spuse:

– Haideți, mă, să-l ajutăm!

Cu el și întregul grup am fost condus la locul potrivit, unde am întâlnit Sufletul căutat.

Prin urmare, smerenia, sinceritatea și sentimentul de Dragoste fac minuni cu adevărat, atât în lumea Spiritelor, cât și aici în lumea noastră. Noi, prin atitudinea și comportarea noastră, determinăm transformarea benefică a ființei proprii și, o dată cu ea, și a semenilor cu care venim în contact.

De asemenea, nu am mai folosit nici expresia: „Doamne, ajută-mă!”, ci doar „Vă rog, ajutați-mă!”. Formula este desigur folosită la nivel de intelect, însă, îndată ce ea este rostită, mintea tace smerită. În acest context, se afirmă Natura noastră Divină – aflată în noi, care, în conțopire cu Adevărul Absolut, ne ajută.

Să reținem deci, că tăcerea sau muțenia necondiționată a minții ori inactivitatea mintală este absolut necesară, atât în procesul dedublării, cât și al evoluției noastre spirituale.

*O entitate astrală îmi cere pâine
să-și astâmpere foamea*

Într-o seară, complet relaxat, ating acel punct de desprindere de corp. Un simplu gând:

– Vă rog, ajutați-mă!

Simt două mâini de femeie, care mă scot din corp. De-acum, aflat în afara corpului, rog entitatea care m-a ajutat să-și ia forma astrală. Mă aflu față în față cu fosta mea soție.

– Spune-mi, tu m-ai scos din corp?

– Da. Eu. Sufăr, sufăr îngrozitor! Sunt frământată de gânduri.

– Încearcă să te observi fără să faci ceva. Conștientizează numai acele gânduri și atât! Această pasivitate a minții te va scoate din orice suferință!

– Îmi este foame! Dă-mi ceva să mănânc, niște pâine!

Am căutat în zadar într-o cameră vecină, fără să găsesc. I-am oferit niște mere. La fereastra mansardei mele, observ un bărbat. Am intuit că acesta o urmărea, să o ducă la locul de ispășire, de unde evadase. L-am privit fix în ochi și el de-ndată s-a retras inofensiv, iar eu am revenit în corp.

A doua zi i-am dat de pomană după dorința ei.

Alte curiozități și surprize astrale

Sanda Dumitriu, o prietenă din cerc care ne-a părăsit cu o lună în urmă. Mă aflu în fața unei fântâni, având în interior o scară în spirală, pe care va trebui să cobor. Sunt ajutat de către trei femei, care îmi oferă fiecare câte un buchet de flori. Ajuns în fundul fântânii, am în față o sală

imensă – gen cazarmă – în care se aflau mai mulți bărbați, îmbrăcați în haine rupte și murdare. Întreb unde pot găsi entitatea căutată. Mi se indică trecerea peste o grămadă de nisip care se afla în fața clădirii. În trecere, cineva mă ciupește de talpă. Surpriza și durerea mi-au fost fatale. Am revenit de-ndată în corp, fără vrerea mea.

Într-o altă seară, simt o prezență astrală în cameră. Mă las scos din corp și perfect conștient mă gândesc la Ilie Ștefănescu, plecat de curând. În cale întâlnesc mai multe entități și le întreb despre el. Mi se indică o clădire, care era, de fapt, o închisoare de delincvenți de drept comun. Câțiva dintre ei se certau și se insultau pe niște interese și lucruri mărunte. El se afla printre aceștia, dar nu voia să-l întâlnesc. Un grup de bărbați mă împiedică, în mod vizibil, să-l mai caut. Vanitatea cu care a părăsit planul terestru, se manifestă și în lumea de dincolo. Bebe – cum îi spuneau cei apropiați – nu voia să fie întâlnit într-un asemenea anturaj. După două luni, l-am întâlnit într-un dormitor de cazarmă – un șir de paturi de fier. El se afla într-un astfel de pat. Trezit, îndată ce mă vede se bucură. Îi spun că m-a trimis Nela, soția lui.

– Îți dai seama că ai părăsit pământul?

– Nu l-am părăsit!

– Ce fel de parolă ați stabilit împreună, ca semn al confirmării continuității Vieții în ceea ce privește conștiința?

– Suspendare, este răspunsul oferit fără nici un fel de ezitare.

Nela și el au stabilit ca primul decedat să confirme prin mine existența păstrării memoriei de pe pământ. Cuvântul rostit nu era cel real. În plus de asta, el nici

nu-și dădea seama că ar fi părăsit lumea noastră. De fapt, mediul în care l-am găsit era reversul cauzal a ceea ce el a săvârșit în ultima sa reîncarnare.

Am fost iarăși solicitat să întâlnesc pe cineva de curând decedat. În drum sunt atras, fără voia mea, spre o încăpere subterană și intuiesc că este vorba de Maria Scarlat, mama unui bun prieten, devenit cumnat, prin căsătoria cu sora mea. Pe foc se aflau mai multe vase cu apă. Entitatea, care m-a condus aici, îmi transmite că Maria este așteptată la suprafață. Apoi cineva îi va schimba hainele, căci i-a venit vremea. Ținând seama de această deviere de la drumul inițial, am dedus că mi se dezvăluie o nouă taină. Maria Scarlat a petrecut mai bine de două decenii într-un beci întunecos. Iar acum i se făceau pregătiri, prin spălarea corpului astral vechi, în vederea primirii unor haine noi. I-am mulțumit entității pentru cele dezvăluite și mi-am continuat călătoria pentru a întâlni pe Elena Ioniță. Aceasta se afla într-o cameră de mansardă, într-un dormitor în societate cu alte două femei. Mă recunoaște și se plânge că este obligată să trăiască într-o mare înghesuială. În mână ea are o lumânare aprinsă pe care o duce spre urechi. Cu ea de mână ne îndreptăm spre ușă. Aici se afla un țigan, ca paznic. Acesta îmi cere – dacă voi mai veni – să-i aduc niște cruciulițe. Elena l-a repezit cu brutalitate. În legătură cu neînțelegerea dintre copii săi de aici, îmi răspunde:

– Ei se socotesc că sunt mai presus de ceilalți! Să-i lase în pace!

Sfatul oferit de ea corespundea cu realitatea unor dispute și neînțelegeri familiale.

Cu două luni în urmă am început un tratament la Institutul de Stomatologie. În final, sunt informat că trebuie să-mi demoleze întreaga dantură. Mă adresez forului meu interior:

– Ce să fac, să mă supun?

Răspunsul a fost un categoric:

– Nu!

– Bine, bine, dar eu am avansat o sumă importantă!

– Renunți la tot ce ai dat!!

În aceeași zi o prietenă îmi recomandă un medic mai în vârstă. Acesta, după o nouă radiografie, îmi confirmă că nu este cazul de demolare. Și astfel am urmat tratamentul noului medic. După terminarea lucrării, am simțit o durere acută în locul unde mi-a extras un dinte. Am întrebat din nou:

– Ce să fac?

Mi s-a recomandat o vindecare astrală. Am părăsit deci corpul, pornind în căutarea unui cabinet dentar. În drum întâlnesc o policlinică.. În față, o bancă pe care se aflau mai multe persoane, care așteptau să intre în clădire. M-am așezat și eu de o margine. Dar, după puțin timp, mi-am dat seama că nu pot aștepta prea mult. M-am dus la portar și i-am spus că sunt un pământean, rugându-l să-mi dea voie să consult medicul. Am intrat deci, într-un cabinet dentar, la fel ca în lumea noastră. Medicul îmi spune:

– Ia, deschide, mă, gura!

Mă supun întocmai! El introduce două degete în gură și-mi scoate un mic colț pe care mi-l arată. Am revenit în corp.

De atunci și până în acest moment au trecut mai bine de șaptesprezece ani, fără să întâmpin vreo complicație.

Ultimul pelerinaj în lumea astrală

Desprins de învelișul carnal, perfect conștient, mă întreb: „Pe cine să caut?” În fine, mă hotărâsc! Întâlnirea cu fratele meu Marin, decedat în urmă cu peste cinci decenii.

Urc puțin de la suprafața pământului și-l întâlnesc într-o cazarmă militară. Este singur, așezat pe un pat de fier cu saltea, cearceaf, pernă și o pătură specific militară. La chemarea mea vine și eu, ca de obicei, îl îmbrățișez și sărut. Îndată simt că ceva nu-i convine.

- Nu te bucuri că ne revedem?
- Ba da, dar să nu mă mai săruți!
- N-am știut că nu este voie! Cum te simți?
- Bine!

Văzându-l că este așa de nepăsător și că eu l-am deranjat, îl părăsesc. Am intuit că desprinderea lui de atâta vreme de lumea noastră, prin întâlnirea cu mine, l-a făcut să-și reamintească unele lucruri săvârșite de el, pe care le dăduse uitării.

În continuare, mi-a venit un alt impuls interior. Să caut pe fosta mea soție. Am urcat nu prea mult. Întâlnesc în cale un bărbat, pe care întrebându-l unde o pot găsi, îmi indică trei carcere sub formă conică. Un trunchi de con cu baza de circa cincizeci de centimetri și înălțimea cam de doi metri. Sunt construite din stuf peste care s-a lipit o tencuială de pământ galben și în față nici o ușă. Mă îndrept înspre una dintre ele, unde simțeam că se găsește și o chem, strigându-i numele:

– Tanța!

În acea clipă la baza conului se deschide o ușă prin care pășește în afară. Și, cu ea de mână, ne așezăm la o masă, unde începe conversația:

– Spune-mi, de ce atâta suferință?

– Nimic nu scapă nepedepsit, îmi răspunde.

– Ce rău atât de mare ai săvârșit tu ca să pătimești așa de crunt?

– Ei! Cât ai tras tu de pe urma mea!

– Dar, eu te-am iertat! Crede-mă, că eu nici nu mă mai gândesc la tot ce a fost.

– Se poate... dar eu sufăr... sufăr...

Am sărutat-o pe frunte. Apoi, cu ea de mână am pornit spre marginea unei păduri. După puțin timp mi-a transmis că este vremea să se întoarcă la locul ei de ispășire. Iar eu am revenit în corp.

Să vedem ce fel de învățăminte ne sunt oferite de către realitatea lumii astrale și prin acest caz de suferință. Și aici, ca de altminteri și-n alte cazuri similare – întâlnite anterior – este vorba de una și aceeași Lege a Cauzalității. Nici un gând, exprimare verbală sau înfăptuire efectivă, nu rămân fără ecou, drept consecințe legitime. Altfel cum ar putea autorul respectiv să învețe, ca pe viitor să nu mai greșească, nesocotindu-și calitatea esențială a ființei sale, care este și rămâne Dragoste nemijlocită!

Gândul pur – simbol Divin – existent în fiecare dintre noi, vrea să ne bucurăm de eterna proștețime a Vieții și să atingem Fericirea veșnică. Or, această sublimă împlinire nu ne este oferită de cineva din afara noastră! Ea este prețul cuceririi personale, la care ajungem stând față

în față cu noi înșine. Cenzorul sau maestrul se găsește în profunzimea ființei noastre și când greșim ne oferă medicamentul potrivit. Acesta este desigur neplăcut, chiar amărăciune traumatizantă dar, în final, ne vindecă, trezindu-ne la realitate. Și cu cât suferința este mai apăsătoare, cu atât mai adânc ea se imprimă în conștiința de suprafață, ca un etern „memento”, de a nu mai repeta ceea ce am făcut odinioară.

În perioada scurtă de după aceea, am mai avut unele viziuni și dedublări. Unele dintre ele referitoare la evenimentele politice, care s-au petrecut în țara noastră. Altele în legătură cu desfășurarea propriei mele vieți. Revelarea lor la vremea aceea am socotit-o ca nefolositoare.

Despărțirea

Înainte de a ne despărți – autorul, prin ceea ce scrie și cititorul, interesat de mesajul care i se oferă – este firesc, natural și mai ales util să ne reamintim esențialul cu care ne-am întâlnit de la început și până la ultima clipă.

Așadar, în Imensitatea Necuprinsului există O Unică Energie Cosmică, Universală prezentă ca Unicitate care nu are cum să fie de cineva contestată în vreo formă sau alta! Dacă până aici suntem de acord, facem pasul următor, întrebându-ne fiecare în sinea lui, adică în profunzimea ființei proprii:

Dacă această Energie Unică este peste tot, se află Ea și în noi în fiecare?

Răspunsul nu poate fi decât afirmativ. În noi toți, fără nici o excepție, există Una și aceeași Energie, numită Dumnezeu, care ne stabilește și legitimează totodată paternitatea comună. Prin urmare, suntem cu toții fii ai aceluiași Creator și frați între noi. Dumnezeu ne este deci Tată și Mamă – Realitate Absolută care nu poate fi contestată de nici o minte sănătoasă. Aici, ne referim desigur la Esența sau Natura Divină a ființei noastre.

Problema vitală, pusă de omenire din vremuri foarte îndepărtate ale trecutului ei istoric și încă și-o mai pune și acum, este: Ce ar trebui să facem pentru a ne descoperi Realitatea noastră Divină și să ne lăsăm conduși de Ea?

În mod deosebit nimic nu este de făcut! Chiar așa stau lucrurile! Căci mintea noastră, oricât ar fi ea de aglomerată de informații și cunoștințe, este și rămâne limitată, mărginită și învechită. Mai mult chiar, o asemenea minte este egocentric structurată și prin ea închipuită.

Iar Esența, existentă în noi, este Infinitate în perpetuă mișcare și înnoire pe clipe în desfășurare. Pentru a înțelege și mai bine fenomenul, mai arătăm că Dumnezeu se află într-o constantă mișcare și totodată veșnică Îndumnezeire. Și așa precum este El, se cuvine să ne comportăm și noi.

Prin urmare, mintea noastră, în mod obligatoriu, trebuie să tacă smărită, văzându-și singură neputința. Tace ea oare la porunca sau dorința noastră expresă? Desigur, că nu o va face! Pentru că doritorul este tot mintea știutoare, realmente, un viclean egou, ascuns sub o mască înșelătoare.

Mintea tace cu adevărat numai atunci când îi demascăm mișcarea haotică, folosind Atenția lucidă, globală și

dezinteresată. Simpla conștientizare a mișcării acestei minți, care aleargă fără rost în trecut sau viitor, o determină să tacă smerită. Iar în „vidul psihologic”, astfel survenit, se realizează Uniunea dintre Suflet și Spirit, care în comuniune cu Adevărul Absolut, se manifestă ca Supraconștiință, Frumusețe și Iubire necondiționate.

Pentru frații noștri obișnuiți, care sunt și se comportă ca prizonieri ai unei conștiințe sociale – condiționați de o credință religioasă, metodă, filozofie – iată un simplu îndemn frățesc:

- Încercați cât mai des realizarea Unității întregii ființe – corp, minte și Spirit în Uniune perfectă – în care apare Intuiția, ce nu greșește niciodată prin îndemnurile Ei sfinte și sfințitoare.

- Aruncați măștile sub care vă ascundeți neputința pentru a vă salva aparențele înșelătoare

- Adevăratul sens al Vieții terestre este acela de a ne descoperi adevărata Realitate a ființei noastre. Iar „Cunoașterea de Sine” vă oferă certe posibilități de a duce la bun sfârșit această minunată operă.

- Nu vă lăsați amăgiți de numeroasele capcane pe care vi le întinde micuțul egou, a cărui viclenie nu are limite.

- Minunata ipostază de „A Fi – Acum și Aici” vă deschide porțile Sublimului Adevăr, în care suntem Una cu Infinitul.

- Folosiți această Stare de A Fi în tot timpul, întrebindu-vă neconținut, în orice împrejurare v-ați afla: Dacă sunteți în acel moment Un Întreg funcțional?

– Râvna și insistența vor conduce, în mod sigur, la demolarea structurii egocentrice a sinelui fals și apariția Iluminării sau Eliberării.

– Fiecare făptură umană este destinată să atingă acest summum spiritual. Însă, grăbirea sau întârzierea, la nivel de șir de întrupări, depinde de hărnicia sau comoditatea fiecărui ins în parte.

CAPITOLUL II

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT

Urmărind cu fidelitate transmiterea mesajului în a doua variantă – prin includerea într-o singură lucrare a celor paisprezece cărți, drept capitole – vom proceda și aici precum am făcut în prima parte. Așadar, vom încerca să sintetizăm conținutul cărții respective, cuprinzând totodată și acele amănunte inerente, absolut folositoare pe cărarea fără sfârșit a evoluției noastre spirituale.

Pe la jumătatea lunii noiembrie 1956, mă aflu deci în cabinetul de stomatologie al dr. Ionel Ionescu. Discuția a început în ritm alert, cu o serie de întrebări privitoare la dedublări, la care răspundeam prompt, sincer și detaliat. Mi-a plăcut sinceritatea replicilor sale, amintindu-și cărțile pe care le studiasse și corespundeau cu destăinuirile mele. Din când în când își exprima și nedumerirea, recunoscând că unele descrieri ale mele nu le cunoștea. Aceste discuții au avut loc în mai multe reprize, pe parcursul a două-trei săptămâni. În final, mi-a cerut să-i descriu amănunțit, în câteva pagini, despre prima dedublare (spontană) și metoda ulterioară folosită în acest scop.

La dorința mea, de a afla și ceea ce au scris alții, mi-a răspuns că el are o asemenea bibliotecă dar, citez din memorie:

– Nu-ți voi da nici o carte, până nu te voi storce de tot ceea ce ai făcut, fără să fi citit ceva în acest domeniu.

El se temea ca prin citit să nu denaturez, conștient sau inconștient, propriile experiențe.

Între timp s-a ivit și un prilej de testare a însușirilor mele parapsihologice. Era vorba de un caiet, cu o seamă de date culese de prin diverse cărți, foarte importante pentru el, care a dispărut fără să știe cum. I-am cerut să-mi arate un model al caietului dispărut. După ce mi-am fixat în memorie modelul ne-am despărțit. Peste două zile, într-o dedublare, sunt atras către un bloc vechi – etaj și parter. De la etaj o doamnă necunoscută de mine, coboară la parter pe o scară în spirală și predă caietul respectiv unei vecine (coafură blondă). A doua zi, bucuros de rezultat, mă întâlnesc din nou cu Ionel, care îmi prezintă pe sora lui Alexandra (Dina) Toia. Figura acesteia îmi era perfect cunoscută, ca personaj al dedublării. Dintr-o dată însă am fost oprit să fac destăinuirea. Pentru mine, era atât de important să câștig încrederea acestor oameni! Nu aveam nici buletin de identitate emis de capitală și nici condiții de găzduire. Locuiam în aceeași cameră cu fratele și soția lui și o fetiță de câteva luni!

Peste câteva zile, colocatară Georgescu de la parter îi aduce Dinei caietul respectiv, pe care i-l dăduse în păstrare și uitase de el. Dezvăluirea mea fusese exactă. De ce oare am fost oprit să o duc la bun sfârșit!? Pe parcursul timpului am mai avut asemenea blocaje! Poate că a fost și un test de verificare a întregului grup!? Ulterior,

când am anunțat că sunt nevoit să părăsesc capitala, trei familii mi-au oferit găzduire în mod gratuit, timp de doi ani și opt luni. Despre ajutorul acestora și rezolvarea problemelor mele, amintite mai înainte, relatez în mod detaliat în primul capitol.

Am fost primit în cerc și admis de către Antal la ședința nr. 20 din 3 decembrie 1956. De asemenea, am luat parte la toate ședințele ulterioare ale acestui cerc, până la ultima ședință nr. 63 din 17 noiembrie 1979, când ghidul astral a hotărât desființarea.

În continuare, iată și câteva date mai de seamă legate de existența acestui grup de idealisti. În 20 decembrie 1957 dr. Ionel Ionescu, suferind de cardiopatie ischemică ne-a părăsit trecând în lumea de dincolo. Conducerea cercului a fost încredințată ing. Vasile Vasiliu. El a decedat la 20 iulie 1985, iar Alexandra Toia în anul 1989, ambii în vârstă de 86 ani. În anul 1987 a decedat și Elena Vasiliu (Lilica), soția lui Ică. Iar bunurile casnice ale acestei familii au rămas fiicei adoptive Tincuța Șerban. În luna octombrie 1989 Tincuța mi-a adus un număr de șapte dosare – privitoare la activitatea cercului Antal – pe care le-a găsit ascunse în podul casei unde locuia. La rândul meu, le-am dat în păstrare unei bune prietene până după revoluția din 1989.

Să mai amintim că în vremea dictaturii comuniste aceste cercuri spiritiste erau socotite organizații subversive și urmărite cu severitate de către organele de represiune ale statului. De aceea se impunea o firească prudență care, de altminteri, a fost recomandată chiar de către ghidul astral. În anul 1992, când am primit îndemnul de a așterne în scris activitatea cercului aveam ca sursă de

documentare întreaga arhivă și o seamă de foști membri aflați în viață.

Iată cum a luat ființă cercul și, o dată cu el, îndrumările de pregătire și desfășurare a fiecărei ședințe:

La începutul anului 1948 din cei opt copii ai familiei Ivanciu și Paraschiva Ionescu din Tulcea nu mai erau în viață decât șase. Trei bărbați: Ionel, Didi și Octavian (Ota) și trei femei: Eta, Gina și Alexandra (Dina). Iar decedați: Eugen 1905-1925 și Aurel 1889-1928 și părinții: Ivanciu 1865-1917 și Paraschiva 1869-1941.

Octavian Ionescu, cel mai tânăr dintre frați, fiind urmărit de către organele de securitate, părăsit și de către soție, într-un moment de disperare se sinucide la vârsta de 39 ani. Ionel, fiind cel mai afectat dintre frați, începe să se preocupe de fenomenul Viață și Moarte și de practicarea spiritismului.

În a doua jumătate a anului 1948, în locuința lui din Calea Griviței 109 erau adunate mai multe persoane, membri ai familiei și o seamă de prieteni apropiați. Printre ei se afla și pacientul medicului, anume Florian Căciulă, hipnotizator (amintit și în primul capitol), căruia i se propune să-și încerce măiestria de care dispunea. Chiar din primele momente ale experienței, Dina cade într-o transă profundă. Corpul ei este asaltat de o năvală de spirite ale unor ființe decedate, cunoscute și necunoscute. Totul se desfășoară în dezordine, care-i epuiza energia și punea în pericol sănătatea mediului. În sfârșit, a apărut Paraschiva (mama ei) și le-a cerut să facă o rugăciune și să solicite trimiterea unui ghid, în scopul instruirii lor. La invocarea, pe care o fac, a apărut Alexandru Macedonski.

De-acum totul a decurs în mod ordonat, apoi mediul a fost trezit.

La următoarea ședință apare Antal, care se oferă să le fie sprijin și îndrumător pe calea evoluției lor spirituale. Apoi le oferă următoarele îndrumări:

1. Data și locul fiecărei ședințe erau stabilite de el prin mediu cu câteva zile mai înainte.

2. Intrarea în cerc de noi membri se face numai cu aprobarea lui.

3. Tot el stabilea și cine anume dintre membrii erau admiși la ședință

4. Înainte de ședință, cei chemați erau sfătuiți să depună mai multă grijă în comportarea și atitudinea lor, să-și facă examenul de conștiință, adică o pregătire în scop purificator.

5. Pentru ziua respectivă să nu consume carne și nici băuturi alcoolice. Cine poate, post total – doar cu apă.

6. Camera în care se ținea ședința era aromată cu smirnă și tămâie.

7. Spălatul mâinilor și aranjarea participanților în cerc, în așa fel încât să poată închide cercul prin contactul mâinilor, dacă se cerea acest lucru de către ghid.

8. Una sau două persoane îndeplineau funcția de secretar, care scria tot ceea ce se transmitea prin intermediul mediului.

9. Se făcea semi-întuneric. O veioză acoperită permitea secretarului să poată scrie.

10. Conducătorul grupului rostea rugăciunile: Împărate Ceresc, Tatăl Nostru și Sfinte Dumnezeu de câte trei ori fiecare. Ceilalți rosteau aceleași rugăciuni, dar în gând.

11. O uşoară zvâcnitură indica ieşirea din corp a mediului şi instalarea călăuzei, care dădea binecuvântarea cu mâna dreaptă, aşa cum face orice preot. Şi, de aici încolo, începea şedinţa propriu-zisă. La despărţire, aceeaşi binecuvântare, urmată de trezirea de la sine a mediului.

Mai înainte, am arătat că data şedinţei de inaugurare a cercului a avut loc în anul 1948 şi nu în anul 1949, cum este trecut în carte („O călăuză astrală”). De fapt, în prima pagină a dosarului de arhivă Ică Vasiliu face următoarea înregistrare: „Inaugurarea şedinţelor se face în ziua de...” Atât numai! Atât el, cât şi Ionel s-au ferit să facă precizări, despre ce fel de şedinţe este vorba şi data, când au avut loc. Era o măsură firească, de prevedere, determinată de teroarea comunistă, dezlănţuită la acea dată pe întreaga suprafaţă a ţării. Confirmarea datei a fost făcută şi de Florian, care a fost coleg de serviciu cu Ota şi a părăsit capitala în 1948, plecând în provincie.

În continuare, să trecem deci la sinteza acestei lucrări. Şi o putem face în chip satisfăcător numai prin privirea de ansamblu a întregului ei conţinut. Prin urmare, avem: pe de o parte, o familie îndurerată că un frate al lor, aflat într-o situaţie disperată, îşi pune capăt zilelor; iar pe de alta, reproşul fiecăruia, ca o mustrare a cugetului propriu, că nu l-a ajutat. Dintre toţi, cel mai afectat este dr. Ionel Ionescu, fost colonel – deblocat din armată. Datorită lui, şi ceilalţi fraţi devin interesaţi de fenomenul Moarte, ca şi de continuitatea existenţei individuale de după aceea.

Toţi sunt oameni obişnuiţi, având fiecare în parte propria conştiinţă de suprafaţă, oferită de către educaţia

familială și socială respectivă. Mai întâi sunt euri false, programate egocentric. Apoi, atașate de familie, neam, etnie etc. Acesta este, de fapt, individul, închis într-un înveliș carnal. El se identifică inconștient cu acest corp, dotat cu organele lui de simțire, care îl atrag înspre cele imediate, lumești, cu satisfacții senzoriale.

Cât timp acest corp funcționează la parametrii de energie potențială, nici un gând despre moarte nu ne îngrijorează. Trăim copleșiți de această amăgire, socotind-o ca fiind unica realitate. La acest nivel, mintea și corpul ne acaparează întreaga atenție și trăim din plin, acumulând tot ceea ce ne satisface fizic și psihologic. Importanța sinelui deficitar ca vanitate, orgoliu și chiar trufie înscriu pagini după pagini, drept structură a ființei proprii.

Or, retrăind la acest nivel, noi ne-am uitat adevărata noastră natură de Scânteie din Imensa Flacără a Luminii Nepieritoare, care este O Unica și Vesnica Energie Cosmică, numită și Dumnezeu sau Viață.

În general vorbind, aceștia suntem noi, toți pământeni, la fel ca grupul familial aflat în confruntare cu tragedia fratelui Ota. Experiența lor nu face decât să-i trezească la realitate, punându-și fiecare întrebări: O fi oare ceva după ce ne desprindem de corp? Până la recenta tragedie ei au fost niște adormiți! Treziți brusc, încep deci preocupările legate de Absolutul Existențial.

Și ce facem noi care doar aflăm despre o asemenea tragedie? Sesizați cu adevărat importanța informației care, într-un anumit fel, ne obligă și pe noi să schimbăm câte ceva din propria viață de vis!? Deși nu-i cunoaștem, totuși interesul comun al trezirii ne îndeamnă să mergem alături de ei pe calea descoperirii întregului mister al Vieții și al Morții!

Acest mănunchi de Suflate, în disperarea lor apelează la ajutorul Divin. Rugăciunea sinceră și insistentă nu rămâne fără ecou. Divinitatea le trimite un sfătuitor, potrivit nivelului lor de înțelegere, care pune temelie acestui cerc spiritist, ce a funcționat peste trei decenii.

Ionel, conducătorul inițial al acestui grup, membrii familiei, prieteni și cunoscuți – unii din interes personal, alții din simplă curiozitate – asistă la aceste ședințe, în care mesagerul Ceresc se străduiește să le demonstreze atât nemurirea Sufletului, cât și ceea ce înseamnă o Viață mai elevată decât cea obișnuită. Din ansamblul întregii lucrări, rezultă că un număr de circa 30-40 de persoane au asistat în decursul timpului la aceste ședințe, cunoscând astfel în mod direct ghidul astral.

Neîncrezători din fire, toți doreau dovezi certe despre cei aflați în cealaltă dimensiune. Iar, ghidul astral, perfect înțelegător al firii umane – căci și el a fost cândva un pământean – le oferă tuturor, potrivit solicitărilor lor, dovezile respective.

La una dintre ședințe este adus Ivanciu Ionescu, tatăl acestei familii. El întinde brațele, bătând aerul, drept fenomen al sufocării (mort prin înecare). Spune că este tata și așa cum a arătat cu brațele, așa a luptat cu moartea.

– A fost groaznic!, spune el.

Întrebat unde i se află corpul, cere un răgaz. Pleacă și revine, spunând că oasele lui sunt fărâmițate (mort în 1917) și se află lângă Capul Caliacra (s-a înețat la gura brațului Sulina). Promițându-i-se o cruce, spune:

– Bine faceți!

La afirmarea că are deja o cruce, răspunde:

– Nu e crucea mea!

Într-adevăr, numele lui este scris pe crucea soției sale. La întrebarea fiului său Ionel dacă „este mulțumit de cum a reușit în viață”, răspunde:

– Fleac! Ce-ai făcut?! Ce ai făcut pentru Suflet? Nimic!

Când i se spune că în viață el îi sfătuia să lupte pentru situația materială, răspunde:

– Da, am zis, dar eu nu știam ce știu acum. Voi știți, de ce nu faceți? Mila, Dragostea e totul!

Apoi, întrebat dacă fata lui Ota pleacă în Palestina, răspunde:

– Nu! și adaugă: Fata lui Ota, fata lui Ota! Fata jidoavcei! Nu mă pot debarasa de sentimentul meu antisemit.

Călăuza, întrebată despre moartea lui Ota, spune că acesta a plătit karmic, fiindcă în altă viață a persecutat pe un vecin care, disperat, s-a sinucis, lăsând soția și un copil orfan.

Iar mama lor Paraschiva, la fel spune că în noaptea sinuciderii lui Ota, toate Spiritele care încercau să-l oprească de la actul funest (Spirite din familie), erau oprite ca de un bici de foc, să se apropie de locul unde se găsea Ota.

La una din ședințe mediul se apleacă, plângând și gemând – spre pământ – spunând:

– Mă trage pământul, mă trage pământul!

Scena durează câteva minute, după care Ota pleacă. Iar călăuza spune că l-a adus pe Ota, pentru a-l vedea cum suferă.

Mama lui Valy:

– Sufăr, pentru că am fost egoistă. N-am iubit decât pe copiii mei și aceasta este un mare rău, pe care acum îl ispășesc. Nu iubiți numai pe ai voștri! Iubiți pe toată lumea!

Ana Bucher vine fără să fie chemată:

– Pe mine nu m-a iubit nimeni. Vali va ajunge în mizerie. Vali, să ai mare grijă de Doina, mare grijă! Sisi se va căsători cu acela pe care-l iubește! El o iubește mult. Va pierde însă fetița mai târziu.

Jana a fost întrebată ce impresie a avut după moartea ei. Răspunde:

– Când m-am trezit, am văzut pe mamaia plângând și pe Smărăndița în curte. Mi-am văzut corpul în coșciug. Am urmărit înmormântarea cu multă durere în Suflet. Am văzut pe cei care m-au condus, am plâns, nimeni nu mă auzea. Eu mă vedeam vie. Apoi, toți au plecat acasă, am venit și eu acasă, apoi, din nou la groapă și așa de mai multe ori. Eram dezamăgită! Nu știu câtă vreme a trecut așa! După 40 de zile văd niște umbre care se apropie de mine. M-am speriat, dar ele îmi spun: „Nu-ți fie frică și noi suntem ca tine. Hai cu noi, căci locul tău nu mai este aici!” Am plecat cu ele și am fost dusă în fața Arhanghelului, care mi-a dat misiuni. De atunci, am mereu misiuni (explică apoi cum le execută, cum însuflă oamenilor curaj, cum dă – la înapoiere – raportul de ceea ce a făcut).

Altă dată, se începuse ședința – întuneric în cameră – vine Eta întârziată și se așează pe scaun. Jana îi spune:

– Mamaie, ai plâns. Îți lipsesc niște bani, dar nu mai plânge! Banii n-ai să-i mai găsești, dar nici n-ai să-i mai plătești, fiindcă vei fi iertată.

Într-o altă ședință, Jana vine și spune că suferă mult pentru că Smărăndița este maltratată. Întrebată dacă se poate face ceva pentru ea, răspunde:

– Nu, este karma ei să sufere.

Maria Cornescu, vine nechemată:

– Sufăr mult din cauza egoismului meu. Eu n-am știut să iubesc pe nimeni. Nici chiar pe Mircea nu l-am iubit, l-am aruncat la orfelinat, să ducă o viață de câine! Am dat bani cu camătă, chiar și vouă v-am luat camătă. Eu n-am știut să alin o suferință, n-am știut să alin o lacrimă, n-am mângâiat un copil. Lacrimile, pe care nu le-am uscat, le-am găsit aici și frig. Am vrut de multe ori să intru în comuniune cu voi, dar n-am putut.

Dr. Herman:

– Vreau să te rog, Ionescule, să-i spui surorii mele să nu mai plângă, căci lacrimile ei îmi fac rău, mă țin legat și nu mă pot ridica.

Altă dată, la o altă ședință:

– Te rog să-i spui familiei mele să nu facă ceea ce au de gând. Au încercat o dată și au renunțat apoi. Acum vor din nou să facă. Te rog să le spui să nu facă, pentru că va fi rău de ei și de mine aici.

La întrebarea ce i-a fost pusă, că nu se înțelege nimic din exprimarea lui, cerându-i-se explicații mai largi, răspunde:

– Spune-le așa cum ți-am spus și ei vor înțelege!

Tot timpul cât a vorbit Spiritul, trupul mediului stătea ghemuit, exact cum decedatul stătea pe patul de suferință, având cancer intestinal (fapt verificat ulterior și neștiut de nimeni din cei prezenți)

Aurel Ionescu povestește impresii de după moarte:

– Mă trezesc și văd pe tataia lângă mine. Îl întreb: „Cum se face că ești aici, că eu știu că ești mort?“, iar el îmi răspunde: „Păi și tu ești mort!“. La mirarea mea, îmi răspunde: „Vino să vezi!“ Și mă trezesc în capelă și mă văd întins pe catafalc. În clipa aceea m-am gândit la Sofița

și o văd îmbrăcată în doliu. Abia atunci mi-am dat seama, că într-adevăr murisem.

La întrebarea dacă a văzut pe Neta, răspunde:

– Da, suntem împreună. Acum este chiar lângă mine, stă coala (arată spre un colț al camerei). În viață am fugit eu după ea, acum fuge ea după mine! Nu știu ce am însă, căci sunt neliniștit, am mereu o neliniște. Ce fericiți sunteți voi că credeți în Viața de dincolo. Dar, ce știți voi ce este astralul?

La replica că și el făcea spiritism când trăia, răspunde:

– Da, dar eu făceam din distracție.

Mai târziu, în altă ședință spune că și-a terminat epoca de purificare și este fericit și tot timpul aleargă în toate părțile. Repetă mereu:

– Sunt fericit... sunt fericit!

Mircea Betuni este chemat și este întrebat dacă este mulțumit că i s-a pus o cruce la mormântul său, părăsit de 42 de ani. Răspunde:

– Da, dar crucea nu este a mea!

Întrebat de ce a plecat din viață așa de timpuriu, răspunde:

– Am venit aici în locul altuia.

Octavian Ionescu (Ota) vine de mai multe ori și, de câte ori vine, spune că are amețeli și dureri mari de cap, în special în locul unde a intrat glonte. Întrebat dacă vrea să vorbească cu soția lui, răspunde enervat:

– Nu vreau s-o văd, ea m-a ucis!

Și replica:

– Trebuie s-o ierți!

– Acum nu pot, mai târziu, poate!

De fetiță spune că-i este dor, dar nu poate s-o vadă pentru că stă încătușat pe locul și în camera unde s-a

sinucis și nu o poate părăsi. Stă pe fotoliul din camera Dinei și adaugă zâmbind:

– Să nu-i spuneți lui Tatian că se sperie.

În continuare, cere să vină fetița unde este el, ca s-o poată vedea și adresându-se lui Ionel, spune:

– Ionele, tu vei crește pe Gabi! Te rog însă să n-o bați!

La protestul lui Ionel, zice:

– Nu tu, Marga (soția) să n-o bată!”

– Dar Marga o iubește!, i se spune.

– Acum o iubește, dar mai târziu... Tu ai vrut s-o iei, dar va veni tot la voi, mai târziu.

Confirmări despre cele relatate:

1. Fetița lui Ota nu a plecat în Palestina. La cererile făcute, actele au fost respinse – tatăl fiind creștin. A plecat în anul 19.... În prezent, 1969, se află la Geneva.

2. În lucrările de spiritism, se află ideea că sinuci-gașii sunt atrași de pământ.

3 Căsătoria Sinei s-a făcut în.....

4. Verificarea a fost făcută ulterior.

5. După doi ani această fetiță vine singură, fugind de acasă, unde era maltratată de tatăl său în mod groaznic. Înfiată de bunici, karma ei a continuat la fel, cu bătaii, iar în anul 1957 se sinucide.

6. Membrii familiei mortului (dr. Herman), puși la curent cu mesajul, au plâns și au mărturisit că vroiau să se răzbune pe soția mortului, care-l chinase în ultimul timp al vieții sale, răzbunare cerută chiar de răposat, pe când era încă în viață, sub jurământ. Încercaseră o dată și acum se pregăteau să ducă la împlinire planul de răzbunare.

7. Mircea Betuni, prieten și coleg de copilărie cu dr. Ionel Ionescu, moare la vârsta de 8 ani și jumătate. Pe

mormântul părăsit, Ionel pune să i se așeze o cruce, dar omul de la Tulcea însărcinat să facă aceasta, a pus o cruce veche, pe care a vopsit-o.

8. În Vechiul Testament s-a găsit textul că un om poate fi chemat în locul altuia.

La o altă ședință, Antal transmite pentru mediu:

– Băiatul ei are să vină mai curând decât crede. Așa să-i spuneți, ca să se bucure. El vine! Am avut grijă să-i scap acel copil. Spuneți-i că acela pe care-l iubește va veni, să n-aibă grijă!

Aici este vorba de băiatul Dinei, pe atunci student la medicină, arestat și internat într-un lagăr de concentrare. La scurtă vreme a fost pus în libertate, așa cum anunțase călăuza.

La una din ședințe, iată ce spune Antal:

– Lumea suferă, este dreptul ei să sufere. Lumea se prăbușește. Are să fie foarte greu. Aveți să suferiți cum n-a mai suferit nimeni. Nu vă întristați.

Suferința prin care a trecut poporul român între 1949-1989 confirmă cu prisosință previziunea călăuzei, făcută cu patru zeci de ani în urmă.

La o altă ședință Ionel întreabă: dacă „mediul are nevoie de operație?” I se răspunde că „momentan nu este cazul, dar că această operație va trebui să o facă, însă ceva mai târziu.” Și acest lucru s-a confirmat. O altă confirmare a ghidului astral:

– Mai târziu, va veni în mijlocul vostru cineva. Să nu-l alungați! E bărbat care vine la voi trimis de mine. Acei pe care-i trimit eu, vin la voi.

S-a apreciat unanim că această comunicare se referea la mine, ținându-se seama și de admiterea mea în cerc de la prima lor ședință.

Ce este minunea cu mâna preotului Gheorghe din comuna Gura Foii?

– Mâna preotului a blestemat și mâna aceea n-a putrezit, pentru că a blestemat cu mâna cu care trebuia să binecuvânteze. Mâna este în biserică și mâna aceasta scoasă din mâl, trebuie în mâl să rămână. Este datoria ta, Ionele, să anunți și să alungi din biserică mâna care a blestemat. Preotul, în loc să binecuvânteze, a pângărit biserica și crucea, căci în viața preotului a fost mâncătorie cu oamenii pentru pământ. Pentru pământ e blestemat. E o datorie a ta!

În urma săpăturii din jurul bisericii din comuna Gura Foii a fost afectat mormântul preotului Gheorghe. La deshumare, s-a descoperit mâna mumificată, pe care sătenii au apreciat-o ca moaște de sfânt și au pus-o în biserică. Vestea s-a împrăștiat repede și despre această zisă-minune a aflat și Ionel, care a cerut călăuzei astrale să facă lumină. Ulterior, Ionel a făcut verificări în comuna respectivă și a constatat că lucrurile s-au petrecut întocmai.

Antal le oferise încă o dovadă spre a le câștiga încrederea. Mâna mumificată a fost scoasă din biserică și reînhumată.

Alte răspunsuri la întrebări

Antal: Ce mai vreți să știți? Am chef de vorbă!

– Chinul pe care-l aduc ceilalți oameni este hotărât de Dumnezeu?

– Da, dar Dumnezeu a hotărât atât (arată cu degetul 2-3 cm) și ei au făcut atât (arată distanța cuprinsă între cele două brațe întinse).

Am să vă spun ceva din viața trecută a fiecăruia: Ana a fost preoteasă, Olga a fost cântăreață, Neta a fost evreică, Ionel – misionar, mediul a fost menajeră.

La ședința din 7 decembrie 1951 se pun întrebări despre antropozofie și alte întrebări despre Viața spirituală.

– Antropozofia este o mare erezie, este anticristică în scop. Este ceva adevărat, dar nu e recomandabilă, întrebuințează manevre anticristice.

– Roza Crucii urmărește altceva. Nu este bineînțeles încă pentru voi, nici pentru noi, nu e indicat.

– În mistica creștină sunt numai adevăruri înalte. Prețuiți-o!

– Preotul nu este preot. Înțelesul de preot este altul. Nu este preot, este slujitor al bisericii. Preotul este altceva. Preotul este în adâncul lui. Haina nu-l face pe preot. Este har! Harul este mântuit de preot în haină de mătase și Sufletul în beci. Acesta este preotul din ziua de azi. Preot în haină de mătase și miros de stârv. Când spun preot, spun aproape Dumnezeu. Acela e preot, reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ. În ce scorburi s-a ascuns? Unde să-l găesc? Așa de puțin înțelege lumea! Așa de mult discută inutil!

S-a pus întrebarea dacă în Vechiul Testament sunt locuri unde lipsește inspirația divină?

– V-ați gândit vreodată ce s-a scris în Biblie și cum s-a scris? În Vechiul Testament sunt și adevăruri și neadevăruri. În Noul Testament, nu! Totul este ales de Divinitate. Tot ce spune e adevăr! În lumea asta sunt mulți apostoli, apostoli mincinoși, pe care îi ghiciți. Intuiția vă spune unde trebuie să mergeți!

– Dacă scrierile lui Scarlat Demetrescu și Allan Kardek au adevăr cuprins în ele.

– Opera lui Scarlat are multe defecte. Nu e adevăr în ceea ce spune el, decât în mică parte. Este mai mult decât fantastică.

Allan Kardek a făcut operă mare, a răspândit în lume mare Lumină. Mari greșeli a făcut și el, dar merită să fie citit, este mai sus decât Scarlat Demetrescu. Bravo Scarlat! Aici este Scarlat și protestează. (râde)

– Dacă sectele sunt forme superioare de evoluție?

– Minciună adâncă! Minciună! E disparație de ideea creștină. Infecție iudaică, brevetată de biserica protestantă!

– Ce este păcatul contra Duhului Sfânt?

– Păcat contra Duhului Sfânt este atunci când, știind ce este Adevărul, tot mai păcătuiești.

– Ce este poporul ales?

– Pentru Dumnezeu nu este un popor al său, nici Israel, nici chinez, bulgar etc., ci este un popor de Suflete care se înalță către Dumnezeu.

– Căutarea Adevărului?

– Adevărul este în tine. Caută-L! Găsește-L în tine și pe urmă caută-L și-n alții! În Sufletul tău caută-L! Învață așa cum învață copiii! Asimilează ce știi! Începe așa cum încep copiii, de la abecedar! Inițiați-vă în Biblia Sufletului!

La o altă ședință se pun următoarele întrebări:

– Ce este ateismul? Evlavia?

– Ateii suferă în viața asta și dincolo ateismul este urgie. Evlavia, cuvânt rece, rece,... evlavie în Suflet, nu în manifestări. Fățarnicie în sufletul vostru al tuturor, infecție în inima voastră a oamenilor.

– Se poate plăti karmic din actuala viață?

– Da! Se poate, dar numai în cazuri extreme, când karma din urmă e lichidată.

– Dacă crucea e semnul Divinității pe Pământ?

- Da, este semnul suprem, fără îndoială!
- Dacă Spiritele albe pot schimba destinul, prelungind viața?
- Da, în cazuri extreme. Când Adevărul pătrunde în inima omului, cazuri rare, când se biruie mâlul din voi.
- Dacă spiritismul este sinonim cu Spiritul Adevărului?
- Spiritismul este acel care răspândește în Suflet Adevărul. Nu alungați din voi ideea, izgoniți răul! Veți avea multe decepții! Eu am să plec și acum vreau să vă spun ceva: Din primele fenomene, pe care le veți avea unii dintre voi, deduceți că ferestrele Sufletului vostru se deschid în beznă sau Lumină, pentru că în orice caz se deschid. Izgoniți din voi întunericul, tresăriți la glasul Divin al Mântuitorului! Alungați ispitele și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

În *ședința din 28 septembrie 1954* se cer explicații asupra ipostazelor Divinității și asupra Divinității lui Cristos – micșorată de unele tratate.

– Divinitatea este Una și Unul este Dumnezeu și Fiul Său este Unul Isus Cristos! (repetă aceasta de trei ori).

– Învierea?

– Învierea s-a manifestat numai în corp odic. Biserica spune în corp fizic... Nu! În corp fizic era pentru apostoli, în corp fizic era. A apărut în corp fizic pentru apostoli – materializarea: mâncă, bea, era viu pentru ei, în corp fizic pentru ei. Nu puteau ști de corp odic pescarii din Galileia.

Materializarea spirituală este în camere închise. Materializarea Mântuitorului în plină zi, în lumină. Materializarea Mântuitorului s-a făcut pe drumuri umblate și Intuiția lor le-a spus că El este, chiar dacă, în multe

cazuri, n-a fost complet materializat. (cazul cu Maria Magdalena)

– Dacă evoluția morală câștigată într-o existență este baza de la care se pleacă spre alte ridicări morale, în viața următoare sau totul se ia de la capăt, ca luptă între bine și rău?

– În prima viață, pe care o are omul, omul învață, învățătura sedimentează înclinații pentru a doua încarnare și înclinațiile dau îndemn la fapte bune pentru a doua încarnare. Îndemnul este bun, dar ispita începe din nou și atunci începe lupta între înclinațiile din tine și răul din afară, dar câștigul îl ai în tine.

– Dacă îndreptarea vine în ultimii ani ai vieții?

– Îndreptarea dacă vine în ultimii ani ai vieții este câștig minim. Este însă o dovadă de îndreptare și acest câștig se adaugă în balanță pentru tine.

– Cum se explică că Moise, profet și precursor al Mântuitorului, a putut ordona masacrarea de oameni și a sfătuit la crimă, jaf și siluire?

– Moise n-a silit pe nimeni, n-a forțat pe nimeni. Moise a trebuit să se supună celorlalți. Moise n-a îndrăznit să domine părerea celorlalți. Acesta e adevărul. Prin faptul că a acceptat aceste masacre, s-a făcut părtaș și acel care divinizează pe Moise este poporul iudeu și nimeni altul... Este precursorul lui Cristos până la crimă. Crima îndoiaie aureola pentru Moise. Moise n-a avut tăria, pe care i-au glorificat-o, tărie în putere redusă, pentru că nu putea să facă altfel! Era popor barbar... și cei din jurul lui haini...

– Cât este destin și cât este Liber arbitru în viața omului?

– Destinul este tot ceea ce vine în lipsa voinței noastre, plată pentru trecut (karma). Liberul arbitru, în chestiune de alegere. Acolo unde este alegere, acolo este Liber arbitru. Ești tu, cel care alegi drumul bun sau rău și aici are rol educația religioasă, morală și intelectuală, pentru că rațiunea învață, inima ta știe și mâna ta face.

– Dacă evoluția intelectuală e la fel de folositoare ca cea morală?

– Este necesară evoluția intelectuală, pentru că neînțelegând, greșești. Trebuie să știi ca să nu greșești și greșala, care se face prin Inteligența ta, e mai gravă decât pentru cel ce nu știe.

– Dacă satan este entitate de sine stătătoare?

– Satan entitate de sine stătătoare? Satan este entitate numai în mintea ta, acela e satan. Satan își face loc în inima ta, atunci este o entitate, atunci ești tu satan. Gândul rău își face culcuș în inima ta, gândul rău este creat de entitățile rele, care sunt îndreptate spre tine prin acumularea ta de sentimente rele.

– Biserica creștină nu admite reîncarnarea. De ce Isus Cristos n-a vorbit de ea și dacă da, care este textul care spune de ea?

– Isus n-a vorbit de reîncarnare, pentru că în vremea lui nu înțelegeau și s-a spicuit doar în chestiunea lui Ilie și puțini au înțeles, au crezut o înviere și nu o reîncarnare.

(Se roagă: Doamne Isuse Cristoase, miluiește-ne pe noi!).

– Cine se îndoiește de credința noastră este neantizat. Îndoți-vă de materie, nu de Dumnezeu! În inima voastră sădiți credința în Divinitatea lui Cristos. Pregătiți-vă Sufletele pentru primirea lui Cristos în voi!

– De ce a venit numai pe Pământ?

– Isus a fost mereu pe Pământ, pământul este viemărie!

– De ce n-a fost pe alte planete?

– Pe celelalte planete n-a fost nevoie! (ironic) Savanți mai sunteți voi! Mai puțin savantlăc, mai multă inimă. Lăsați mai multă Lumină să pătrundă în inimile voastre și mai puțină filozofie!

– Cine a fost sau este Mângâietorul, promis de Cristos a fi trimis lumii?

– Mângâietorul n-a fost încă trimis. Prepară calea! Mângâietorul încă n-a venit. Pregătiți calea! Sfântul Duh nu este Mângâietorul. Sfântul Duh este Divinitate, Fluid Divin pe care-L întinați voi oamenii.

– Dacă încercările lui Ică Vasiliu au fost bune și dacă spiritul regele Minos este un spirit bun?

– Încercările n-au fost bune. Minos îl posedă. Pentru asta nu l-am adus în ședință. E influențat de Minos. Minos cel rău. Purificare necesară. Posedare Minos. Influențe rele în jurul lui. Este bine să meargă la biserică, să se roage pentru despărțirea lui Minos de el. Pretutindeni se poartă aceste menes-lăcuri și duc Sufilete la pierzanie. Încet... încet, pe nesimțite se strecoară în Sufiletul lor și ajung de nu-și mai dau îndemn pentru viața creștinească - și corectă. Și lumea se miră și faptele voastre dau lumii de vorbă. Și se întreabă lumea, de ce? Dar lumea nu știe de Menes. Menes, spirit rău. Menes – satan întruchipat! Așa ascultă lumea de îndemnurile rele, curiozitate întâi. Încearcă să știi întâi, apoi cureți, apoi încerci în viitorul limbaj, astral!

Întrebări puse la *ședința din 18 iunie 1956*:

– Mântuirea Sufletului se poate face numai prin Rugăciunea lui Isus, cum zice concepția mistică-creștină, iar Rugăciunea lui Isus este drum de evoluție?

– Asta? Chiar asta vă frământă pe voi? Mântuire, Rugăciunea lui Isus! Mântuirea se face și fără Rugăciunea lui Isus, iar Rugăciunea lui Isus e cale bună, sigură de mântuire. E îndreptată spre cei ce pot să ridice greutatea. Nu oricine poate face Rugăciunea lui Isus. E cale de zbulc, e cale de râvnă, e cale grea, dar este aflătoare de Lumină.

– Dezlegarea de păcate, făcută de urmașii apostolilor, este după legea karmei sau în afară de ea? Adică, e posibil ca un păcat să fie iertat fără a fi plătit karmic?

– E posibil! Iertarea de păcate este posibilă s-o facă urmașii apostolilor, pentru că au harul lor și dacă îndoiala vine în voi, este de la „necuratul” (zis).

La *ședința din 3 decembrie 1956*, Antal a aprobat intrarea mea în cerc. Iar întâlnirea cu el a avut loc la următoarea *ședință din 21 aprilie 1957*. Până aici, așadar, am relatat, în general vorbind, despre activitatea acestui grup de idealști. În mod deosebit am scos în evidență acele liste de întrebări întocmite de către dr. Ionel Ionescu, privitoare la cunoașterea atitudinii și comportarea individului în scopul evoluției sale spirituale.

Pe viitor, așa cum rezultă din ansamblul lucrării, voi fi tot timpul admis la *ședințele de întâlnire cu Antal*. Drept urmare, voi relata, potrivit înțelegerii mele personale, ceea

ce acest mesager al Cerului se străduiește să ne impună: o anumită orientare în viața noastră cotidiană.

La ședința din 30 septembrie 1957, în urma sinuciderii acelei copile, Smărăndița – amintită ceva mai înainte – Antal se hotărăște să dizolve cercul. Și iată ceea ce spune:

– Eu am hotărât de a dizolva cercul Antal. Cercul Antal a început acum nouă ani (deci 1948) pentru sinuciderea și zbuciumul în care erați, în urma sinuciderii unui frate și cercul este închis prin sinuciderea unei surori a noastre. Este metodă greșită? Eu greșit-am oare!?

Adunatu-v-am din toate punctele, pentru a însănătoși Sufletele voastre și rezultatele sunt cele pe care le vedeți. Elan puțin. Printre voi sunt elemente bune, dar nu vreau să vă laud și nici nu spun pe nume. Și pentru că eu, pentru că în urma examenului ați căzut și pentru că elevul este pe cale de prăbușire i se mai pune o singură întrebare – de răspunde, e trecut; de nu răspunde, e repent. Eu fac întrebare elevului ce este pe cale de cădere. E ultima încercare pe care Antal o face!

Nimeni nu mai este elevul lui Antal! Nimeni nu mai este copilul lui Antal! Nimeni nu mai este lângă mine și mă doare inima de părăsiri! Și acum, încercarea din urmă. Cine vrea să meargă pe drumul curat, cine vrea să lupte, cine vrea să se ridice, cine vrea numai, este încercare pe liste ce se vor deschide de la 15 noiembrie la 1 decembrie. Este timp de gândit, cine poate. Cine nu poate nu vine pentru ocuparea scaunului. De la 1 decembrie – organizarea. Este ultima încercare, nu uitați! Nu înscrie nimeni manechine. Cine lucrează să încerce, cine vrea energie să lucreze. Dintre toți înscrișii se alege trei băr-

bați. Dintre toți, alegeți trei! Nu! Trei! Nu este cercul Antal! Dacă se înscriu: Ionel, Vasile, Paul, vor veni. De se vor înscrie ei vor fi. De nu se vor înscrie, ce rămâne gol se va completa prin alegere. Nimic fără învoiala mea.

În luna decembrie este organizarea: ce se învață, ce se explică prin vot secret, sugestii din masă, coordonare, propunerea celor trei, aprobare și executare! Este asenti-mentul vostru? Este încercarea din urmă! Și de îndrumarea mea pe care...

Vreau să aleg conducător pentru voi... este preotul Vasile...

Voi nu sunteți cercul Antal! Dacă pe drumul vostru cuceriti succese și munciți într-adevăr bine, Antal vine în inima voastră. Antal vine în inima voastră și prezintă Celui de Sus pe elevii săi.

În continuare, mai reținem:

– Cercul Antal nu mai este, dar Antal călăuzește Sufletele ce muncesc de sus și depinde de voi, dacă ne mai vedem în lumea asta. O lună de pocăință, de întrebare, de control. Cine nu are putere, să nu meargă. Am nevoie de elanuri vii. Regret slăbiciunea mediului!

Este târziu. Despărțirea mea este dureroasă. Ani de zile am fost în mijlocul vostru și îndrăgitu-v-am. Plec în lumea mea. Durerea mea este mare. Este în puterea voastră să mă chemați sau definitiv să rămân în tăcere. Celor ce se înscriu, le urez spor la muncă și Dragoste, multă Dragoste între voi!

Acei care se vor controla și vor vedea că nu pot să aibă pentru cel de lângă el Iubire, puțină Iubire măcar, să nu se înscrie. Este singura condiție care se pune, Iubire pentru aproapele tău. Disprețul înlăturați-l! Frați sunteți!

Îndurerat plec! Analizați bine și vedeți! Este utilă venirea mea des? Preoți aveți în biserici care, în fiecare zi, vă învață de bine. Câți urmați cele spuse de ei? Câți merg pe drumul trasat de preoți? Clevetirea este mare păcat. Desființați-o în grupa voastră! Munciți sincer! Nu este glumă! Nu înaintați acum, regretul este amarnic. Este ocazie unică pe care o aveți și n-ați profitat de ea. Cercul Antal nu este cerc de spiritism! Este favoare pentru voi, când aduc pe cineva, dar nu este meneslâc. Greșală cine a crezut așa! Apoi, chiar dacă nu realizați mult, dar râvna, munca. Munciți! Munciți! Ajutați și pe cei de lângă voi, nu-i sfidați! Este fratele tău. Poate dincolo e mai sus ca tine, de ce-l sfidezi? Iubire, iubire, smerenie!

Încă o dată regret despărțirea. Eram cu visuri frumoase pentru voi și n-am cules decât amărăciune. Satan îmi ia copiii. Satan mi-a luat copiii. Întoarceți-vă copiii mei! Nu vă lăsați amăgiți!

Ah! Ce puțini vor fi! Nu vă jucați! Nu vreau să repet povestea Antal! Respingeți uneltirile satanei. Teamă de ce aveți? Antal v-a vegheat ani de zile, Antal vă veghează de sus și de acum înainte, dar în mijlocul vostru nu mai vine decât dacă purtarea voastră și munca voastră îi vor face loc printre voi. Inima mea se depărtează dintre voi. Presar pe creștetele voastre mireasmă. Antal pleacă și inima i se frânge, copiii mei! Plânge Sufletul meu! De ce n-ați fost cuminiți? Copiii mei, vă las cu bine!

Ședința din 23 martie 1958

În ziua de 20 decembrie 1957, Ionel ne-a părăsit pentru a-și continua propriul destin în lumea de dincolo.

Noul conducător al cercului este ing. Vasile Vasiliu (Ică). În urma acestui eveniment, am dedus că ultimele două ședințe, prin care Antal ne anunța „un nou ciclu de învățături” și desființarea cercului, indica – în mod indirect – plecarea lui Ionel dintre noi. Acesta era stilul său de lucru. Niciodată nu exprima ceva direct, lăsându-i fiecăruia posibilitatea de acces la tainele viitorului, folosindu-și propria Intuiție.

În continuare:

– Antal: Ales-am ziua aceasta pentru mărturisirea pe care o aveți: „Cristos a înviat!” și minunea aceasta era căutată de mine în Sufletele voastre.

Din pricina atâtor zbuciumări, pe care le-ați avut între voi, am fost nevoit să mă întorc din drumul meu, pe care l-am făcut pentru voi în lumea aceasta de mirosuri neplăcute (repetă) pentru mine. Dacă prin faptele voastre m-ați îndepărtat, vin totuși lângă voi și mă alătur încercărilor grele, pe care le veți trece fiecare dintre voi. Acestea sunt ideile pe care voiam să le spun rândul trecut și pentru că plec în depărtări penibile, vreau să aduc mângâiere pentru lipsa mea dintre voi.

Eram sigur că nu veți reuși în drum, în încercarea pe care v-am cerut-o, de a vă aduna și a lucra împreună, pentru că dintre voi lipsește Dragostea. Nimeni n-a întâmpinat rezistență din partea celui rău. Problema pe care vreau s-o pun astăzi este de a vă supune unul celuilalt. Nu întinați mireasma Dragostei din inimă! Evlavia Sufletelor voastre e deficitară. Nu o îmbrățișați mereu...

Eu vreau să cunosc din capul locului, pe cei care luptă până la învingere. Predați-vă, predați-vă și nu mai prefaceți viciul în virtute! Merge greu pentru că este

mereu lipsă de încredere și mereu, mereu ne iubire. Nu-i armonie, nu-i Dragoste între cei prezenți. Prefacerea Sufletelor se face cu elan și credință. Este nevoie de multă prefacere a Sufletelor voastre și nu am putere că nu aveți elan și credință. În preajma voastră sunt acorduri negative și dacă încercați să vi le rezolvați singuri, înapoi vă situați.

Înfrângerea, înfrângerea pe care o sufăr cel mai mult sunt eu. Eram în bună încredere și nu am încercat nimic pentru mine care ar fi putut să mă înalțe. Pentru lupta mea am fost lăsat singur.

Plăcerea este mizerie, cădere în adâncime, în întuneric. Plăcerea voastră este satanism pentru voi. Plăcerile sunt hăuri de întuneric și umbră satanică. Plăcere în toate actele voastre. Urmăriți plăcerile, petrecerile, desfrânarea, dragostea de cele lumești, prefăcute în lacrimi și suferință mai târziu. Nu aveți înclinare către cele de dincolo decât când mințile voastre se întunecă de durere și suferințe. Inima voastră se înalță atunci către Dumnezeu și plânge și scrâșnește din dinți de durere și inima voastră sângerează... și atunci vedeți pe Dumnezeu.

În clipa când încetează suferința voastră, unde este Dumnezeu?

Dacă v-am adunat lângă mine este că ați cerut ajutor în disperare și inima mea din milă s-a revărsat peste voi și v-a adunat lângă mine ca pe niște pui, ca pe niște firavi gândăcei, ce i-am încălzit de și-au luat zborul și plecat-au de lângă mine. Și încercările mele de a-i aduna lângă mine sunt sterile și viața voastră aleargă spre pierzanie.

Sunt singur pentru că lipsește Dragostea dintre voi și inima mea se frânge.

În încheiere, ne mai spune că nu ne mai vede curând și nici nu mai vrea să vadă decât pe cei ce de-acum înainte, fără îndrumarea lui, merg spre înălțarea lor. Apoi:

– Peste multă vreme vin și numai pentru cei ce vor deveni într-adevăr cei pe care îi voi lipsi de inima mea.

Cei prezenți, înainte de despărțire, solicită anumite sfaturi și lămuriri privitoare la unele probleme personale.

*Impresiile dr. Ionel Ionescu după trecerea
în lumea duhurilor*

Ședința a avut loc în anul 1959 și nu are dată.

– Ionel: Sunteți din nou aici. Nu mi-e bine! Am venit să vă spun că nu mi-e bine. Exemplul vieții mele să-l aveți. Am trecut printr-o panică... Iată ce vreau să vă spun. Știu tot, știu tot astăzi și nu mă pot despărți de... Știu tot ce se vorbește despre mine. Știu tot ce se gândește despre mine și mă doare inima pentru că nu am înțeles încă adevărul. Nu mă pot desface încă. Este în lumea aceasta o lege, pe care n-o știe nimeni, pentru că nicăieri nu e scrisă, în nici o carte n-am citit-o. Taine pe care cărțile nu le știu, nu le spun. Am suferit mult în primele zile, pentru că am văzut lucruri, pe care nu le înțelegeam în viață.

Am plecat înnebunit de groază, m-am înspăimântat, când mi-am dat seama că sunt așa cum eram. Îngrozitor a fost. Într-o zi trebuia să se întâmple. Totuși am suferit pentru că eram înlănțuit de femeie. M-am zbuciumat, am scrâșnit din dinți, m-am rostogolit de durere, de furie, de neputința mea și apoi, mi-am revenit. Înlănțuit de patimă, de patimă am fost, am fost înnebunit și când patima a dispărut, am văzut realul, am văzut mârșăvia, murdăria în

care m-am bălăcit și pentru care nu m-am putut ridica și pentru care azi mă chinuiesc. Frânt de neputință izbeam și mă zvârcoleam de durere, uram și nu-mi dădeam seama și m-am trezit. Inutilă mi s-a părut atunci durerea mea. Patima, patima m-a doborât. Orice elan spre Dumnezeu se rupea și aceste patimi mă sfâșiau.

Inutilă mi-a fost viața. Ce-am crezut și ce-am avut! Dacă nu ne descătușăm de toate aici, e zadarnic. Dincolo e și mai rău. E lege de granit. Să nu faceți ca mine! Degeaba am citit, nu-mi folosește la nimic. Durerea e mai mare pentru că știu și pentru că neputința mea e mare. Nici prin rugăciune nu puteți face nimic pentru mine. Chinurile și regretele sunt îngrozitoare, regretul este înspăimântător.

Ce credeți voi? Eu nu pot să-l văd. Nu pot să-l văd pe Antal. Vai, ce greșală, ce biciuire a mândriei mele! Eu spuneam că voi veni să vă văd. Iată-mă aici, dar sufăr! Eu credeam că voi fi vesel. Sunt cuprins de întristare. Viața mea e chin, tristețe. Vreau să mă desfac de tot ce e mizerie și nu pot. Detest femeia care m-a nenorocit. Sufărința mea, când am aflat ce a făcut, a fost îngrozitoare. Mă detest și pe mine. Ce neliniște și zbucium e în Sufletul meu. De aceea aveți grijă, nu faceți ca mine! Nu vă leneviți! Nimic nu realizați dacă faceți ca și până acum. Nici eu n-am făcut nimic cu voi. Acum mă odihnesc și imediat ce plec înapoi, începe zbuciumul meu din nou. Curios, când vin spre voi încerc o bucurie când vă văd și când plec mă bucur iar, că scap de lume.

Tristă e viața mea, dar mă rog. Rugați-vă și voi! Inutil e totul. Nimic nu e bun aici, dacă nu faceți ce trebuie. Mulțumesc pentru gândurile voastre bune și pentru Dragostea din Suflet și chiar dacă mă judecați, rugați-vă

pentru Sufletul meu în suferință. Și voi, dacă nu veți merge înainte, veți suferi ca mine. Nu vreau, nu vreau, nu vreau... și totuși, trebuie să plec.

– Antal: Când treci dincolo și când ești jos și vezi suflete infecte în jurul tău, tu, care credeai că ești cineva, când vii în contact cu suflete rele, inferioare, infecte, nu există suferință mai mare pentru un om cu inteligență și cu oarecare orizont, ca atunci când te vezi în această lume infectă, lume de iad. Nu vă lăsați ademeniți de cântec de sirenă. Aceasta e viața pe pământ, cântec de sirenă. Nimic din ce vedeți nu este viață. Aici pe pământ este durere, ispășire, plată, iad. Tânjiți spre Lumină! Lăsați totul! Lăsați totul: haine, case, mâncări, băuturi, teatre, distracții! Gândiți-vă la Cristos! El e Calea, Ade-vărul și Viața!

Înțelegeți bine – totul e Veșnicia, nu viața pămân-tească. Nu vă lăsați ademeniți de sirene! Sunteți copiii mei, nu vreau să vă lăsați. Întind mâinile mele, întin-deți-le pe-ale voastre și hai cu toții Sus, cât mai Sus!

În anul 1960 a avut loc o singură ședință, care a durat în jur de două ore, în care călăuza a stat de vorbă cu fiecare, îndemnându-ne să ne luăm fiecare – după propria alegere – câte un angajament, obligație sau canon, în scopul îndreptării noastre sufletești.

Redau în continuare, câteva observații și sfaturi, care caracterizează desfășurarea acestei întâlniri:

– Antal: Fiarele din junglă sunt mai omenoase decât fiarele de pe pământ, ce capătă numele de oameni.

Pedepse nu pot să vă dau, pentru că nu am nevoie de ascultare forțată. Lacrimile celor prezenți nu valorează nimic. E timpul să vă reculegeți și să hotărâți dacă este cazul să mai urmați calea mea.

Ridicați-vă, înțelegeți, ridicați-vă!

Prefăcutu-m-am blând, făcutu-m-am blând, făcutu-m-am milostiv, făcutu-m-am energic, făcutu-m-am rupt de furie și totul în zadar...

Antal este... Antal nu este... Îndoiala, îndoiala vă va ucide sufletul. Pentru că dacă ați avea siguranță că eu sunt și nu mint, prefacerea voastră s-ar realiza în timp mai scurt. Mai scurt în ani.

Păcatele se plătesc. Este folositor să îngenunchem în fața icoanelor și să azvârlim rugi către Isus și faptele noastre să-l rușineze?!

Principii de morală pe care le azvârliți la gunoi!

După ce fiecare ne-am luat propria sarcină, însoțită și de promisiunea ducerii ei la bun sfârșit, Antal încheie ședința astfel:

– Acum cred că este timpul să ne despărțim. Un an de zile vă este dat pentru îndreptarea sufletelor voastre. Doresc să ne întâlnim alții, schimbați. Luptați și nu vă leneviți! Lacrimi, lacrimi de sânge dacă nu vă îndreptați.

Eu îmi fac datoria. Eu îmi îndeplinesc angajamentul, pe care l-am luat în lumea mea pentru ridicarea voastră. Cine se va ridica va merge cu mine în fața celor aflați mai sus de mine.

Nu vă îndoiiți! Nu vă îndoiiți! Acesta este Adevărul!

Dumnezeu să vă binecuvânteze copiii mei neascultători!

În *anul 1961* au avut loc trei ședințe din care selecționez o seamă de învățături și sfaturi, așa cum au fost ele formulate de către călăuza astrală.

Prețuit-am Scânteia Divină pe care Isus a pus-O în inimile voastre și, dacă ați întinat-O, vă iert.

Vorbesc, vorbesc, vorbesc și nu-mi dau seama că e zadarnic, e zadarnic! Sufletele voastre copleșite de emoție sunt în clipa aceasta și după ce plec, se stinge orice Lumină din voi.

Pretinsele înfăptuiri pe care le încălziți în inima voastră sunt iluzii.

Munciți cu greutate, silă, îngâmfare!

Pretinsă evlavie! Discernământ n-aveți! Evlavia voastră e prefăcută! Prețuiți înjosirea! Miracolul fantasmelor, legate de stâlpul decăderii! Braț de putere deșartă! Scânduri pe valuri! Gânduri netrebnice! Izvor de păcate. Pamânt decadent! Fulgi de papadie, prinsi în delir pestilential! Patimi neînfrânate! Apel înfocat de energie decadentă!

Peste gânduri de mizerie vin în fața voastră, pentru a vă întreba și pentru a-mi spune, dacă mai este cazul să mai mergem împreună?

În curând mă pierdeți, pentru că voi căuta să aleg dintre voi și aleg pe cei ce mă urmează cu adevărat.

După ce ascultă pe fiecare în parte, dă iarăși o seamă de sfaturi, cu caracter general:

– Pentru că în numele lui Isus Cristos vă dau toate aceste sfaturi și pentru că prin mine se formează drumul ce merge spre Lumină.

Posibilități materiale, dacă nu are omul, face milostenie sufletească.

Ce fel de creștin este acela, care ascultă glasul lui Dumnezeu și-și otrăvește Sufletul cu buruieni otrăvitoare (tutunul) pentru trup și Suflet.

Mii de fapte bune sunt nesocotite, dacă nu scoți mâzga din inima ta și nu te înalți pe scara ce duce la Isus Cristos.

Nu de creaturi să te legi, ci de Dumnezeu, de Isus Cristos. Acesta este drumul. Roagă-te, învinge-te!

Scoate-ți eul la Lumină!

Să nu vă temeți, eu veghez asupra voastră.

În decembrie vine sita! Căutați să nu treceți prin ea. Eu vin în decembrie. Este pentru cea din urmă dată când culeg din voi ceva. Este ultimul termen pentru îndreptarea voastră.

Pentru că vreau să mai încerc, pentru viitor veți lucra cei ce vor cu mai multă râvnă. Veți analiza în fiecare zi starea sufletească și greșelile făcute, pe care le veți însemna și când vă întâlniți vi le expuneți, pe rând, pe zile, fără grabă și lăsați ziua pentru mine fără alte preocupări, ci pentru înălțarea voastră.

Nu merită o zi să rupeți din preocupările voastre? Vă veți împărtăși părerile, necazurile și veți muncii împreună și veți fixa hotărât pentru săptămâna viitoare o mortificare. Să o executați cinstit!

Exerciții de înfrânare, rugăciune în noapte, care poate, măcar un sfert de oră, cine poate! Să vă înfrângeți în fiecare săptămână o plăcere.

Nu vă grăbiți. De ce vă grăbiți totdeauna să plecați? Veniți devreme pentru a avea timp. Lectură particulară și discuții, ajutorări unul pentru altul.

Nu vă mai cert, pentru că poate mâna mea vă va mângâia pe creștet atunci când ne vom vedea.

În decembrie este speranța mea. Sa ma ajute Dumnezeu să ne întâlnim iar cu toții!

La ultima *ședință limită din luna decembrie 1962*, călăuza își manifesta – ca de obicei – nemulțumirea că se

face prea puțin sau unii nu fac chiar nimic. În continuare, ne dă alte sfaturi, noi îndemnuri, insistând în deosebi asupra Liberului arbitru, pe care îl are fiecare, de a merge sau nu pe drumul trasat. Redau câteva din spusele acestui mare pedagog mistic-creștin:

– Începând de astăzi începe sita să se scuture și îmi va cerne, pentru că va cerne și veți rămâne puțini. Și când veți îngrozi Eternitatea cu faptele voastre cele rele, mă voi cutremura și voi plânge pentru inima din voi. Iar cei ce muncind se vor menține în sită, ei vor fi copiii mei. Este scris în ce fel m-am comportat cu voi și cât Suflet am depus, ca să vă aduc pe cât mai mulți lângă mine. Și nu merge nimeni fără voia lui. Este Liber arbitru.

Mi-ați cerut să vin des și am venit și ce am realizat în plus? Aceleași minciuni, același egoism, aceeași mândrie, același hău în mintea voastră. Nu curățați nimic!

Intenția mea a fost curată, să vă adun pe cât mai mulți și să vă arăt drumul și pe drumul meu rămâneți mereu în urmă. Toate metodele le-am încercat. Am obosit și eu. Sunt ani grei!

Vă prăbușiți și nu vă treziți din somnul plăcerilor și din plăcerea dezgustătoare a acestei lumi, culegeți mătrăgună, spunând că sunt flori de visuri. Nu vă dați seama ce înseamnă purtarea voastră. Treziți-vă cât nu e prea târziu! În curând va fi prea târziu și nimeni nu va putea scăpa.

Sita va cerne un an de zile, când pe dreapta, când pe stânga. Cine va scăpa din ea rămâne definitiv departe de mine, de grija mea, de Dragostea mea și pe cei pe care-i voi găsi în sită, vor fi copiii mei buni.

Cred că vă dați seama că am avut destulă răbdare.

Mă bucur pentru unii care mă ascultă.

Nimeni nu știe cât trăiește și cum plecați dincolo? Murdăriți până în gât. Vă mai încerc o dată. Nu vă leneviți nici unul! Munciți! Nu e glumă! Citiți în toate cărțile, citiți-l pe Cristos și veți vedea că nu e glumă, pentru că voi știți, pentru că știți.

Să mă iertați dacă, prin cuvintele mele, v-am produs neplăceri și durere.

În *anul 1962* au avut loc două întâlniri.

Din prima vă redau iarăși câteva îndemnuri și aprecieri făcute de călăuză:

– Fiecare să se analizeze și va vedea cât m-a iubit. Faptele voastre sunt Dragostea pe care mi-O arătați, iar nu vorbele.

Nu vă interesează decât materia, petrecerile, bârfa, murdăria omenească. Munciți greu. Vă atrage mirajul lumii acesteia, pentru care veți vărsa lacrimi de sânge când veți trece dincolo.

Împodobiți-vă cu virtute creștinească. Lucrați puțin la distrugerea patimii, pentru că știți, vreți din gură și nimeni nu vrea să se învingă.

Dragoste liberă, nu dragoste care încătușează gândurile. Iubește pe aproapele tău, îi dai ajutorul necesar și Sufletul tău e liber. Dar, creaturii îi închini gândurile tale, tot al tău și-l lași pe Isus Cristos pentru creatură. E altceva Dragostea de aproapele tău. Eliberați-vă Sufletele, nu fiți robiți creaturilor! Nimic nu se face fără greutate. Cu cât greutatea e mai mare, cu atât opera e mai frumoasă. Și aici ce operă! Ce splendoare! Când pui îndoială, îndoiala năruiește elanul.

Ședința 31 din 1963 a fost foarte scurtă, dar ne-a umplut inimile de bucurie, în urma celor mărturisite de Antal. Iată ce declară:

– Este prima oară când Sufletul meu a fost liniștit și mângâiat, de cele ce s-au petrecut între voi, pentru înțelegerea voastră, pentru prefacerea voastră, pe care o urmăream de sus și Sufletele noastre s-au înălțat de bucurie, pentru prima dată. Regret din inimă pentru cei ce s-au îndepărtat de mine și de legea Dragostei, pe care am implantat-o în inimile voastre.

Ședința 32 din anul 1963 a durat în jur de două ore, în care Antal răspunde cu mare dragoste și blândețe la întrebările care îi sunt adresate de fiecare dintre cei prezenți. Redau câteva avertismente și asigurări privind securitatea noastră pe plan fizic:

– Este încâlceală în atmosfera voastră și pavăza voastră eu sunt, însă este nevoie de prudență din partea voastră și pentru aceasta vă îndemn să vă întâlniți mai puțin des. Prevederea niciodată nu strică și pentru aceasta vă îndemn să executați ceea ce vă îndemn.

Frați de sânge între voi nu sunteți, dar între voi sunteți frați, pentru că eu vă sunt tată. Și nu vreau să mă dezamăgiți din nou, vreau să fiți Una – Un Suflet – și să fiți sinceri, sinceri, sinceri!

Dați bici patimilor și salvați învierea! Proza vieții să nu vă rătăcească și iluziile, pe care vi le faceți privitor la cei înalți, lăsați-le!

Fragedă floare de cireș este Sufletul vostru. Înconjurați-o cu delicatețe și nu lăsați să-i cadă petalele în păcat. Cine se lasă antrenat de iluzii, sfârșește urât. Cine închide ochii, ca să nu vadă ceea ce este bine, este învins.

Să nu-L uitați pe Isus! El vă îndemnă pe calea Lui.
Nu vă părăsiți drumul! Noi suntem servii Lui.

Este singura întâlnire în care plec bucuros.

Ședința 33 lipsește din dosar, dar o notiță, scrisă de Ică, arată că în această ședință au fost îndepărtate mai multe persoane, pentru că săvârșiseră greșeli grave, care au întristat mult călăuza.

Ședința 34 din anul 1963, din care redau:

Unul greșește mai puțin decât altul. Pentru ultima oară se mai acordă celor ce au greșit un termen. Dacă în termen de patruzeci de zile nu se îndreaptă, e definitivă pierderea lor. Regulile morale trebuie păstrate. Păcat, înținare, erezie, necredință, zbulcium, fățarnicie, pedanterie, iată ce sunt oamenii. Trebuie evitată ambianța întinată.

Plânsul celor vinovați e degeaba, dacă ei nu-și îndreaptă căile. Feriți-vă de prietenii nesincere, care pot fi lațuri!

Plăcerea trebuie să fie învinsă, fiecare să-și facă cuib de virtute și să-și învingă rațiunea, el să învingă rațiunea și nu rațiunea pe el!

Puii rătăciți să se îndrepte spre crucea lui Cristos și să binecuvânteze cele patruzeci de zile, ce le sunt date pentru cea din urmă oară, pentru schimbarea de atitudine în viața lor cea de „dincolo”.

Ședința 35 din anul 1964

La această ședință Antal nu a admis decât trei membri cu mediul și iată începutul:

– Binecuvântează Doamne pe robii tăi: Ilie și Vasile!

Vin de data aceasta sa va manifest durerea mea, nemulțumirea pentru faptele celor ce m-au îndepărtat de ei.

Începe o nouă etapă de îndrumări. Păstrez numai pe cei ce până la sfârșitul lui decembrie vor lăsa patima și se vor prezenta în fața mea curați. Cine nu se învrednicește să lepede din el înclinațiile, ce duc la pierzanie, îl rog, pentru mine, să nu se prezinte ca să mă dispenseze de neplăceri.

Nimeni nu se prezintă în calea mea fără pregătire de muncă aprigă. Sita va fi în acest gen. Cine nu începe aprigă prefacere să nu se prezinte în decembrie.

În continuare dă îndemnuri și sfaturi la unsprezece membrii ai cercului, spunându-i fiecăruia ceea ce va trebui să arunce. În ceea ce mă privește, iată ce-mi spune Antal:

– Ilie, mă bucur! Este mare pretenție. Nu se poate încă! Atenție la atitudine. Mai serios. Nu mai face glume prea des. Este o atitudine serioasă, pentru un drum serios. Noi nu ne jucăm aici.

De mâine începe fiecare, cei ce vor. Eu pun mâna să-i ajut. De nu, mi-o iau înapoi, cu mult regret. Nu se merge la infinit cu pogorârea.

Este voia celor de Sus!

Ședința 36 din anul 1964

Ședința anterioară, a fost citită tuturor membrilor a doua zi, făcându-se comentariile respective, cu explicații acolo unde se părea că nu este destul de clar exprimată îndrumarea călăuzei.

De data aceasta au venit toți membrii cercului, mai puțin unul, căzut deja din sită. Antal își începe prelegerea, în cursul căreia mai pune unora și câte o întrebare sau răspunde altora, când este solicitat. Selectez câteva din aprecierile și sfaturile pe care ni le oferă:

– Vremea se apropie și ne vom despărți și preținsele voastre energii se vor împrăștia în beznă. V-am chemat, sperând că veți veni mai înălțați în Sufletele voastre și regretul meu este mereu același.

Prospețime primăvărată vreau în inima din mine. Ce pot să fac? Beznă, putregai în inimi de voluptate, prăbușire, mizerie, brâu de mușgai.

Cineva a căzut din sită. Trei stau pe margine, spre cădere! Ajutați-vă! E târziu.

Nu vin să mă joc cu voi și nici să vă spun povești! Pentru că sunteți bărbați, Suflete bătrâne de-acum... Nu suntem boboci de găscă și cutremurul va fi înspăimântător.

Lăsați totul și ridicați-vă cât mai este timp! Ce așteptați? Sute de ani credeți că trăiți?

Ședința 37 din anul 1964

Durează în jur de patruzeci și cinci de minute și călăuza răspunde la o listă de întrebări, dinainte formulate, din care reținem:

– Urmăriți visul meu de Nemărginire!

De mâine vine peste sită – ispita. Înțelegeți mai târziu!

Mântuirea este exces de luptă, victorie, victorie! Cine este victorios între cei ce pregătesc mântuirea? Siliți-vă, siliți-vă, munciți, fiți îndrăzneți, luptați pe baricade și smulgeți steagul mântuirii!

Sita se mai clatină. Peste patru luni ne vedem pentru verificare și pentru rezolvarea definitivă.

Ședința 38 din 30 ianuarie 1965

– Inima mi-e îndurerată pentru câțiva dintre voi, care n-au îndeplinit sfaturile mele și s-au îndepărtat de drumul meu.

V-am întrunit pentru ca să vă arăt semne de smerenie.

Trufia este cancer al inimii. Căderea unora dintre voi se datorează trufiei nevindecabile, pentru care veți întârzia pe drumul drept. Fericirea există pentru cei ce se pleacă pe deplin, în ocaziile din viață pe care le întâlnesc.

M-am îndepărtat puțin de voi pentru a cerceta în sus pe cineva, ce este lângă mine și care vrea să vă vorbească insistent.

– Eta: Eu sunt, nu mai pot, sufăr, sufăr, sufăr! Durere mare în Sufletul meu. Am păcătuit mult și-mi dau seama abia acum, pentru că n-am crezut în Dumnezeu. N-am crezut și este, este, este... cum vă văd. Salvați-vă, nu vă întinați!... Nu vă întinați! Viața aici este. Eu n-am crezut, n-am crezut, n-am crezut (plânge tot timpul).

– Antal: Iată ce rezultat are viața voastră. Iată mocirla în care ne zbatem și nu vedem Lumina decât dincolo. Acolo este Adevărul, Dreptatea, Lumina, acolo este și iadul.

Vă iert pentru greșeli, dar vă rog să nu mai greșiți. V-am adus exemplul.

Antal laudă la zece ani o dată, dar vrea luptă, credință, elan, luciditate și mai ales, smerenie.

A trecut cineva mai mare ca mine pe aici și-a privit la voi și s-a bucurat.

Metoda mea de a crește Sufletele este variată și Sufletele se izbesc de așa-zisa mea asprime, așa cum cărăbușii se izbesc de lumina becurilor și cad în adâncime. Dar, vai lor de nu se ridică iar! Dacă se izbesc de becuri, nu e vina luminii, ci a lor că sunt orbi și ceea ce-i orbește este numai și numai trufia.

Ședința 39 din 25 iulie 1965

(am fost patru chemați, plus mediul)

– Binecuvântează pe cei ce leapădă pământul și caută să urce spre Împărăția lui Dumnezeu!

Bogați v-am vrut pe toți în daruri și podoabe duhovnicești și n-am decât îngheț în inimă.

Este inutilă petrecerea voastră în lume. *Eu vreau să fiți călugări și nu domni și doamne!* Cine se înspăimântă de aceste lucruri să mă părăsească. Nu vreau indolență, lăncezeală, nu vreau manifestări omenești și luptă pentru întâietate în fața celor înalți. Vreau inimi curate, vreau blândețe, vreau Dragoste, Iubire de aproapele, Iubire în cerc.

Să încetați cu ce-i neresios, în limbaj de glumă. „Ava” este neresios. „Ava” este problemă în evoluție și nu se fac glume!

În privința acestei glume, recunosc greșeala. Eu cu Ică și Dina începusem să ne adăugăm pe lângă prenume și acest cuvânt (în glumă, desigur). La atenționarea lui Antal am renunțat de-ndată și pentru totdeauna.

Hotărârea de a fi călugăr în lume am luat-o fără întârziere, fiind influențat și de cunoașterea vieții sfinților – citisem aproape întreaga patristică, *Filocalia* etc. Am renunțat de asemenea la alimentul carne și am adoptat regimul lacto-fructo-vegetarian. Și toate s-au petrecut ca de la sine. Iată-mă deci și monah, trăind în amestec cu lumea și Viața cotidiană. În exterior, viață de mirean, iar în interior, hotărât să depășesc limitele condiției mele lumești, spre a deschide minunata cale spre Nemărginire.

Despre poarta strâmtă, care unește neputinciosul cu Divinitatea, potrivit cărților citite, nu aveam decât informații vagi, teoretice, imaginative. Or, cu aglomerările memoriale nu poți depăși cetatea ego-ului, pentru a intra în mod real în Împărăția Cerurilor.

Practicam de câțiva ani Rugăciunea inimii și mulțumit nu eram de roadele ce mi le oferea în lupta cu gândirea mea haotică, dominat de automatisme convenționale. Despre această luptă cu mine însumi ne vom lămuri ceva mai târziu.

În ce privește îngenuncherea mea, iată ce spune Antal:

– Bucuratu-m-am îndelung când cel de lângă mine și-a plecat genunchii în fața Dumnezeirii. Plângeați lângă dânsul și plâns-am și eu de bucurie, plâns-am și aici, noi, de bucurie.

Ședința nr. 40 din 11 noiembrie 1965

Începe cetatea victorioasă! Începe cetatea vie, bastionul credinței. Voiam să spun că cei ce vin pe această

Cale, trebuie să se lepede de lume în limita puterii lor.
Întinarea credinței este pedeapsă.

Ședința 41 din 30 ianuarie 1966

– Antal: Bucuria mea este din Dragoste pentru desăvârșirea celor ce îmi urmează pașii de multă vreme.

L-am întrebat:

– Cu ce greșesc mai mult? Sunt un păcătos!

– Cine-i bun? Mai izolează-te puțin! Mai taci! Ajută fără reținere. Învinge-te! Să sari ca un resort în preajma celor neajutorați! Sunt sfaturi!

(A fost o ședință scurtă fără semnalări deosebite).

Ședința 42 din 20 mai 1966

– Chematu-v-am pentru primejdia care vă amenință. Sunteți urmăriți fiecare. Păziți-vă de prieteni! Nu discutați nimic în fața celor pe care îi bănuți că nu vă sunt prieteni.

Inamicii vor desfășura probleme întregi de securitate. Nu vă temeți! Înainte spre Divinitate!

I-am pus întrebarea dacă este bine să mă duc la mănăstirea Cernica?

– Antal: Nu!

Tot la sfatul lui am întrerupt întâlnirile.

I-am pus o nouă întrebare în legătură cu patru fotografii, a patru decedați, care-mi fuseseră date spre a-i vizita în astral.

– Antal: Patru obligații.

I-am urmat sfatul, cercetând Sufletele în lumea lor astrală.

Ședința 43 din 30 decembrie 1966

Au fost chemate opt persoane.

– Prezentatu-v-ați în fața mea cu inimile străpunse de teamă. De ce vă este teamă? De ce făptuiți lucruri pentru care să vă fie teamă să vă prezentați în fața mea?

Milostenia este încinsă în flăcările egoismului.

L-am întrebat dacă întâlnirea mea cu el în lumea astrală a fost reală. Și ce reprezintă cutele de pe frunte? Dar, fosta soție lângă mine?

– Antal: Reală! Meritai să mă vezi acum! Frumusețea mea este temporară. Cutele mele sunt adâncimea meditării.

Despre fosta soție:

– Te desprinzi greu. Pază gândurilor! Rupe amintirea!

Nu vă întâlniți în același loc. Eu stabilesc locul ședinței.

L-am întrebat mental când am să ajung la nivelul lui.

– Antal: Peste câțiva ani vei fi!

Problema mântuirii este seriozitate. Nu crucile, îngenuncherile și tămâierile fac mântuirea. Mila, smerenia, Dragostea, ruga, milostenia – toate – nu una! Acestea pot face mântuirea. Ca la luptă! Împuști o patimă, zdrobești un nărav, crucifici o patimă, distrugi o amintire, sfredelești o dragoste terestră și smulgi stindardul mântuirii!

Ședința 44 din 20 iulie 1967

Călăuza își manifestă mereu nemulțumirea față de întreaga activitate a cercului și ne precizează că nu trebuie

să judecăm noi ceea ce se întâmplă în lumea noastră. Apoi rostește: „Misiune întreruptă!”

Cu doi ani în urmă ne recomandase un preot monah ca exemplu de evlavie și îndrumător. Or, o atitudine a acestuia era în flagrantă contradicție cu aceea de monah. I-am trimis o scrisoare ca o simplă atenționare, în scopul corectării atitudinii respective. Drept urmare, el a întrerupt legătura cu acest cerc.

În continuare, Antal precizează că acest preot nu reprezintă decât o treaptă pe calea evoluției noastre.

– Și ce ați câștigat? întreabă el. Nimic! Pentru că v-am trimis ce ați vrut. Și rezultatul este nul!

Sedința 45 din 20 decembrie 1967

În această întâlnire călăuza ne oferă o nouă perspectivă de abordare spirituală: *Tu – Flacăra – Dumnezeu! Și cum se ajunge aici? Iată ceea ce ne spune:*

– *Există o epocă în care alergi în dreapta, alergi în stânga, să vezi, să auzi, să prinzi, să citești, să adulmeci, să aduni cunoștințe și aduni, aduni și ai făcut o grămadă. Ține-o bine între mâini și nu o lăsa să cadă printre degete această avere. Muncă! Muncă!... Și la urmă scoți o singură Flacăra – Flacăra pe care O îndrepti spre Dumnezeu, spre Isus Cristos. Și atunci nu mai ai nevoie nici de sfinți, nici de prieteni, nici de lume și rămâi tu singur cu Flacăra. E Flacăra, E Lumină și această Lumină o ai în tine și, desigur, mai greșești, că zicești, om sunt și Dumnezeu recunoaște oamenii, dar feriiți-vă de pete!*

Cea mai frumoasă știință este Dumnezeu.

Ședința 46 din 16 august 1968

Antal: Folosiți inima pentru chemarea lui Isus, iar nu pentru sentimente indecente.

Ani de zile v-am vorbit și v-am îndemnat și prea puțin lucrat-ați.

Fost-am blând cu voi, protejatu-v-am mereu, gândul meu mereu e la voi, eforturi făcut-am mereu.

Prietenii mei de aici sunt alături de mine și mă sfătuiesc să vă părăsesc.

De la 1 septembrie cei ce vor să urmeze cu adevărat școala mea, se vor întâlni săptămânal, iar ceilalți să mă părăsească. Doi, trei să cresc. Nu mai vreau mulți.

Să știți un lucru, vă spun la toți. Nu haina face pe om sfânt. Nu rasa călugărească sfințește pe om. Nu paramanul și crucea atârinate de gât și nici mătaniile. Călugărul este în Sufletul lui.

I-am cerut sfat în legătură cu fenomenul de dedublare:

– Să se liniștească, să se roage. Veștile de acolo nu modifică Sufletele. Pură curiozitate pe care le-o satisfaci! Ce progres au făcut cei cărora le-ai adus vești? Vezi ceva schimbat la ei? Mângâiere sufletească, spun ei. Nu mai are cine să-i satisfacă sufletește.

Ședința 47 din 20 martie 1969

Antal: Este încheiere de ciclu, desființare de grup. Începe un nou ciclu cu cei care vor veni cu inima curată, cu Suflet curat, cu elan pentru Dumnezeu numai.

Termenul este 1 mai pentru cercetare de conștiință și hotărâre. Să nu vină decât cei cinstiți în Suflet. Călugări în Spirit. Exagerări nu permit.

I-am cerut binecuvântarea pentru plecarea la muntele Athos și pentru ajutorul în legătură cu scrierea unei cărți. Răspuns:

– Bine!

O altă întrebare se referă la scrisoarea trimisă preotului, de care am amintit mai înainte. Mi se răspunde că nu am greșit, trimițând acea scrisoare.

Pentru „Noul cerc devotat lui Dumnezeu” călăuza stabilește următoarele condiții: cinste, curățenie, pentru început un ceas de Rugăciune a inimii concentrată în reculegere.

– Obligatoriu! Obligatoriu! Este condiție pe care nu va putea să o realizeze fiecare.

Nu permit – sunt sever – nu permit înșelare. Metode noi, severe, pentru cei ce vor să-și înalțe inima și Sufletul spre Dumnezeu.

Ședința 48 din 30 octombrie 1969

Și aici ca, de altminteri, la fiecare început de ședință, Antal – printr-o privire de ansamblu – evaluează ceea ce am făcut sau n-am făcut în perioada care s-a scurs de la ultima noastră întâlnire.

– Antal: Datu-v-am misiuni pentru ridicare și nu vă îngrijiți decât de forme. Pretenție de evoluție înaltă. Vă împrăstiați în diverse cercuri. Angajamente neonorate, beție de acumulări, muncă irosită pentru materie.

Întrucât securitatea mi-a respins cererea de pașaport pentru Grecia, unde intenționam să mă duc să rămân

definitiv, pentru a îmbrățișa viața de sihastu la Muntele Athos, am întrebat ce să fac pentru împlinirea acestui ideal.

– Să se îndrepte spre resemnare. Dumnezeu încearcă pe cel ce se roagă. Fiecare lucrează acolo unde este așezat în lume, în lumea unde este mizerie.

Însingurarea mai târziu, mai târziu! Pregătește-te în liniște, cu răbdare, în pace!

Cineva din cerc pune întrebarea, dacă să intre sau nu în viața monahală? I se răspunde:

– Monahism – vis, iluzie, pregătire serioasă pentru viața meritorie aici (arată insistent inima). În mistică nu există salturi. Vis... forme. Aici călugărie (din nou arată inima).

Ce este Lumină, Frumusețe, Pace, Bunătate e azvârlit la gunoi!

Mă doare inima pentru viitorul vostru, aici la noi!

Deschideți porțile acestui mic cerculeț! Încă un apel!

Ședința 49 din 29 martie 1970

Programat-am pentru avansarea voastră un cerc, pe care l-am vrut ales și intrat-au din mândrie persoane nepregătite și influențate de tine, Ilie. Nu vreau aceste metode, pe care le detest.

Cercul se va numi „Cerc devotat lui Dumnezeu”!

Cine vrea este îndemnat să experimenteze timp de patru luni, să se convingă de eficacitatea drumului pe care îl doresc și atunci fiecare va accepta drumul greu, dar luminos al credinței adevărate în Dumnezeu.

Eu într-adevăr greșisem invitând la ședință pe cineva care căzuse din sita încercărilor.

Antal: Îndemnatu-v-am ca să vă rugați măcar un ceas pe zi și n-ați îndeplinit cu toții promisiunea pe care ați făcut-o atunci. De câte ori plimbat-am ochii spre voi, văzut-am indolența, uitarea a tot ceea ce v-am vorbit, ce v-am învățat.

Greșit-am, greșit-am când am adunat Suflete diferite, crezând că voi putea transforma și leul și șopârla?

Iată ce vreau să vă spun de data aceasta: Voi pleca pentru multă vreme. Vă las în voia Celui de Sus, sub ocrotirea Lui.

În timpul acesta vă veți aduna după plăcerea fiecăruia. Spun plăcerea pentru că la voi plăcerea primează.

Eu voi veni târziu și voi alege fie flori, fie mărăcini, fie gunoaie!

Ședința 51 din 20 martie 1971

Antal: Venit-am împreună cu prietenii mei pentru această întâlnire după atâta vreme. Vreau să vă spun, înainte de toate, că astăzi este ziua în care cei de sus îndemnatu-m-au să vin împreună cu dâșii, pentru ca să fie alături de mine. Ascultându-le sfatul, acceptat-am cu bucurie, pentru că mi-era dor de voi.

Așadar, de data aceasta, Antal ne vorbește din interiorul mediului, iar în jurul nostru se află o seamă de entități, coborâte din lumea invizibilă.

În continuare, observațiile și aprecierile călăuzei:

– Aflat-am toate mizeriile pe care le-ați cugetat, minciunile, îndoielile și tot noianul de urâtenii. Fiecare

își vede de ideile lui. Fiecare se înalță în sine. Fiecare se smerește fățarnic.

Plecat-am cu avânt, trecut-au anii și rămas-au puțini, puțini.

Vreau să vă întreb pe fiecare: Ce să fac cu cei ce au rămas aici?

– Ilie: Să ne conduci mai departe, să nu ne părăsești, te rog! Ajută-ne mai mult, vino mai des!

– Așa s-a spus mereu, pregătiți-vă mai mult!

El ne recomandă apoi să facem Rugăciunea inimii mai mult, adică două ore pe zi.

– Cine poate! Iar cei care au neglijat-o, să facă o oră, în mod obligatoriu!

Sunt multe erezii în credințe, născute din orgoliul celor ce vor să fie șefi de secte. Fiecare vrea să facă mai mulți prozeliti și rătăcește mințile. Umilința, suferința este garanția doctrinei adevărate.

Prietenii mei sunt încântați!

Ședința 52 din 21 noiembrie 1971

(în locuința mediului)

Antal: Venit-am din depărtare pentru a-mi manifesta încântarea ce mă înconjoară. Vibrat-a Sufletul meu când văzut-am elanul pe care îl aveți pentru desăvârșire. Sunt încântat împreună cu prietenii mei ce sunt de față. Este rară ocazia să pot să vă mărturisesc ce simt, pentru că mi-ați dat ocazia să fiu mulțumit de voi.

Au urmat apoi o seamă de observații și îndrumări de nuanță mistic-creștină, iar, în final, lista de întrebări.

I-am mulțumit pentru ajutorul ce mi l-a dat în terminarea lucrării „Peregrinări în lumea de dincolo de

mormânt” și i-am cerut sfatul în legătură cu o anchetă, pe care trebuia să o fac la Casa de Ajutor Reciproc. Aici erau implicați șeful serviciului plan și contabilul șef – adică șeful meu direct.

– Antal: Știi ce trebuie să faci! Ce ai învățat? Cinste!

Așa am făcut. Am divulgat întreaga înșelătorie. A urmat Corpul de Control și Revizie al SPC, apoi miliția, proces, condamnare și o parte de recuperare bănești.

Între timp, am evitat și întinderea unei capcane. Cineva a lansat zvonul că aș fi interesat de valută. La câteva zile, un cunoscut îmi oferă mărci germane și dolari la un preț derizoriu. L-am refuzat și am anunțat ofițerul de miliție, însărcinat cu ancheta. Acesta n-a schițat nici un gest de surprindere și nu a luat nici o măsură. Ulterior, am aflat că acest ofițer era consătean cu unul dintre cei implicați în această infracțiune.

Nici atunci și nici după aceea nu am avut nici un fel de neplăcere din partea cuiva. Dimpotrivă! Conducerea Întreprinderii mi-a propus funcția de contabil șef. Însă, cazierul meu de fost condamnat politic nu admitea să îndeplinesc un asemenea post de conducere.

Îcă a întrebat, dacă cele patru persoane propuse vor putea lua parte la ședințe?

– Antal: Admitere în cerc! Nu la ședințe!

Ședința 53 din 26 mai 1972

În această ședință călăuza ne vorbește de pătrunderea mai adânc în Sferele Necunoscutului. Apreciază că în noi s-a făcut pătrunderea Adevărului și speră că se vor îndeplini promisiunile pe care le-am făcut la nivelul minții.

De asemenea, ne vorbește de miraculoasa găsire a eului.

– Găsesc cuvinte noi – spune el – pentru că în sfârșit, trezitu-v-ați îndemnați...

Plâns-am îndelungată vreme, de acum înainte, să fiu încântat de voi.

În viață nu trebuie să te legi nici chiar de cei care ți-au călăuzit pașii. Pentru ca să mergi mai departe, nu te mai uiți înapoi, le porți în Suflet Dragoste, recunoștință și mergi mai departe, cu ochii ațintiți la ideal!

Știu, poate gândiți că s-ar putea ca mâine să preia conducerea altcineva și, dacă ar fi posibil acest lucru, și doresc să fie posibil, să nu vă uitați înapoi la mine! Înainte! Așa e legea și sus. Cât mai sus și Antal vă va binecuvânta pe tot drumul spre înălțimi și va fi fericit că a putut să scoată din mîlul acestui pământ murdar câteva picături de rouă cristalină.

Aici Antal se referă la o situație frecvent întâlnită în viața de pe pământ și anume: Când maestrul sau profesorul este depășit de foștii săi ucenici sau elevi.

În cazul de față, saltul pe scara evoluției spirituale este însoțit de o transformare radicală în mentalitatea individului. Ceea ce era valabil până în momentul minunatei transcendențe, devine cu totul inutil. Practicile duhovnicești, bazate pe elementele de dinamizare ale ego-ului: ca dorință, voință, imaginație etc. nu-și mai găsesc nici un fel de utilitate.

Smerenia intelectului – realizată ca urmare a propriei neputințe în fața Necuprinsului – constituie o permanentă deschidere spre Sursa Sacrului cu care ne contopim.

Tot în această ședință s-a întâmplat ceva deosebit. La un moment dat, Antal – aflat în corpul mediului – manifestă o atitudine de adâncă smerenie și fericire extremă. Fenomenul a durat circa două minute.

– Antal: Am primit o vizită. Nu vă spun mai mult!

Apoi, către sfârșit:

– Ce beție de Lumină! Nu-mi vine să plec, dar trebuie!

Copii mei mă despart plin de speranțe!

În sfârșit, la despărțire, mai adaugă:

– Și-acum, sunt așa de bucuros! Acei ce mă însoțesc sunt mulțumiți. Să știți că sunt mulțumiți!

Ședința 54 din 23 martie 1973 – lipsește.

Ședința 55 din 23 iulie 1973

De data aceasta din nou nemulțumit

Antal: Lipsă de orizont. Vă limitați la lucruri meschine. Multă paradă de spiritualitate. Vă îndoiiți de mine!

Mergeți fiecare dintre voi, așa cum vrea fiecare, pe drumul pe care dorește să meargă de acum înainte.

Vă las libertatea și Dumnezeu să vă ocrotească!

Ședința 56 din 9 mai 1976

Antal: Mirajul vă împrăștie viața. Speranțele înșală virtutea. Progresati în virtute! Căutați experiență în afară. Inconștientul vă întunecă viața. Deschideți ferestrele! Voi mai veni.

Ședința 56 bis din 9 noiembrie 1976

Antal: Feriți-vă de dușmanii din sufletul vostru. Uitați plăcerile! Vă trage pământul.

Spinii vă înțepă cărările, dar să nu cedați!

Mircea Arsenescu, soțul Adinei este adus de Antal. Și iată ce-i spune:

– Mircea: Adina, sunt îndurerat pentru că nu înțelegi să vii în întâmpinarea Vieții. Rupe-te, îndoiește-te încet, nu plânge!

– Cici: L-am întâlnit în astral pe Teodor, care plângea și era plin de pete pe față. L-am văzut bine?

– Antal: Da!

Fiecare dintre voi își duce viața în doua feluri, însa adâncurile nimeni nu le cunoaște (se referă tot la Teodor).

Sedința 57 din 26 februarie 1977

– Antal: Pribegi au devenit unii prin păienjenișurile vieții.

Exemplul pe care-l dați este negativ.

Am întrebat dacă ajută pe cineva cele scrise de mine (este vorba de trei sute de poezii, privitoare la autocunoaștere și trei volume proză – experiențe de dedublare)

– Antal: Nu pe toți. Cei ce au Flacăra umblă după aer. Pentru aceia, da! Curiozitatea este mare... apoi... valurile vieții. Câți din voi, câți ați fost, ați reușit? Măcar puțin.

– Cici: Putem face ceva pentru cei care ne-au părăsit?

– Fiecare își alege drumul!

– Cici: Dacă poeziile sunt aplicabile?

– Nu. Trebuie familiarizare cu această splendoare, treptat, treptat, treptat!

Ședința 58 din 9 mai 1977

– Antal: Venit-am și azi, ca întotdeauna, să vă pot certa.

Pentru ce nu lucrați? De ce zgâriați pământul? Nu arați? De ce?

Puțini răspuns-au apelului meu.

Superficialitate, lăcomie, lipsă de Dragoste, fățarnicie, silnicie. Cine vrea cu adevărat să lucreze, să vină în jurul meu, restul afară!

Nu mai primesc leneși. După atâta vreme, vreau fapte.

Ședința 59 din 20 mai 1977 – lipsește. În locul ei, la dosarul de arhivă este introdusă o ședință datată 28 iulie 1976, care, după conținutul ei, nu are nici o legătură cu ședința precedentă.

La o învinuire, iată ce răspunde Antal:

– Puteam eu să las mediul în primejdia de a fi posedat de o entitate inferioară?

Nu bravați viața. Mondenism, vanitate.

După conținut, este vorba de întreruperea contactului cu călăuza a unor membrii, care au aderat la un alt cerc între anii 1973-1977. Atunci, aceștia și-au exprimat părerea că Dina nu mai este sub influența lui Antal, ci a unei alte entități – negative.

Ședința 60 din 21 iulie 1977

(cinci persoane și a durat 28 minute)

– Antal: M-ați chemat pentru lucruri neserioase. Este dovadă de megalomanie. Este crâncenă împotmolire.

Lista de întrebări a fost întocmită de familia P.P., unde a avut loc și această ședință:

– Dacă acuzațiile aduse de Cici lui M. au fost adevărate?

– Răspunsul l-am dat.

– Cici poate citi gândurile altuia?

– Nu!

– Cici s-a eliberat într-adevăr?

– Nu știți ce este eliberarea. Nu vă luați după texte.

Nu știți ce este eliberarea. Cine spune că știe, n-a realizat-o.

– Dacă renunțarea la manifestările bisericești ale lui Cici și ale Dinei este justă și poate fi recomandată oricui?

– Fiecare la locul lui. Nu se poate sări dintr-o dată. Cine poate, bine! Dacă înțelege... Dacă înțelege că sunt de prisos și dacă simte că nu acolo este adevărul. Să caute Adevărul.

(După ședință, cele două persoane s-au desprins definitiv de Antal).

Ședința 61 din 28 aprilie 1978

Antal: M-au zguduit certurile voastre pe care nu m-am așteptat să le privesc.

Elogii pentru cei ce adună cu râvnă economiile vieții din care se vor lecu.

Întrebări:

– Cici: Pentru că unii din grup au rețineri, rugăm precizări. Drumul pe care merg Dina și Cici este cel adevărat sau este rătăcire?

– Rătăcirea este a lor. Drumul este Adevăr. Vi l-am propus pentru ridicarea voastră.

Adâncurile interioare trebuie cercetate cu osârdie.

Câți urmează drumul Cunoașterii dintre toți elevii mei?

Spiritism, spiritism! Noi am făcut spiritism?! Nu! Școală!

Ședința 62 din 3 noiembrie 1979

(șase membri, plus mediul)

Antal: Protestez pentru indolența din voi. Vorbe fără fapte.

Nu vă alimentați cu Mana Divină, ce zace în Sufletele voastre și nu vreți s-O descoperiți!

Viața caută s-O trăiești pentru a O cunoaște!

Faceți cât mai des exerciții interioare de cunoaștere!

Ședința 63 din 17 noiembrie 1979

(ultima, Ică, Dina, Cici)

– Antal: Astăzi este ziua despărțirii noastre.

– Cici: Suntem aici trei, care mergem convinși pe calea „Cunoașterii de Sine”. Spune ceva pentru noi.

– Dacă credeți că puteți merge, mergeți înainte! Prezența mea nu vă ajută cu nimic.

Vi s-a spus. Știți. Cunoașteți ce trebuie să faceți. Să vă duc eu de mână până la adânci bătrânețe?!

Vocea interioară, aceea e Dumnezeuul vostru. Ascultați-O! N-aveți nevoie de însoțirea mea după ce ați ajuns la „Cunoașterea de Sine”.

V-am ajutat, am cules și bucurii și deziluzii. Și astăzi a sosit ziua plecării mele. Fie, să putem să ne vedem dincolo!

Vedeți-vă fiecare de drum!

Nu putem încheia acest capitol fără să ne adresăm – așa cum se cuvine – cititorului interesat de el însuși sau altcineva, de a studia această carte. Și o facem, nu numai pentru ușurarea înțelegerii lui, ci și a tuturor semenilor interesați, în general, de fenomenul Viață și Moarte.

În primul capitol am făcut cunoștință cu un om obișnuit care, fără nici o pregătire deosebită – prin decorporalizare – a întreprins nenumărate călătorii în diferite planuri ale lumii invizibile, de unde a adus celor interesați, o seamă de dovezi privitoare la continuitatea Vieții a celor desprinși de învelișul carnal.

În acest capitol ne întâlnim cu o entitate astrală – un veritabil mesager al Cerului, care coboară în lumea noastră și – folosindu-se de corpul unui mediu – ne aduce dovezi incontestabile, prin ele însele, despre aceeași continuitate a Vieții de dincolo de mormânt.

Cine este acest Antal, aflăm chiar de la el. În ultima sa existență de cetățean al acestei planete, a fost un om religios și a practicat în mod riguros morala creștină. În două rânduri ne confirmă că se conduce după mistica creștină.

Așadar, o familie îndurerată de moartea prin sinucidere a unui frate, devine spontan interesată, dacă mai există sau nu ceva după acea zisă-moarte. Dorința sinceră și insistentă nu rămâne fără ecou. Într-un timp foarte scurt se întrunesc toate condițiile, care îi pun în contact cu lumea de dincolo.

Chiar în sânul familiei, se găsește mediul dotat cu capacitatea de a servi drept instrument, absolut necesar,

contactului cu lumea invizibilă. Misiunea lui Antal nu este deloc ușoară. El se află față în față cu un grup de pământeni, condiționați de o conștiință socială, în care fiecare este dominat vizibil de propriul egou, ca orice om obișnuit.

Întrucât acest om este prin firea lui bănuitor, îndoindu-se de ceea ce el nu poate face, impunea aducerea unor dovezi palpabile, de necontestat. Și, după cum am văzut, această călăuză le-a oferit tot timpul dovezile solicitate.

În schimb, acest pedagog a pretins elevilor săi schimbarea radicală a mentalității lor. Cu alte cuvinte, înlocuirea omului vechi, cu unul nou, potrivit misticii creștine. Preocupat tot timpul de educația discipolilor săi și-a urmărit, desigur, și propriul succes pe scara evoluției, ca și aprecierea momentană a Spiritelor superioare, care l-au trimis în această misiune.

După o primă etapă, care a durat nouă ani, el desființează Cercul Antal, pe motiv că nu și-a văzut roadele muncii sale reflectate în schimbarea ucenicilor săi. Pe viitor acest cerc se va numi „Cerc devotat numai lui Dumnezeu”. În noua perspectivă folosește alți termeni, precum sunt: „Tu – Flacăra – Dumnezeu, aflarea eului, pătrunderea în Sfera Necunoscutului și găsirea Adevărului în adâncurile interioare, cercetate cu osârdie. Devenind și mai exigent, el lansează propunerea: „Călugări vă vreau!”. Și trei membrii acceptă viața de monah în lume.

După scurgerea anilor, rezultatul muncii sale de îndrumător astral rămâne modest. La despărțirea definitivă, în cerc nu mai erau decât trei adepți: Ică, Dina și Ilie, adică cei trei monahi, iar aceștia practicau „Cunoașterea de Sine” și nicidecum mistica creștină.

Cu prilejul despărțirii, Antal declară în mod cinstit: Cine a ajuns la „Cunoașterea de Sine” eu nu pot să-l mai ajut cu nimic.

Toți ceilalți membrii l-au părăsit! De ce oare acest minim rezultat după o activitate neîncetată, care a durat trei decenii? Iată răspunsul cu motivația respectivă:

Întreaga lui metodă consta din cunoașterea minții cu ajutorul acumulărilor memoriale, care nu pot oferi decât simple schimbări de suprafață. Or, Adevărul Absolut (Dumnezeu), existent în orice ființă umană, nu poate fi întâlnit cu mintea știutoare.

Numai atunci când aceasta minte tace smerita Dumnezeu, aflat în noi, singur ni Se revelează ca Bunătate, Frumusețe, Dragoste și Fericire necondiționate de ceva anume.

De fapt, același lucru l-am relatat – însă cu alte cuvinte – și în primul capitol, când am vorbit despre întâlnirea individului cu el însuși și Eterna Realitate, manifestă pe clipe în veșnică desfășurare.

Și-acum, în finalul acestui capitol, cugetul mă îndeamnă să pun o simplă întrebare, tuturor pământenilor:

Vă mai puteți oare îndoi în ceea ce privește Existența acestei Unice Realități, numită și Dumnezeu? Și că singura modalitate de a O descoperi este „Cunoașterea de Sine”, care nu poate fi realizată decât de către fiecare ins în parte, așa cum am relatat mai înainte.

Este doar o întrebare, însoțită și de o sugestie!

Autorul acestei cărți nu condamnă pe nimeni, dacă are o altă opinie, care speră să-l conducă prin trăire la Adevărul Absolut. Totuși, în propriul folos, vă îndemn să reflectați dacă mai este cazul să continuați cu ceea ce ați făcut până acum sau să folosiți această simplitate de a vă

întâlni cu Ceea Ce Este real, cert pe clipe înnoitoare. Să avem mereu înaintea ochilor Cunoașterea directă și reală, Trăirea emoțională și Evoluția sau Îndumnezeirea personală, care se realizează de la sine, o dată cu cele două împliniri anterioare.

FERESTRE SPRE INFINIT

Acest titlu nu este nicidecum o figură de stil sau metaforă, frecvent întâlnită în lumea poezilor de pretutindeni. Aici este vorba de o realizare concretă, accesibilă oricărui ins interesat de modul său de funcționare, aflat într-o lume a iluziilor.

Viața, așa cum se desfășoară Ea în general, pe acest plan fizic, se caracterizează prin Ea însăși, ca stare de vis, potrivit acumulărilor memoriale, distincte ca număr și varietate de la individ la individ, în funcție de mediul familial și social care-i determină existența. Așadar, dispunem de o minte condiționată, care ne domină prin automatisme conjuncturale în relațiile cu noi înșine, cu semenii și cu toate câte întâlnim în cale, de la o clipă la alta. Cu alte cuvinte, ieri și miile de ieri reprezintă fondul psiho-somatic, care ne marchează comportarea și atitudinile respective în relațiile cu ansamblul întregii Vieți.

Or, în Întregul Univers nu există nicăieri vreo anume stagnare sau repetare a ceva, ci o permanentă mișcare și, implicit, noutate, prospețime de la un moment la altul. În această conjunctură, tot ceea ce a fost cândva real la acea dată și păstrat astăzi ca amintire, este incapabil să întâlnească și să perceapă noutatea, care singură se revelează în acea clipă, ca fiind prin ea însăși unicitate.

Un exemplu din viața cotidiană este bine venit și ne va ușura întreaga înțelegere. Ieri, de pildă, într-o discuție oarecare cu un seamăn, a determinat folosirea de către acesta a unor cuvinte apreciate de mine ca neadevăruri. Ne-am despărțit fizic, unul de celălalt, însă nu psihologic. Eu am continuat, conștient sau inconștient, să-l judec, să-l apreciez ca mincinos, dându-i calificativul respectiv. Peste un timp oarecare, ne-am întâlnit din nou. Pentru mine el era mincinosul de mai înainte, datorită imaginii fixate pe pelicula propriei memorii. Însă, omul de astăzi, din această clipă, nu mai este cel din trecut, așa cum nici eu nu mai sunt cel de atunci.

Asemenea întâlniri, prin însăși natura lor, fiind cu totul nepotrivite, fac ca relațiile inter-umane să fie și să rămână doar un simplu deziderat, greu de atins. În general vorbind, acesta este climatul pe planeta noastră, în care dăinuie îndoiala, neîncrederea și inerenta suspiciune. Cunoscând aceste amănunte, nu este deloc greu, pentru fiecare dintre noi, să descoperim propria deficiență a felului nostru de funcționare.

Nu funcționăm în mod natural pentru că nu am ajuns încă să ne cunoaștem Cine Suntem cu adevărat. Aflați în acest impas intervine fireasca întrebare: Ce ar fi oare de făcut? Răspunsul este simplu. Îl aflăm singuri. Nu este nevoie să ne adresăm nici unui specialist din afara noastră!

Realmente, noi dispunem în mod vizibil de un corp fizic, dotat cu cinci organe de simțire, care ne ajută să luăm contact cu lumea fizică înconjurătoare. Acest corp este înzestrat cu o minte, fundamentată pe acumulări memoriale, potrivit experiențelor anterioare făcute de către fiecare în parte, care îi definesc propriul orizont de

înțelegere. În afară de aceste două componente – ușor de sesizat – se află Energia Vitală, care întreține și dinamizează făptura umană în ansamblul desfășurării activității sale. Fără această misterioasă Energie, omul nu ar putea să existe, să ființeze nici o fracțiune de secundă.

După ce am aflat cele trei componente ale ființei noastre, să mergem mai departe și să vedem cum anume funcționează această trinitate. Dacă acesta este omul complet, el ar trebui să funcționeze ca Un Întreg, adică la întreaga lui capacitate. Căci numai la acest nivel al integrității funcționale, avem posibilitatea să percepem, în mod desăvârșit, atât lumea înconjurătoare, cât și Viața la justa Ei realitate. Iar realizarea omului complet, ca Trinitate Unitară se obține numai prin Cunoaștere directă a individului de către el însuși. Practic, iată cum ne întâlnim cu noi înșine, ca Unime Trinitară, într-o eternă actualizare.

În acest scop avem nevoie de un singur instrument și anume: Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată. Oriunde ne-am afla, singur sau în mulțime, în stare de repaus sau în mers, să ne punem mereu o simplă întrebare: Sunt eu Tot Acum și Aici, corp, minte și Spirit – Una? Simpla interogație ne aduce, de fapt, în interiorul ființei noastre. În acea clipă suntem Una cu noi înșine, într-o stare perfectă de liniște, pace sau „vid psihologic”, absorbiți totodată în Imensul Necuprins. Dacă, eventual, apare un gând sau imagine îl întâmpinăm spontan cu flacăra Atenției, care are capacitatea de a dizolva sau dezagrega tot ce întâlnește în cale. Astfel de clipe, cât mai des împlinite, vor conduce, în final, la demolarea ego-ului și întâlnirea practicantului cu fenomenul surpriză Iluminarea sau Realizarea.

Destrămarea acestei ficțiuni este destinată tuturor ființelor umane, ca semn al Dragostei lui Dumnezeu față de toți fii Săi – de Dumnezei întrupați.

După cum vedem, aici nu este vorba de nici un efort, nici o imitare a cuiva anume – considerat drept model – și nici măcar vreo anticipare spre care să ne îndreptăm, ca scop sau interes al împlinirii respective. Altfel exprimat: Determinarea Unității conștient-funcțională se împlinește printr-o simplă „Stare de A Fi” sau Pură Conștiință, care se înnoiește pe clipe succesive.

Numai în acest mod de funcționare, noutatea Vieții – în inerenta Ei mobilitate – poate fi întâlnită, înțeleasă și trăită cu adevărat. Frumusețea, Bunătatea, Bucuria și Fericirea copleșesc orice vicisitudine sau vitregie, marcată de o eventuală postură în care ne-am afla pe plan fizic. Un condamnat la moarte – să zicem – trăind la acest sublim nivel, va cunoaște clipe de supremă Fericire, în contradicție flagrantă cu prietenii care asistă la acest act de crudă brutalitate al omului față de fratele său.

Călăuza Antal a fost întrebată: Dacă pentru începători poeziile sunt aplicabile? Răspunsul: „Nu! Trebuie familiarizare cu această splendoare, treptat, treptat, treptat!” Estimarea este deci oferită de un mistic-creștin, de la un alt nivel de înțelegere, dar cu multiple posibilități de discernământ, aflat în existența lui astrală.

În final, câteva considerațiuni în legătură cu cele două variante de exprimare, privitoare la „Cunoașterea de Sine”. Versificația, prin cuvinte cât mai simple, redă direct, nemijlocit și spontan întâlnirea practicantului cu el însuși. Este o întâlnire fulgerătoare, în care trecutul lipsește cu desăvârșire, pentru că noi celule cerebrale nefolosite încă intră în funcțiune, oferind posibilitatea

perceperii noutății aduse de eterna mișcare Universală. Desprinderea de clipă se realizează cu aceeași repeziune, oferind trăitorului un nou prilej de contactare a Viului cu alte celule neuronale nefolosite anterior.

În acest fel, versul se adresează de la bun început Sufletului omenesc care singur își dezvăluie opțiunea sfântă a întâlnirii cu Spiritul Suprem, care este Dumnezeu sau Viața.

În schimb, proza, inerent legată de documentare, de ceea ce știe – cunoaștere păstrată doar memorial – se adresează intelectului. Înțelegerea în acest context este anevoioasă și de durată. Ea pretinde explicații, bazate nemijlocit pe fondul memorial – în prezent vechi, deci perimat.

Și, așa cum am subliniat încă de la început, înțelegerea noutății absolute nu poate fi, în nici o împrejurare, percepută cu vechile descoperiri înregistrate memorial. Iar cu mintea nouă, creier proaspăt, nu ne putem întâlni decât pomind investigația de la „ceea ce este”, ceea ce se afirmă în acea clipă prezentă și ce anume se întâmplă, conștient sau inconștient, la nivelul minții proprii, care antrenează întreaga noastră ființă. De fapt, dispunem de o minte haotică, necontrolată care, fără vreun folos anume, aleargă fie într-un trecut, cândva consumat, fie înspre un viitor imaginar. Este o epuizare de energie, fără de nici o logică sau utilitate.

Prin urmare, cu ajutorul Atenției-Lumină, vom întâlni în mod nemijlocit această zburdălnicie a minții care surprinsă dispare instantaneu. Flacăra Atenției îi spulberă întreaga mișcare, cu întregul ei fond iluzionist, o dată cu efectele negative care o însoțesc în mod automat. Dispariția acestei minți va crea, în mod firesc deci, fără nici

un efort, condiția optimă de întâlnire a practicantului cu Suprema Realitate. Această Unică Realitate se află în noi toți, ca și pretutindeni în Imensitatea Necuprinsului.

În sfârșit, mai precizăm că lucrarea cuprinde un număr de o sută două teme, iar titlul fiecărei teme reprezintă un anumit unghi din care este privită desfășurarea Vieții din infinitele Ei aspecte.

Folosirea cu prioritate a versificației constă în aceea că două sau patru versuri oferă viziunea clară a modului de întâlnire, înțelegere și trăire a Adevărului Absolut, concomitent cu transcendența respectivă.

Temele, apreciate ca veritabile ferestre spre Infinit, au fost aranjate în ordine strict alfabetică, pentru a ușura astfel utilizarea acestora când nevoile urgente ale existenței solicită îndrumarea corespunzătoare.

CAPITOLUL III

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE

Cartea conține un număr de o sută două teme și a fost scrisă în anii 1971-1972, după ce am cunoscut fenomenul surpriză – apreciat la vremea respectivă drept spargere a cochiliei ego-ului. O dată cu eliberarea de sub autoritatea acestei ficțiuni, am simțit nevoia să practic „Cunoașterea de Sine” și să concretizez experimentul, folosind inițial versul. Mai târziu, aceleași teme, legate de Viața cotidiană, le-am explicat în a doua variantă – proza – pentru a ușura și mai bine înțelegerea și aplicarea, prin trăire directă și nemijlocită a practicantului cu el însuși.

Tot ceea ce am scris la acea dată, privitor la Esența Realității Universale nu se deosebește cu nimic de descoperirile ulterioare. Mai mult decât atât! Nu am întâlnit nici un fel de contradicție între propriile mele descoperiri și ale altor trăitori ai Sublimului Adevăr. Explicația este pe cât de simplă și concretă, tot pe atât de veritabilă. Adevărul nu este ceva determinat de opinii și condiții convenționale, diferit de la individ la individ.

Acest Adevăr Unic nu are decât o singură față și toți care Îl întâlnesc – prin propria lor trăire – nu pot să-L vizualizeze decât într-un singur fel. Iar explicația aces-

tuia se poate face, fie prin folosirea aceluiași cuvinte, fie prin altele asemănătoare, fără să-i altereze înțelegerea care este unică.

Pentru împlinirea cu adevărat a acestui „summun spiritual” ni se pretinde, de la bun început, realizarea Integrității funcționale a propriei ființe. Dar, ce înseamnă oare această Integritate? Ființa noastră în întregul ei este formată din trei componente: corp, Suflet și Spirit. Numai când toate aceste elemente formează Un Tot Unitar, noi suntem în măsură să întâlnim, să înțelegem și să trăim totodată adevărata Viață în eterna Ei mișcare, deci prospețime înnoitoare de la o clipă la alta. Și toate ființele umane – creații directe ale Bunului Dumnezeu – au această capacitate înăscută de perfectă funcționare.

Întrucât avem aceeași paternitate și vârstă, suntem frați și surori unii cu alții. Vârsta noastră este evaluată la multe miliarde de ani. Iar ca individualități întrupate, într-un înveliș de materie densă, ființăm de zece milioane și jumătate de ani. Aceste informații ne sunt oferite de diferite entități din lumea Spiritelor, care odinioară și-au petrecut existența pe această planetă, aidoma nouă astăzi.

De fapt, sfârșitul celui de al doilea mileniu este caracterizat ca un preludiu, ce prevestește un nou salt pe scara evoluției spirituale a neamului omenesc. Suntem avertizați că ne aflăm încă în stadiul de primitivism spiritual deși – așa cum am subliniat mai înainte – avem în urma noastră milioane de ani de existență, ca entități întrupate, fără ca acestea să se reflecte în mod corespunzător în atitudinea și comportarea noastră a oamenilor. În raport de Veșnicie suntem desigur o populație tânără, dar marcată totuși de o oarecare întârziere, privind dezvoltarea noastră spiri-

tuală, în comparație cu alte civilizații existente pe alte planete din Imensitatea Universului.

Noi, ca Oameni-Dumnezei, avem în profunzimea ființei proprii aceeași neprețuită comoară – Scânteia Divină care nu s-a desprins niciodată de Imensa Flacără, care este Unicul Principiu de Creație Tată-Mamă al nostru al tuturor.

Dacă fiecare dintre noi ne-am descoperi această Eternă și Veșnică Natură am putea realiza Paradisul pe această planetă. În acest context, ne-am bucura în chip nemijlocit de o totală Libertate – asociată implicit cu o Iubire la fel de atotcuprinzătoare. În această firească și naturală postură, fiecare ins ar vedea în semenul său pe sine însuși. Și solitudinea lui, față de tot și toate aspectele Existenței, se va impune fără nici un fel de efort sau reconsiderare adoptate în mod special. Iar atitudinea și comportarea fiecăruia va genera un șuvoi de energie benefic-transformatoare a întregii societăți.

Cu asemenea trăitori, la nivel de Supraconștiință, nu va mai fi nevoie de nici o instituție de autoritate represivă sau de coordonare morală ori politică sau judiciară. Fiecare neînțelegere sau greșală se va rezolva pe loc, fiecare întrebându-se pe sine însuși, ce ar trebui să facă sau să nu facă, punându-se în locul celuilalt.

Tot ceea ce încerc să demonstrez cu ajutorul cuvintelor, nu este nicidecum un ideal plăsmuit, fantastic, ci un fenomen ușor realizabil. Căci, dacă undeva, într-o altă galaxie ni se confirmă că o asemenea societate umană există deja și funcționează cu adevărat, înseamnă că și noi putem atinge această sublimă perspectivă.

Așadar, o asemenea evoluție poate fi atinsă cândva, în viitor, și de planeta Pământ dacă, bineînțeles, activitatea inconștientă a omului nu va distruge însuși continuitatea Vieții sau chiar a planetei cu ajutorul armelor pe care le posedă deja.

După cum știm cu toții, aerul, apa și solul se află într-o continuă degradare, datorită industriei chimice poluante și excesiv de otrăvitoare. Iar asociațiile ecologice, existente în mai multe state, nu dispun de autoritatea respectivă, pentru a contrabalansa lăcomia omenească a celor interesați de cât mai importante câștiguri materiale, fără să țină seama de alterarea vizibilă a mediului ambiant.

Degradarea mediului este desigur mult mai complexă. Ea este determinată nu numai de marile platforme industriale, ci și de alți factori nu mai puțin poluanți. Gazele, emise de țevile de eșapament ale numărului tot mai mare de autoturisme și alte mașini, este iarăși o altă sursă de otrăvire, care impune măsuri urgente de ameliorare. Folosirea unui combustibil mai puțin poluant se cere urmărit cu mai multă rigurozitate. De asemenea, amintim efectele nocive, determinate de către deșeurile menajere. Despre reciclarea lor abia acum a început să se vorbească. Unele străzi, mai periferice, ca și împrejurimile orașelor au devenit veritabile gropi de gunoaie.

Întrucât curățenia și sănătatea planetei este în strânsă legătură cu aceea a oamenilor, ni se cere fiecăruia să o îngrijim, precum o facem în propria noastră locuință.

După nenumăratele mele experiențe – realizate pe parcursul câtorva decenii în lumea Spiritelor, pornind de la nivelul lumii astrale până la ultimul nivel al Supra-

conștiinței – mă simt dator să atrag atenția semenilor prizonieri ai vieții fragmentare.

Noi nu suntem doar corp fizic căruia să-i acordăm toată atenția noastră, devenind chiar robi al instinctelor primare. Să ne rezumăm doar la mâncare, băutură și satisfacții senzoriale!? Este doar o simplă întrebare pe care ar trebui să ne-o punem fiecare, vizavi de pretenția că suntem homo sapiens, sapiens! De asemenea, nu suntem nici acea minte știutoare, care se supraevaluează prin atitudini progresiv tot mai degradante ca mândrie, vanitate, orgoliu și în final, trufie – unanim considerată drept cancer al Sufletului omenesc.

Existența ființei umane redusă la nivelul acestor două niveluri, nu poate să ofere trăitorului incomplet decât o viață de permanentă nemulțumire, amărăciune, tristețe, suferință și degradare psiho-somatică în final. Un astfel de om va fi mereu în contradicție și conflict cu el însuși, precum și lumea înconjurătoare. Individul respectiv, prin propria lui activitate derutantă, haotică își creează în el însuși propriul diavol, ca și acel imaginar infern, de care se folosesc ca sperietoare o seamă de religii.

Prin fiecare temă din această carte, nu fac altceva decât să avertizez cititorul despre marea rătăcire în care se găsește întreaga omenire al cărei climat de neîncredere îl creează fiecare individ în parte. Dar, eu nu rămân niciodată doar la simpla constatare a deficienței respective, ci ofer și posibilitatea de redresare imediată cu ajutorul Integrității ființei sale. Folosind puține cuvinte în exprimarea lor prin vers, ofer, de asemenea, și soluția clară și spontană – accesibilă tuturor – spre a atinge Uniunea

funcțională și contopirea totodată cu Unicul Adevăr. A funcționa ca Un Întreg înseamnă – pur și simplu – a ne descoperi Natura noastră Divină și posibilitatea de permanentizare a acesteia în orice împrejurare ne-am afla, la nivel fizic, al acestei lumi iluzorii și trecătoare.

În consecință, dacă veți începe – așa cum am făcut-o și eu cu ajutorul versificației, dumneavoastră doar citind cu atenta contopire a fiecărei teme – veți putea descoperi propria Natură Divină. Iar proza folosită doar pentru a vă confirma împlinirea intuitivă și perceperea Unicului Adevăr.

În această abordare nu fac altceva decât să vă reamintesc acel îndemn interior, care mi-a cerut să reduc conținutul unei cărți la un succint capitol al tuturor cărților – exprimate în esența alcătuirii acestora. Prin urmare, și aici, întocmai ca în toate celelalte capitole, vom face unul și același lucru, folosind fie aceleași cuvinte, fie altele asemănătoare ca sens și conținut.

La întâlnirea cu Realitatea Absolută a fenomenelor se pornește de fiecare dată de la ceea ce se afirmă în acea clipă pe suprafața propriei conștiințe ca gând, imagine, dorință, teamă etc. Folosindu-ne de flacăra Atenției, acea apariție de moment, prin iluminare, dispare instantaneu, căci nu-i altceva decât o irealitate. Iar, în „vidul psihologic”, care se instalează fără efort, întreaga noastră ființă devine Un Tot Unitar, în comuniune nemijlocită cu Imensa și Pura Energie, numită și Dumnezeu.

În acel fericit și unic moment, Noi și El – Una Suntem, în care Iubirea atotcuprinzătoare se impune de la Sine. Noi fiind Ea, adică Omul adevărat, aidoma Divinului

Creator. Acesta este fiul de Dumnezeu existent în fiecare ființă umană.

Acest Om-Dumnezeu și Dumnezeul-Om suntem îndemnați să-L descoperim în această existență terestră și să-i atingem sublimele Lui însușiri, care-L definesc și caracterizează.

CAPITOLUL IV

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA

În elucidarea acestei teme am folosit doar versificația cuprinsă într-un număr de două sute una poezii-oglină. Și, încă de la bun început, am inițiat procesul investigației însoțit în mod permanent de Atenția lucidă, globală și dezinteresată la întâmpinarea haotică a conștiinței de suprafață, creație a timpului și a spațiului.

Mai întâi, am încercat să observ și să ascult, în cea mai deplină simplitate, lumea exterioară – fără să numesc sau să apreciez în vreo formă oarecare ceea ce îmi apărea în cale: ca oameni, animale, mașini, pomi, flori etc. Totul se realiza fără să anticipez un anume ideal sau scop de atins. Așadar, mintea se afla într-o desăvârșită inactivitate.

După un anume timp, mi-am îndreptat Atenția spre lumea mea interioară, practicând întâmpinarea instantanee a reacțiilor mecanice ale minții. Acest experiment s-a dovedit a fi mai anevoios, dar nu imposibil de finalizat. Cu puțină perseverență s-au înregistrat zi de zi efecte benefice, vizibile, încurajatoare.

Convingerea că această „Cunoaștere de Sine” este prin ea însăși, absolut purificatoare, a constituit pivotul întâlnirilor succesive, înțelegerii integrale și al transcen-

dentei din lumea mărginită în Realitatea Infinitului. De fapt, dizolvarea treptată și spargerea efectivă a ficțiunii egocentrice – posedantă și posesivă – care m-a condus mai înainte, și-a pierdut orice fel de autoritate asupra ființei mele. După acest fericit fenomen, întâlnirea cu realitatea întregului complex al Vieții, pe clipe înnoitoare s-a desfășurat în mod natural, cu înregistrări binefăcătoare evolutive și evidente, prin ele însele. O dată cu această autodepășire, am început să descriu – prin trăire directă – „Cunoașterea de Sine” cu îndemnul de a mă pune la dispoziția semenilor interesați de propria lor descoperire.

„Cunoașterea” de care amintesc, nu este nici metodă, nici teorie filozofică și nici vreo credință oarecare interesată de ceva anume. Ea, prin ea însăși, se definește ca simplă „Stare de A Fi” sau Stare de Pură Conștiință, capabilă să întâmpine tot ceea ce mișcarea Viului ne scoate în cale ca fenomene, evenimente, întâmplări etc.

Bine aplicată, această „Cunoaștere” ne conduce implicit la întâlnirea cu Unica Energie Universală – existentă peste Tot și în Toate, ca și în profunzimea ființei noastre. Și cum oare să nu O putem întâlni așa de ușor câtă vreme Ea este atât de aproape de noi!? O dată întâlnită, vă veți mira, la fel ca mine, și vă veți întreba – așa cum am făcut-o și eu: Cum de-am rătăcit atâta vreme, căutând-O în afara ființei proprii!?

Numai din clipa aceea toate problemele prilejuite de Viață au fost întâmpinate și rezolvate într-un singur fel – relevant prin el însuși – prin contopirea interesului particular în Imensitatea Sublimului Existențial. În această fericită conjunctură atât Iubirea, cât și Fericirea necon-

diționate pot fi întâlnite și trăite efectiv, la cel mai înalt nivel al eficienței lor.

În orice confruntare vă veți afla, rămâneți singur cu propriul Sine și ascultați-i îndemnulurile intuitive care singure vi se revelează și vă conduc spre cea mai înțeleaptă rezolvare.

În această amănunțită introducere, am oferit cititorului interesat în mod sincer și pasionat de Cunoașterea Naturii sale Divine, calea directă, simplă și nemijlocită a întâlnirii cu el însuși.

Așa cum am reliefat în mod deosebit și insistent și în celelalte capitole, în procesul „Cunoașterii de Sine” se pornește totdeauna de la „ceea ce este” și se manifestă în clipa respectivă, drept mișcare a minții însoțită de cuvinte gândite sau rostite. O asemenea mișcare nu face altceva decât să tulbure climatul Sufletului și să împiedice întâlnirea și înțelegerea totodată a Esenței Absolute, existentă în profunzimea tuturor lucrurilor. Mișcarea deci a minții este și rămâne un veritabil zgomot. Ea, prin tulburarea conștiinței de suprafață, este aida valurilor care tulbură suprafața lacului, făcând imposibilă viziunea și claritatea profunzimii respective a acesteia.

Simpla demascare a acestei minți, fictive, ireale și fără rost, o determină să tacă smerită, văzându-și ea însăși inutilitatea. Iar în „golul”, astfel creat, se deschide o fereastră spre Imensul Infinit în care trăitorul, ca Trinitate-Unitară, este absorbit, realizându-se comuniunea cu Dumnezeu-Tatăl – noi fiind El, ca Stare de Pură Conștiință sau Gândire Pură. Acesta este realmente Fiul de Dumnezeu din orice ființă umană, cu însușiri asemănătoare Bunului Părinte. Așadar, acesta este rezultatul firesc, logic și natural care se concretizează fără efort.

siluire, concentrare sau imaginare. Nici un fel de activitate a minții nu este în măsură să ne conducă la acel sublim contact cu Divinitatea existentă și evidentă în fiecare faptură omenească.

Simplitatea lui „A Fi – Acum și Aici” este prin ea însăși relevantă și atotcuprinzătoare.

Toate poeziile, prin cuvinte cât mai simple și pe înțelesul tuturor, nu fac altceva decât să abordeze mișcarea Vieții dintr-un anumit unghi și să conducă pe cititorul-trăitor la descoperirea Unicului Adevăr, aflat într-o eternă prospețime pe clipe înnoitoare.

Fiecare pământean este destinat să-și descopere singur Natura Divinității sale, cu toate binefacerile care O însoțesc, urmărind veșnicul proces de Îndumnezeire sau Evoluție la nesfârșit. Nu aveți nevoie de nici un lider, maestru sau învățător din lumea exterioară. În profunzimea ființei proprii se află Unicul maestru, care vă așteaptă să-L întâlniți, El fiind singur în măsură să vă conducă spre cele mai înalte culmi ale desăvârșirii spiritualității. Acesta nu vă înșală, nu vă minte și nici nu vă pretinde în schimb ceva anume. Ascultați-L cu toată atenția, acordându-i nețărmurita încredere care I se cuvine.

Toate informațiile, oferite în ansamblul acestei teme, nu trebuie acceptate în mod automat, ci puse pe loc în aplicare și numai după ce singuri le descoperiți valoarea experimentală, le puteți însuși sau adopta ca adevăruri de necontestat. Iar autorul privit doar ca simplu intermediar al îndrumării spre „Cunoașterea de Sine”. Și atât numai!

Descoperirea eficienței celor relatate în cuprinsul lucrării, vă aparține în întregime ca merit personal al unei corecte aplicări.

În final, iată și un avertisment de care va trebui să ții seama înaintea oricărei inițiative și anume: Să nu faci nici un fel de ideal de urmărit și atins din îndrumările privitoare la „Cunoașterea de Sine”. Un astfel de ideal, proiectat în viitor, nu face altceva decât să vă amplifice importanța ego-ului și să vă îndepărteze și mai mult de realizarea Adevărului Absolut. De altminteri, orice proiecție mintală, urmărită cu insistență, nu se soldează decât cu împliniri seci, iluzioniste.

Divinitatea existentă în profunzimea ființei noastre, singură ni se revelează, când noi înșine i-am oferit pacea Sufletului sau tăcerea necondiționată, smerită a minții. Este o trăire emoțională în afară de timp și spațiu pe momente succesive într-o continuă schimbare.

CAPITOLUL V

FIINȚA UMANĂ ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT

Noi nu suntem nici primii și desigur, nici ultimii cetățeni ai acestei planete, care își pun și își vor pune una și aceeași întrebare: Ce este această ființă umană?

Această făptură, prin ea însăși Energie Vie, la începutul existenței sale nu și-a pus nicidecum o asemenea întrebare, întrucât își cunoștea perfect originea propriei Divinități, fiind în permanent contact cu Principiul Creator. Despre acele vremuri foarte îndepărtate, dispunem astăzi de mai multe informații, oferite prin diferiți mesageri trimiși de Unica Inteligență Universală sau Dumnezeu. Am aflat, de pildă, că noi oamenii am fost creați deodată, ca duhuri de Lumină. Avem deci cu toții aceeași vârstă, iar noi între noi suntem frați și surori.

În acea primă ipostază de duhuri – ca Fii de Dumnezeu – noi am creat în miliarde de ani, cu puterea acordată de Supremul Părinte, întregul univers fizic, ca și toate celelalte, cuprinse în regnurile mineral, vegetal și animal. După aceea, pentru a putea face experiența în asociere cu materia densă, noi ne-am creat un înveliș adecvat, adică acest corp fizic, înzestrat cu simțuri și organe de simțire pentru a înțelege lucrurile din acest plan. Asocierea și funcționarea noastră cu acest înveliș

carnal, are un trecut istoric de zece milioane și jumătate de ani. În acest timp, corpul a evoluat ca formă și însușiri, prin transformări tot mai subtile, atingând complexitatea funcțională din epocă actuală.

Fiind creație directă a lui Dumnezeu, acest om a atins pe plan fizic un anumit grad de evoluție, devenind stăpânul necontestat al planetei. Însă, asocierea lui cu materia compactă, l-a pus în situația de a-și uita treptat... treptat Natura sa Divină. Mai întâi, el s-a identificat cu trupul, fiind copleșit de amăgiri și plăceri trecătoare: mâncare, băutură și alte satisfacții senzoriale. Apoi, după o vreme, a pus preț pe acumulări memoriale, cu imensă părere bună despre sine, vanitate, orgolii, trufie. După aceea, s-a înconjurat cu imaginara putere rezemată pe avere, poziție socială etc.

În momentul de față – după ce am aflat și aceste date mai recente despre trecutul nostru istoric – nu socotiți oare util, logic și înțelept a ne pune fiecare întrebarea nouă înșine: În ce stadiu de înțelegere personală mă aflu eu care, iată, iau contact cu această carte!?

Sunt eu mai mult decât un corp și o minte prin natura lor fragile, nesigure și trecătoare?

Să nu ne amăgim, rezumându-ne doar la simplul știut înregistrat memorial că am fi mult mai mult, adică fiu de Dumnezeu! În lumea multiplelor credințe religioase ni se oferă o gamă variată de calificative. Ne lăudăm – de exemplu –că știm ce este Adevărul Absolut și propria noastră credință este cea autentică, iar toate celelalte sunt înșelătoare!

Să revenim și mai aproape, la noi înșine, care avem în urma noastră un anumit număr de ani. Ce am realizat până acum în ceea ce privește Natura ființei noastre și

rostul acestei Existențe în asociere cu trupul fizic? Educația, oferită de mediul familial și social în care ne-am născut și dezvoltat, a produs ea asupra mea acele efecte pozitive, care exclud recurgerea la măști înșelătoare pentru a-mi ascunde urâciunea interioară!? Prin ceea ce am fost sfătuit să fac, am putut oare concretiza acel om cinstit, onest și binevoitor față de lumea înconjurătoare? Sunt eu stăpânul minții mele sau această minte mă domină prin automatisme, care m-au transformat într-un robot ce se repetă la infinit?

Iată, iubite cititor, cât de utilă este această simplă interogație, pentru a afla Cine Suntem noi cu adevărat!

Directa și simpla vizualizare sau deconspirare a lăcomiei, ambiției, nesatisfacției, fricii reale sau imagine, a contradicției, a dușmăniei sau urii ori a neputinței – survenite spontan într-o împrejurare oarecare – ne demască fictivul egou sau conștiința de suprafață, care ne domină și stăpânește autoritar. Și tot el încearcă, prin anumite eforturi, să braveze, oferind atitudini superficiale tot atât de înșelătoare. De fapt, ori de câte ori încercăm să înșelăm lumea exterioară – prin aceste atitudini și comportări – ne înșelăm pe noi înșine, amplificând și mai mult propria degradare morală și spirituală.

Aflați într-un asemenea impas, pe care practic nu-l acceptăm, survine fireasca și logica întrebare: Ce ar fi oare de făcut?

Nimic în mod deosebit. La toate aceste aspecte – survenite așa cum am subliniat – nu se recurge la nici un fel de confruntare, folosind voința, imaginația, rostiri de formule etc., întrucât toate aceste mijloace nu sunt altceva decât aspecte ireale, aidoma celor care au produs

tulburarea Sufletului. Iar întâlnirea acestora nu ar face decât să amplifice tulburarea deja existentă.

La apariția acestor efecte negative, traumatizante, neașteptate și nedorite vom folosi doar un singur instrument și anume: Atenția-Lumină atotcuprinzătoare și dezinteresată. Simpla Ei apariție face ca aceste irealități să dispară instantaneu, precum au apărut. Iar „vidul psihic – astfel creat – reprezintă o fereastră larg deschisă spre Mărețiile Infinitului. Concomitent Sufletul și Spiritul, într-o perfectă Uniune, realizează transcendența din lumea finită și, ca Stare de Supraconștiință, se contopește cu Adevărul Absolut.

În această modalitate, Natura noastră Divină trăiește pe clipe înnoitoare Uniunea cu Tatăl Ceresc de care nu s-a desprins niciodată. Asemenea clipe de revelație și trăire efectivă vor conduce, în final, pe fiecare practicant al „Cunoașterii” la eliberarea din calapoadele restrictive și dominante ale omului condiționat tempo-spațial. O dată cu desprinderea din închisoarea ego-ului, fericitul eliberat va funcționa pentru totdeauna cu infinite posibilități de împlinire ca Dumnezeu-Om și Om-Dumnezeu.

Cu asemenea cetățeni ai planetei se va realiza cândva acea Împărăție în care Iubirea, Bunătatea, Frumusețea, Armonia, Fericirea și Libertatea necondiționate vor constitui temelia unui veritabil paradis terestru. Fiecare va vedea în semenul său pe sine însuși, iar nevoile de existență ale unora vor fi în mod natural împlinite de către toți ceilalți. Într-un asemenea climat de desăvârșită armonie, pace și bună-înțelegere, vor dispărea cu desăvârșire din comportarea oamenilor toate aspectele negative care încalcă Legea supremă a Iubirii. Cu alte cuvinte, oamenii-Dumnezei, treziți după milioane de ani la ade-

vărata lor valoare spirituală, vor fi un strălucit exemplu de urmat pentru restul planetelor populate de semeni încă adormiți și visători.

Tot ceea ce susțin aici nu este nicidecum produsul unei minți științifico-fantastice. Dimpotrivă! Această minunată înfăptuire este pe cât de posibilă, tot pe atât de ușor de concretizat.

Nu îndemn pe nimeni să o accepte în mod mecanic, dar nici să o respingă ca irealizabilă. Încercați și iarăși încercați să vă descoperiți singuri Realitatea ființei proprii!

Sunteți, la fel ca tot neamul omenesc, Dumnezeii întrupați, coborâți pe acest plan fizic în scopul de a face experiența Vieții în asociere cu materia densă. Iar „Cunoașterea” – prin trăire individuală a acestei ipostaze – ne plasează, în chip categoric, deasupra îngerilor, care nu au cunoscut o asemenea trăire.

Și iată cât de simplu ne putem întâlni cu noi înșine. Fiecare Stare de Atenție atotcuprinzătoare ne unește întreaga ființă și ne oferă, fără nici un fel de efort, posibilitatea de a lua contact direct: fie cu lumea exterioară, fie cu lumea noastră interioară. În această simplă întâlnire, în care mintea nu intervine în nici un fel, noi realizăm transcendența din lumea finită în Imensitatea Adevărului Absolut. În acest mod întâlnim Natura noastră Divină care se manifestă ca Iubire fără margini, când Intuiția ne conduce și dirijează și pe plan fizic, oferindu-ne soluțiile cele mai înțelepte, la toate problemele legate de această Viață, aflată într-o eternă desfășurare pe momente înnoitoare.

Întâlnindu-ne, așadar, cu noi înșine, fără să-L căutăm sau să-L imaginăm pe Dumnezeu existent în noi, trăim efectiv cele mai sublime clipe cu efecte inerente asupra

evoluției noastre spirituale. Prin urmare, de fiecare dată când realizăm Unitatea ființei noastre – adică Unimea Trinitară – descoperim pe Dumnezeu din noi ale cărui atitudini și comportări singure se revelează, confirmând în acest fel propria noastră Natură.

CAPITOLUL VI

REDRESAREA MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ A OMENIRII

După cum vedeți, titlul acestei lucrări are o extensie universală. Lucrarea nu se referă numai la populația de pe Terra, ci la redresarea morală și spirituală a tuturor făpturilor Divine, oriunde s-ar afla ele pe planete și galaxii din Imensitatea Necuprinsului.

Nu este nici o exagerare în acest mod de abordare, întrucât Fiii de Dumnezeu sunt identici ca Esență – indiferent de înfățișarea lor exterioară.

Prin urmare, transformarea radicală a întregii omeniri începe cu fiecare individualitate în parte. Și cu cât numărul acestora va crește, cu atât și influența lor asupra maselor populare va înregistra o tot mai accentuată și vizibilă acțiune benefic-evolutivă.

Dar, să revenim la noi înșine, care suntem interesați de acest gen de literatură, pentru a ne pune câteva întrebări și anume:

Imboldul de a citi este determinat cumva de o simplă curiozitate de ceea ce scriu alții?

Suntem noi un frecvent cititor pentru că nu avem altceva de făcut, drept preocupare cotidiană?

Avem poate o sete neostoită de a cunoaște cât mai multe informații din toate domeniile, pentru a ști să răspundem la orice întrebare sau discuții în relațiile interumane?

Punem oare preț deosebit pe simplul știut, în baza căruia ne supraevaluăm autoritatea noastră intelectuală ca filozof, om de litere, sprijinit de o vastă bibliotecă memorială?

Am îndrăgit poate o anumită metodă, practică spirituală sau legată de o anume viziune religioasă ori de altă natură, care ne procură o deosebită faimă sau venituri materiale, pe seama unor rătăciți ignoranți și temători în fața unei Vieți neînțelese?

Motivele sinelui fals care ne îndeamnă să răsfoim o asemenea literatură, pot fi determinate și de alte rațiuni – strict personale și diferite deci de la un individ la altul.

În sfârșit, să amintim și cazul fericit, când Esența – aflată în adâncul ființei proprii – ne îndeamnă să căutăm, să scotocim fără încetare, pentru a afla adevăratul nostru rost de făpturi întrupate în actuala viață. Cine Suntem noi cu adevărat ca locatari în acest complex apartament, numit trup material, în care ne petrecem existența o scurtă perioadă de timp, unde neprevăzutul ne tulbură și stresează aproape fără încetare?

În continuare, să vedem ceea ce vom afla aici, pe îndelete – și nu întâmplător – de la un prieten sau mai precis, frate, ca Esență, dacă ținem seamă că avem cu toții aceeași paternitate Divină.

Indiferent de motivația ce v-a îndemnat să puneți mâna pe această carte, aici vă veți întâlni cu rostirea prin trăire a Adevărului Absolut, care nu poate fi contestat sau

respins de nici o minte cu adevărat sănătoasă. Atenție deci la o primă semnalare:

Observați că deși susțineți că vă aflați în stare de trezire, propria ipostază vă deconspiră că funcționați ca visători? Sunteți încă un adormit și vizualizați fapte, întâmplări inexistente, fără să conștientizați acest fenomen? Dacă aici vă este corpul, încotro a plecat – fără rost – o bună parte a minții? Treziți-vă! Încercați cu perseverență să fiți un Om Întreg, funcționând tot timpul conștient – prezent la prezent – pe clipe în eternă mișcare!

În Imensul Univers nu există decât un unic timp, real, concret – Momentul actual – care se schimbă neconținut cu fiecare scânteiere!

Împreună cu mine, să continuăm investigația. Cine este intrusul care ne atrage într-un trecut, trăit cândva, acum un fapt perimat, ireal și cu totul nepotrivit la întâmpinarea noutății Vieții? De asemenea, cine este cel ce ne proiectează și într-un viitor imprevizibil, cu totul imaginar? Conștientizăm noi oare că ființa întreagă ne este manevrată arbitrar și anacronic, denaturându-ne buna funcționare?

Acest derutant îndrumător l-am numit egou sau sine fals, care ne-a creat prin îndemnuri insidioase, cu vicleanie o conștiință de suprafață. Această conștiință confuză, nesigură ne afectează zi de zi întreaga existență prin stresuri, amărăciuni, tristețe, lăcomie, închipuiri bolnavicioase, dușmănie, ură, trufie etc. O asemenea structură psiho-somatică este responsabilă de tot ceea ce vedem că se întâmplă pe suprafața acestei planete. În acest context, amintim doar un singur exemplu, prin el însuși revelator: Priviți ce se întâmplă la o simplă competiție sportivă, între două echipe de fotbal, la care iau parte mii de

oameni. Atașamentul exagerat pentru una sau cealaltă dintre echipe, generează adesea dușmănie și ură, precum și acte de violență, soldate nu de puține ori cu ucideri de oameni și distrugerii de bunuri materiale. Unde este omul sapiens la care pretindem că am ajuns!?

Dar, să mergem și mai în profunzimea lucrurilor. Să ne îndreptăm privirea spre trecutul istoric foarte îndepărtat al apariției neamului omenesc legat de un trup carnal. Cu milioane de ani în urmă, noi – ca Fii de Dumnezeu – care funcționam ca entități de Lumină, am simțit nevoia de a face experiența Vieții în asociere cu materia brută. Fiind dotați de către Părintele Creator cu puteri de creație, ne-am confecționat un corp, dotat cu simțuri și organe de simțire. O alcătuire rudimentară la început, aceasta prin transformări tot mai subtile a atins complexitatea trupului nostru actual.

Însă, ființa-om, fiind de acum nevoită să trăiască și într-o lume a iluziilor, cu trecerea vremii și-a uitat treptat... treptat propria Natură Divină cu însușiri asemănătoare Tatălui Ceresc. Trăind într-un mediu ostil, omul fiind vânat în mod obișnuit de animale mult mai puternice decât el, a devenit o biată făptură nesigură și înfricoșată la tot pasul. Într-un asemenea climat de nesiguranță și groază au apărut o seamă de profitori. Acești semenii, însetați de faima puterii – atribuindu-și anumite însușiri spirituale – s-au oferit să-i conducă și protejeze. Astfel au luat ființă diferitele crezuri religioase care pe parcursul timpului s-au organizat devenind religiile lumii în care trăim. Pentru a se menține ca instituții dominante pe fond spiritual, ele au născocit tot mai sofisticate dogme, norme de morală, cu rostiri de formule și legi indiscutabile. Au coborât pe Dumnezeu la nivelul firii omenești, dându-i

însușiri asemănătoare omului. El este un sever judecător care – așezat undeva pe un tron în ceruri, întocmai ca un aspru tiran – judecă și apreciază după bunul său plac. Pe unii îi răsplătește, oferindu-le plăcerile paradisului, iar pe alții îi pedepsește pentru totdeauna, trimițându-i în focul veșnic al iadului, pentru că nu i-au ascultat poruncile.

Acesta este deci dumnezeul prezentat de religii, pe care ar trebui să-l avem mereu în față, în raport de atitudini și comportări ca gânduri, rostiri sau înfăptuiri concrete. Iar unica salvare a noastră nu este altcineva decât duhovnicul – îndrumătorul nostru spiritual, înzestrat cu har – care are posibilitatea să ne salveze de la nemiloasa condamnare. Acest aranjament fictiv, fundamentat pe viclenie și înșelare, a condus omenirea câteva milioane de ani. Focul veșnic al iadului și diavolii chinuitori a constituit în trecut – ca și în epoca noastră – perspectiva de groază care-l aștepta pe credinciosul habotnic după trecerea în lumea cealaltă. O asemenea rătăcire, din lipsă de înțelegere, a existat tot timpul și, din păcate, o întâlnim în mod frecvent și în prezent, deși Bunul Dumnezeu a trimis încontinuu mesageri, pentru informarea corectă a tuturor fiilor Săi.

Dar, toți acești trimiși ai Cerului, fie nu au fost înțeleși sau greșit înțeleși ori pur și simplu, respinși și chiar uciși, pentru că propovăduirea Adevărului le demasca goliciunea lor sufletească.

Ajunși aici, iată-ne pe noi înșine punând una și aceeași întrebare: Ce este oare Dumnezeu? El este doar o „Stare de A Fi”. În această Unică ipostază El este numai Gândire Pură, Iubire Nelimitată, Înțelegere și Înțelepciune Nemărginite.

Nu judecă pe nimeni, fiind doar o „Stare de A Fi” într-o perpetuă mișcare. Îl putem numi și Viață în eterna Ei mobilitate.

Și cum vom putea noi, fiecare în parte, să-L întâlnim și să percepem prin trăire emoțională pe Părintele nostru Divin? Simplu de tot! Să fim doar Un Întreg – corp, Suflet și Spirit – Una – prezent la prezent, ca om complet! Să privim, să ascultăm și să acceptăm toate câte ne sunt scoase în cale de această Viață. De fapt, toate aceste apariții sunt creații conștiente sau inconștiente, determinate de propriile noastre atitudini și comportări. Numai funcționând în acest mod – fiecare ins în parte – contribuim la redresarea morală și spirituală a întregii omeniri.

Înainte de a finaliza acest capitol, ceva, din profunzimea ființei mele, mă îndeamnă să vă pun întrebarea: Ce faceți dumneavoastră care ați ajuns – nicidecum întâmplător – să luați contact cu toate aceste aspecte legate de Existență și Eternitate?

Atenție! Să nu vă amăgiți, rămânând doar la acumularea unor simple informații! Numai trăirea emotivă se înregistrează în Suflet, drept comoară, care ne va însoți pretutindeni, atât aici pe acest plan, cât și pe toate celelalte șase planuri sau ceruri.

Vă urez din tot Sufletul meu să fiți unul dintre frații care contribuie la Îndumnezeirea întregii colectivități umane de pretutindeni – realizată prin trăire proprie individuală!

CAPITOLUL VII

MINUNATA CĂLĂTORIE SPRE ADÂNCURILE PROPRIEI FIINȚE

Călătoria despre care relatează autorul, nu se desfășoară pe plan orizontal ca, de pildă, deplasarea de la o localitate la alta, distanțate între ele de un număr de kilometrii. În acest caz, este vorba de un anumit spațiu pe care îl acoperim, parcurgându-l într-un timp anume, cu piciorul sau un oarecare mijloc de locomoție: mașină, tren etc. Cele două noțiuni de timp și spațiu sunt deci legate între ele și evaluate ca atare. Ea nu are loc nici prin ridicare la vertical, cum ar fi o călătorie spre lună sau altă planetă ori, de ce nu, chiar altă galaxie!

În cazul de față, este vorba de o călătorie inestimabilă, care nu poate fi măsurată cu nici un fel de instrument născocit de mintea omenească. O asemenea călătorie are loc între cele două dimensiuni: lumea finită și Imensitatea Infinitului și ea se realizează pe parcursul unei singure clipe. Iar concretizarea respectivă – după cum vom vedea în relatarea acestei lucrări – poate fi împlinită de către fiecare ființă umană.

Noi, ca făpturi întrupate, dispunem și de un Spirit și Suflet. Spiritul este Esența firii noastre, drept Scânteie

din Imensa Flacără Divină, care este Dumnezeu – Tatăl nostru Creator. De El nu ne-am desprins niciodată și în nici o împrejurare. Iar Suflul cuprinde toate trăirile noastre emoționale, păstrate sub formă de memorie.

Aceste două elemente fundamentale ale Naturii noastre Divine, la un anumit timp din trecutul nostru istoric, foarte îndepărtat – evaluat la milioane de ani – au coborât în lumea materiei dense, pentru a face experiența cu această realitate iluzorie. Și, folosindu-se de puterea de creație oferită de Bunul Părinte, au aplicat-o în lumea trecătoare a materiei compacte. În acest mod Omul adevărat a căzut în capcana iluziilor, apreciind propriile creații imaginare și trecătoare ca fiind realități cu estimări corespunzătoare. Și datorită acestor creații și-a format o conștiință nouă fiind formată și susținută de gânduri limitate. Și, treptat, în mod progresiv, cu trecerea timpului și-a uitat adevărata sa Gândire Nelimitată, pierzându-și în acest timp și amintirea propriei Divinități, devenind o biată făptură confuză, egocentrică.

Acesta este omul obișnuit din zilele noastre: o făptură temătoare, lacomă, ambițioasă, veșnic nemulțumită, bănuitoare, ignorantă oferindu-i neconținut clipe de stres și amărăciune. De fapt imitarea, prin însăși natura ei, îmbracă două aspecte: și ceea ce este plăcut și ceea ce este dureros.

Ne aflăm deci în prezența ego-ului sau a sinelui fals, care nu este o entitate de sine stătătoare. El îndeplinește doar anumite funcții de gândire, imaginație, trage concluzii, sintetizează, păstrează amintiri, posedă credințe, judecă și condamnă cu multă ușurință și are o vechime de

milioane de ani și funcționează prin automatisme, care ne domină întreaga ființă în așa măsură încât îl apreciem ca realitate.

Întrucât „Cunoașterea de Sine” nu poate fi inițiată decât văzând ceea ce se întâmplă în momentul respectiv pe întreaga suprafață a conștiinței ființei proprii, se impune deci conștientizarea dimensiunii limitate, unde ne aflăm ca veritabili prizonieri, manevrați de fictivul egou, care funcționează potrivit acumulărilor sale ancestrale. Căci prin ceea ce a fost cândva, noi nu putem nici întâlni, în mod corespunzător, și nici înțelege cu adevărat noutatea și prospețimea vehiculată de mobilitatea Vieții pe clipe în perpetuă desfășurare.

Așadar, nu avem altă soluție de a întâlni Gândirea Nelimitată – care este atitudinea Divinității sau Viața în a Ei mobilitate – decât demascând această ficțiune sau aparență înșelătoare. Și o putem înfăptui instantaneu, într-o fracțiune de secundă, cu ajutorul Atenției-Lumină care este însușirea esențială a Scânteii Divine, ce ne confirmă și caracterizează propria noastră Divinitate.

Iluminarea iluziei face ca ea să dispară necondiționat. Iar în „vidul psihologic”, survenit spontan, realizăm Integritatea ființei a cărei simplă prezență produce o despicătură – aidoma unei uși – în granița ce separă cele două dimensiuni: finit și Infinit. Din acel moment, călătoria de care am amintit la început, se realizează fără nici un fel de efort. Ființa întreagă dispune acum de o Gândire Nelimitată care se contopește cu Imensa și Unica Realitate. În acest fericit context putem afirma: Noi și Tatăl – Una Suntem! Prin urmare, această extraordinară

împlinire s-a concretizat de la sine, fără să fi fost dinainte proiectată ca imaginație și urmărită apoi prin eforturi, făcând sau rostind ceva prin gândire sau exprimare verbală.

Și acum, să vedem, în continuare, ce-a făcut omul în trecut și, din păcate, continuă încă să facă și în prezent, vizând descoperirea Supremului Adevăr. Derutat de conștiința de suprafață – limitată și posesivă – el a inventat diferite crezuri religioase, metode și filozofii. O parte dintre acestea sunt însoțite de pălăvrăgeala minții, prin rostiri de mantre, rugăciuni, incantații etc.

Or, pornind investigația cu asemenea instrumente ajutătoare, practicantul nu se poate desprinde de gândirea limitată care – cu sau fără voia lui, conștient sau inconștient – îl țin prizonier, înlănțuit de către trecutul său posedant și posesiv.

Puneți-vă singuri întrebarea: Cum pot eu să întâlnesc permanenta noutate a Viului, în eterna pulsație – care este Dumnezeu – cu mintea mea veche fondată pe celule cerebrale consumate? Răspunsul să vi-l dați singuri! Și o puteți face, fără nici un fel de dificultate, dacă vă uitați în jur și vedeți efecte care, prin diversitatea lor, împart oamenii și-i învrăjlesc, punându-i în conflict pe unii împotriva celorlalți.

Întrebați-vă iarăși și de data asta: Dacă sunteți cu adevărat cinstiți și perfect obiectivi aflat în fața faptelor așa cum sunt ele, cum se definesc prin ele însele?

În aplicarea corectă a „Cunoașterii de Sine” nu vom întâlni opinii deosebite de la un practicant la altul. Fiindcă îndată ce depășim pragul dintre finit și Infinit,

noi toți, aflați în Stare de Supraconștiință, întâlnim prin trăire emotivă Frumusețea, Bunătatea, Iubirea necondiționată de nici un fel de anticipare. În această minunată ipostază suntem doar Conștiință Pură Nelimitată a Omului-Dumnezeu. O mai putem numi „Stare simplă de A Fi” – așa precum Tatăl nostru Creator este. Și atât numai!

În final, iată câteva considerații și îndemnuri prietenești, pentru omul obișnuit, condiționat psihologic de către conștiința socială de turmă, care este atât de înrădăcinată la începutul acestui mileniu – considerat de unii mesageri ca fiind al Iluminării.

Încercați să realizați armonia și pacea Sufletului – așa cum am arătat mai înainte – fără să azvârliți în viitor un anumit scop sau ideal. Simplitatea întâlnirii cu reacțiile ego-ului face ca acesta să dispară într-o fracțiune de secundă. Astfel de întâlniri vor conduce, în final, la destrămarea acestei ficțiuni și apariția fenomenului surpriză Eliberarea sau Iluminarea.

Această grandioasă împlinire este desigur o nemai-întâlnită surpriză pentru că nu am căutat-o și nici nu am imaginat-o căci, ca făptură condiționată tempo-spațial, nu știam ceea ce este ea cu adevărat. Numai și numai întâlnindu-ne mereu cu șubredul suport psiho-somatic, care ne amăgește, acesta dispare progresiv, în funcție de râvna, tenacitatea și pasiunea noastră.

O dată cu spargerea și eliberarea din calapoadele sinelui fals, nu vom mai fi conduși de către minte și acumulările ei memoriale ci de Intuiție care nu ne înșală.

Toți oamenii sunt destinați să atingă cândva această sublimă performanță. Totul depinde, așa cum am subli-

niat mai înainte, de insistența depusă de către fiecare îns
în parte. Pentru a vă obișnui cu inerenta Uniune a ființei
propriei, întrebați-vă mereu și în orice împrejurare vă
aflați – repaus sau executând o lucrare oarecare – dacă
sunteți acolo un om complet cu adevărat!? Această ipos-
tază este apreciată și ca meditație în mers.

Folosiți în mod frecvent Atenția atotcuprinzătoare și
lucidă care vă oferă Starea de Prezent la Prezent – adică
permanenta Trezire în conexiune cu Viața!

CAPITOLUL VIII

ETERNITATEA CLIPEI

Ce este clipa? O simplă străfulgerare care apare și instantaneu dispare, fiind de alta înlocuită, tot la fel de trecătoare. Ea este totdeauna noutate absolută cu fiecare apariție. Nu se repetă în nici o împrejurare. De asemenea, nici nu se oprește și nici nu-și încetinește cuvenita mobilitate care o caracterizează.

Clipa este unicul timp real din Întregul Univers care o dată cu apariția sa și îmbătrânește și moare. Tot ceea ce a fost cândva o clipă, deci anterioară, este trecutul. Iar ceea ce noi ne imaginăm că are să fie vreodată, într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, este pură închipuire precară, nesigură.

Cum realizăm întâlnirea noastră cu Clipa și care sunt avantajele psihologice, morale și spirituale?

În „Cunoașterea de Sine” Clipa este timpul efectiv în care concretizăm armonia interioară, Unitatea ființei proprii, contactarea Viului cu ajutorul Gândirii Nelimitate și transcendența totodată din planul fizic în Dumnezeuirea Absolutului. Toate aceste operații se produc concomitent cu repeziciunea definită de cuvântul spontaneitate.

În această naturală și firească ipostază noi doar suntem Stare pură de A Fi, Gândire Nelimitată, precum Este și se

afirmă însuși Dumnezeu, cu care ne aflăm în contopire absolută. Noi și El nu suntem nicidecum doi, ci O Unică și Infinită Existență funcțională! Astfel cunoaștem prin trăire ce este Bucuria, Independența și Iubirea adevărate – care nu sunt sprijinite sau condiționate de nici o altă motivație în afară de fericita conjunctură atotcuprinzătoare.

Este o trăire emoțională în afară de timp și spațiu. Exprimat altfel: Acesta este Omul Universal – Fiul de Dumnezeu – prin el însuși realizat, cu ajutorul Energiei aflată în el, care i-a fost oferită de Bunul Părinte Creator.

Dar, să revenim la Eterna Clipă care este Veșnicie schimbătoare și noutate permanentă și să vedem ce ne mai dezvăluie prezența Ei. Observați, de pildă, că deși cu trupul ne aflăm în prezența acestei Clipe, totuși anumite ecouri, venite din trecutul mai recent sau mai îndepărtat, ne desprind de actualitate și mintal, fictiv ne atrag în acel trecut perimat. O parte deci din ființa noastră este aici și alta pe meleaguri și vremuri cu totul imagine.

Cine oare ne tulbură apele liniștite ale Sufletului!? Acesta este ego-ul sau sinele fals! O structură închipuită, creație a conștiinței sociale care, pur și simplu, se afirmă în chip nepotrivit prin reacții mintale. Aceste reacții țâșnesc automat, datorită energiilor proprii însumate în urma deselor repetări – devenite obișnuințe de trăire în lumea ireală a acestui plan fictiv și trecător.

Dominați adesea copleșitor, până la nivel de sclavie, de către aceste structuri închipuite, ne manifestăm ca entități înglobate într-o turmă, condusă de instituții religioase și guvernamentale reprezentate de farisei și ipocriți, dominați de propriile interese meschine, lumești. Pe de o parte, acești învățători și îndrumători spirituali ne sub-

minează încrederea în capacitatea noastră de a ne descurca singuri în fața Vieții cotidiene. Iar pe de altă parte, ei își arogă anumite însușiri harice, oferite în mod special de către Dumnezeu pentru a ne conduce la el. Această idee o întâlnim la toate religiile de bază, ca și la nenumăratele secte, aflate în continuă proliferare.

Iar acei conducători politici care ne guvernează nu se lasă nici ei mai prejos. Înzestrați cu simțul diplomației – adică al minciunii bine ticluite – ne asigură că numai ei ne cunosc adevăratele interese și că numai și numai ei ni le pot împlini cu adevărat.

Și într-un caz, ca și în celălalt, naivitatea maselor populare le oferă cu prisosință infinite posibilități de perpetuare de la o generație la alta. Atât credințele religioase, cât și sistemele politice de guvernare au evoluat în decursul istoriei multi-milenare de pe suprafața acestei planete. Câte un exemplu din fiecare domeniu este binevenit și suficient de grăitor. Poporul roman, de pildă, practica idolatria. Aveau peste zece mii de idoli, cărora se închinau și le aduceau jertfe – chiar și ființe umane, ca tinere vlăstare inocente. În India, potrivit concepției brahmane, exista paria – o categorie de oameni lipsiți de orice drepturi. Iar în Imperiul roman exista sclavia, iar patricianul, care-și cumpăra sclavul în târgul prosper în acea vreme, avea dreptul absolut – legiferat de către stat – de viață și de moarte a acestuia, devenit un simplu obiect de vânzare.

Cu trecerea timpului, evaluat la nivel de secole, s-au înregistrat progrese notabile în toate domeniile de activitate pe planeta Terra. În ultimul secol, de exemplu, omul a descoperit o mulțime de taine ale Naturii, greu de imaginat chiar și de cea mai fantastică minte din secolul

precedent. Pe plan spiritual însă descoperirile sunt mult mai modeste. Comportarea și atitudinea ființei umane se află tot în stadiul de primitivism! Vă îndoiiți cumva de această afirmație tranșantă, categorică!?

Să explicăm, așadar, cum acest om supra-apreciat Sapiens, întâmpină totuși în mod greșit Eternitatea Clipei – care înseamnă mișcare necondiționată a Vieții, numită și Dumnezeu.

Aflați pe acest plan, dispunem de un corp fizic, în care se află două entități bine distincte: Un Spirit – adică Scânteie din Imensa Flacără Divină – asociat cu un Suflet – un cumul de experiențe trăite emoțional. Iar a doua entitate o numim egou sau conștiință de suprafață, creație a mediului social în care ne-am născut și format psihologic și moral. Aceste entități le mai putem numi: Cristul și anticristul

În prima ipostază – Cristul – indică ființa umană care a atins Iluminarea și cu Gândirea sa Nelimitată realizează fără efort contopirea cu Tatăl Creator. Toate câte îi ies în cale sunt bine-venite și apreciate ca atare cu Bucurie, Bunătate și Iubire. Acest fericit trăitor este condus de Intuiție care nu greșește niciodată. Numărul acestor minunați trăitori este foarte mic.

În cazul celălalt, anticristul dispune numai de o gândire limitată, care se sprijină pe acumulări memoriale ce-i domină întreaga existență, prin reacții mecanice greu de stăpânit. Acesta este omul obișnuit, educat egocentric care – fiind stăpânit de o minte veche, fundamentată pe celule cerebrale vechi – nu poate nici întâlni și nici înțelege, în mod adecvat, noutatea eternă a mișcării Vieții. În această categorie înglobăm tot restul populației, aflat momentan pe această planetă.

După ce am aflat ce este Cristul și anticristul nu putem avea altă convingere decât a autorului, care susține că populația de pe planeta Pământ se află încă în stadiul de primitivism spiritual. Dar, să nu rămânem doar la simple constatări, ci să vedem în continuare ceea ce ne în-deamnă să facem însăși descoperirea respectivă.

Orice ființă umană care află asemenea lucruri – apreciate greșit ca determinări întâmplătoare – înseamnă că ea este obligată să pună în aplicare „Cunoașterea de Sine”, pentru a demola structura de anticrist sau sine fals, în scopul evoluției sale spirituale.

În finalul acestui capitol, nu fac altceva decât să vă amintesc ceea ce am revelat încă de la început despre modul de punere în aplicare a întâlnirii corecte cu noi înșine. Simplitatea întâlnirii este accesibilă tuturor oamenilor. Totul depinde de fiecare ins în parte, aflat într-o independență proprie totală.

Rămâneți deci singuri cu dumneavoastră înșivă și ajutați de Atenția-Lumină doar observați și ascultați miș-carea haotică a ego-ului. Simpla conștientizare a acestui sine imaginar îl determină să tacă necondiționat, submi-nându-i autoritatea decizională, prin dizolvarea energiilor care-l susțin.

Frecvența unor astfel de întâlniri vor conduce, în cele din urmă, la destrămarea întregii ficțiuni, o dată cu apariția fenomenului surpriză Eliberarea. Grăbirea sau întârzierea acestei inestimabile realizări depinde de râvna, insistența și corecta aplicare a acestei simple întâlniri cu bătrânul și vicleanul egou – atât de învederat în rele.

CAPITOLUL IX

PE URMELE ABSOLUTULUI

Cartea cuprinde în ansamblul desfășurării respective, un număr de o sută una teme, aranjate în ordine strict alfabetică. Este al doilea volum de carte exprimat numai cu ajutorul versificației, în care se pune și mai evident accentul pe „Cunoașterea de Sine” prin trăire insistentă. Se evită deci, în mod voit, cunoașterea incompletă, doar intelectuală, prilejuită de către explicarea cu ajutorul prozei.

Dar, să vedem ce înseamnă titlul cărții și cum anume este justificată de către autor combinarea celor două cuvinte „Pe urmele Absolutului”: Urma sau dâra este o imprimare pe fond mai afânat de către ceva mai dens ca, de pildă, pasul pe care îl face omul pe suprafața solului. Iar prin Absolut se înțelege acel Principiu Imuabil, Veșnic și Infinit care stă la temelia Universului. Îl mai putem numi Energie și Înțelepciune Cosmică ori Dumnezeu – cuvânt acceptat și rostit în general de toată lumea.

Prin urmare, Dumnezeu nu a fost creat de nimeni. A existat totdeauna. Vine deci din Veșnicie și curge prin devenire neconținută spre aceeași Veșnicie. Prezența Sa atotcuprinzătoare se află în toate cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal – atât în cele văzute, cât și în

cele nevăzute de către organele noastre de percepție. Este prezent în firul de praf, planete, sori și galaxii, ca și în toate câte există în Imensul Necuprins.

Dacă este în și peste toate câte sunt, El nu poate avea o anumită față sau înfățișare, precum avem noi, oamenii, căci o asemenea exteriorizare l-ar limita prezența. Dacă este aici cu adevărat înseamnă că în altă parte lipsește. El nu are nici un contur sau o anumită graniță care, de asemenea, l-ar mărgini.

Ținând seama de aceste considerațiuni, El este Tot Ceea Ce Este – Infinitul-Infinit – aflat pretutindeni în Necuprinsa Imensitate. Aceasta fiind, Realitatea Lui Absolută se caracterizează prin Ea însăși o inestimabilă Neclintire, căci nemaexistând spațiu în exterior de dimensionare, Neclintirea se afirmă, în mod natural și real, ca ceva adevărat și imposibil de contestat.

Iar în interiorul acestui spațiu Infinit, există o neconținută mișcare de devenire, de perfecționare și evoluție a tuturor lucrurilor și ființelor aflate aici.

În această ipostază – atât de clar relevantă, cum că Unicul Creator se află pretutindeni prezent – autorul nu a greșit, în nici un fel, afirmând că merge Pe urmele Absolutului!

Așadar, Dumnezeu – fiind în mod absolut orișunde, ca și în orice existență: lucruri sau ființe – se află și în noi toți oamenii, fără nici un fel de excepție. El este Creatorul și Tatăl nostru direct și nemijlocit. Și noi ființele umane, ca fii și fiice ale Lui, avem aceleași însușiri, oferite de bunăvoința Sa, o dată cu libertatea de a face tot ceea ce noi dorim. Liberul arbitru este darul Divinului Părinte oferit tuturor copiilor Săi.

Să mai subliniem că El, prin natura existenței Sale, dispune de o Gândire Nelimitată – care se manifestă ca Bucurie, Frumusețe, Bunătate și Iubire necondiționate de nici o motivație – fiind prin Ea însăși inerent funcțională.

Dar, și noi, oamenii, fii incontestabili ai Lui, dispunem, prin însăși Natura noastră Divină, de o asemenea Gândire. Dacă este așa, de ce nu O folosim? Această întrebare și-a pus-o autorul, lui însuși chiar în primul capitol, încercând să afle prin investigații cum anume s-a pierdut o asemenea însușire.

Nemulțumit de modul său de funcționare – tot timpul îndoielnic față de mărginirea care-i condiționase existența, pe fondul diferitelor crezuri religioase – în final, a reușit prin trăire să se întâlnească cu Neclintirea sau pacea adevărată, ca și cu Gândirea Nelimitată. Din acel fericit moment, a pus accent numai și numai pe Realitatea clipei prezente. Toate întâlnirile cu aspectele oferite de către mișcarea Vieții le-a acceptat așa cum se concretizau ele. O astfel de acceptare, fără să urmărească un anumit ideal, scop sau împlinire, i-au adus în final Eliberarea din cătușele sinelui fictiv – creație a conștiinței sociale, care-i condiționase modul de gândire limitat și obsesiv.

Din acel moment fericit – luna august 1971 – au trecut peste trei decenii. În viața unui om este desigur o cifră apreciabilă. Și ce anume a făcut de atunci când, în mod natural, s-a statornicit Gândirea Nelimitată, o dată cu destrămarea omului vechi condiționat tempo-spațial? În acest răstimp, eu, omul nou, am scris, adâncind „Cunoașterea de Sine” în patrusprezece volume. De asemenea m-am oferit cu totală Dragoste ca partener de discuții

și cu cei interesați, ca și cei neinteresați (doar simplii curioși) de a-și afla originea Divină nemuritoare.

Nu mă consider în nici un fel superior, deci deosebit de restul semenilor, fiindcă văd în fiecare aceeași Scânteie Divină, care ne unește pe toți frații între noi și fii ai aceluiași Părinte Divin.

Dacă eu am realizat întâlnirea cu această Sfântă Scânteie – înseamnă că toți oamenii au capacitatea înăscută de a O putea descoperi singuri. Nu există altă cale decât propria investigație, iar meritul vă aparține în întregime. Calea este simplă și ușor de pus în aplicare, de către toți cei care doresc în mod sincer, cu râvnă și pasionantă trăire.

Nu vă lăsați deci amăgiți de toți acei împostori care – prin cuvinte meșteșugite – vă promit marea descoperire. Toți aceștia, fără nici un fel de excepție, datorită gândirii lor limitate, fondată pe crezuri, restricții și judecăți, nu vă pot oferi altceva decât propria lor condiționare confuză și inerent amăgitoare.

În trecutul nostru istoric foarte îndepărtat, evaluat la milioane de ani, când am coborât în acest înveliș carnal – pentru a face și această ultimă experiență în asociere cu materia densă – noi cunoșteam și practicam corect Gândirea Nelimitată. Însă, viața de zi cu zi în asociere cu trupul a creat obișnuințe imaginative care, cu trecerea timpului, a condus la destrămarea integrității funcționale a ființei și uitarea Gândului Nelimitat în confruntarea sa cu plăcerea și durerea. Pentru remedierea acestei deficiențe, iată ce vă oferă autorul:

Pe de o parte, vă demască ficțiunea în care trăiți, dominați de obișnuințe, ca rezultat al educației greșite, iar pe de alta, vă demonstrează cât de ușor se îndeplinește

prin propria voință gândirea adecvată și trăirea emoțională – drept comoară a Sufletului care nu se pierde niciodată, ea păstrându-se intactă de la o încarnare la alta.

Pacea Sufletului, Armonia interioară, Integritatea absolut funcțională este singura ipostază care conduce pe veritabilul trăitor la Unimea cu Dumnezeu și concretizarea Iubirii nemărginite. „Starea de A Fi – Aici și Acum” în Uniune perfectă cu mișcarea înnoitoare a Vieții este sublima Realizare accesibilă tuturor făpturilor omenești.

Nu uitați că îndată ce ați aflat o asemenea modalitate de întâmpinare a Vieții, ea vă obligă să o puneți chiar Acum în aplicare! Împlinirea corectă într-o clipă constituie o reală trambulină, care vă propulsează pe o scară superioară de devenire sau evoluție spirituală.

În sfârșit, vă mai amintesc că în existența noastră de ființe întrupate pe acest plan, avem capacitatea de a face experiențe efective pe toate cele șapte niveluri sau ceruri de Existență.

CAPITOLUL X

REALITATEA SUPREMĂ ȘI CONDIȚIONAREA UMANĂ

Realitatea Supremă este o Existență Unică, așa cum aceste două cuvinte O definesc. Ea nu poate fi nici comparată și nici depășită vreodată de ceva anume. Pentru o mai bună înțelegere, oamenii au cuprins-O și în alte simboluri de exprimare cu același tâlc superlativ. Așadar, I se mai spune Energie sau Înțelepciune Cosmică, Adevăr Absolut, Iahve, Alah sau Dumnezeu.

Această Realitate nu a fost creată de cineva, deci nu are un început. A existat totdeauna ca Energie în continuă mișcare. Având Sursa în Veșnicie, Ea curge spre aceeași Veșnicie, fără nici un fel de stagnare sau oprire. Este permanent prezentă în toate câte există, văzute și nevăzute din alcătuirea universală. Se află în aerul ce-l respirăm, pământul pe care călcăm, în pomul din fața casei, în păsări, în animale, în Soare, în Lună, în întreaga constelație, planete, stele și galaxii. Cu un cuvânt, în toate lucrurile câte există – percepute sau nepercepute de către organele noastre de simțire. Se află prezentă în scaunul pe care stăm, pe covorul de sub picioare, pe biroul la care lucrăm, pe coala de hârtie și pixul cu care

scriem. Prin urmare, nu există ceva din această lume în care Ea să lipsească.

Și dacă vrem să vedem această Realitate, pe care creștinii O numesc Dumnezeu, nu avem decât să folosim oglinda. Chipul reflectat în oglindă este chiar Dumnezeu, existent într-un fiu sau fiică a Lui – ca Scânteii desprinse din Imensa Flacăară-Lumină care-L caracterizează drept Părinte Creator.

Dar să mergem și mai în profunzime, la Sursa-Surselor – Dumnezeu ca Gândire Nelimitată, manifestă prin însăși natura Sa ca Puritate și Iubire. Întreaga creație de care am amintit mai înainte, a fost realizată de către această Gândire. La început a fost deci Gândirea și nu cuvântul cum susțin religiile.

Dumnezeu la început funcționa ca Singularitate în Imensitatea Necuprinsului, printr-un monoton Inspir-Expir – Înăuntru-În afară într-o mulțumire totală. În acest context însă El nu avea cum să-și admire propria Măreție sau Grandoare. Și iată, ceea ce a urmat, drept imbold al propriei acțiuni.

A coborât de la nivelul superior al Gândirii Sale la frecvența de vibrații a Luminii. În acea explozie de scânteieri, am apărut noi, oamenii, la început doar ca simple entități de Lumină, creație directă a Părintelui Divin.

În prima ipostază, ca ființe de Lumină, dotate de către Dumnezeu cu Inteligența și Puterea de Creație, întocmai ca și El, ne-am asociat unii cu alții, în grupuri mai mari sau mai mici și am dat naștere lumii materiale, cuprinsă în cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal. Planete, sisteme solare și galaxii, cu toate lucrurile și

ființele existente ce le populează, sunt în întregime opera noastră. Această creație a durat miliarde de ani.

Deși acești Fii de Dumnezeu, ca entități de Lumină, au creat Întregul Univers, totuși ei nu erau mulțumiți pentru că nu puteau nici să-și înțeleagă și nici să-și protejeze propriile creații. În final, s-au hotărât ca în comun să-și creeze un înveliș propriu de materie densă.

Așadar, la constituirea corpului nostru actual, se află Gândirea coborâtă la nivelul principiului de Lumină. Iar de aici, coborâtă în continuare la frecvența de vibrații la nivel de electron și apoi, în final, la nivel de materie brută. Corpul nostru este deci la origine Lumină coborâtă la frecvența cea mai joasă.

Să mai reținem că noi toți suntem datorită bunăvoinței Divine, Fii de Dumnezeu întrupați ca Dumnezeu-om și Om-Dumnezeu. El ne-a oferit minunata Înțelegere și Voință de Creație. Iar prin ceea ce noi devenim și evoluăm, Tatăl își extinde propria Îndumnezeire. Și prin ceea ce El devine – potrivit aportului tuturor fiilor Săi – este accesibil de asemenea și pentru fiecare dintre noi, căci suntem în permanentă comuniune cu propria Sa Existență, aflată în continuă expansiune.

De asemenea, să mai reținem că această Sublimă Energie ne bombardează în fiecare clipă învelișul nostru de Lumină, numit aură. Și la această binefăcătoare atenționare, care este răspunsul nostru direct și individual? Suntem oare conștienți de propria noastră Divinitate și ne comportăm în mod adecvat la întâmpinarea Vieții?!

Întrebarea este un nou semnal de trezire la întâlnirea cu Viața în eterna Ei mișcare pe clipe permanent înnoitoare!

Dacă până aici explicațiile oferite – prin neputința și relativitatea limbajului – au satisfăcut cât de cât înțelegerea Sublimei Realități, să abordăm în continuare și cealaltă dimensiune: condiționarea umană. Să vedem deci cum a luat naștere această nouă dimensiune.

Noi, funcționând inițial ca entități de Lumină, după ce am creat întregul univers fizic, am dorit să facem și experiența în asociere cu materia densă. În acest scop ne-am creat un înveliș fizic, dotat cu cele cinci organe de simțire. Iată-ne de-acum în Împărăția lumescului, ducându-ne existența zi de zi într-un climat al iluziilor, marcat de dualitate, în care întâlnim în mod frecvent: plăcerea și durerea, binele și răul, pozitivul și negativul – toate acestea bazate pe gândirea deformată, adică limitată de însăși realitatea și nesiguranța mediului ambiant. Și fără să vrem – conștient sau inconștient – am căzut în capcana iluziilor, folosindu-ne forța de creație la realizarea celor trecătoare. Bogăția, averea, diverse poziții sociale cât mai adecvate, au constituit preocupările noastre cotidiene.

Acaparați de către aceste proprii idealuri, prin însăși natura lor fictive și trecătoare, noi ne-am uitat treptat... treptat Gândirea noastră Nelimitată de Divinități întrupate. Întreaga noastră existență a devenit un neconținut abis de griji, temeri și o veșnică nemulțumire și suferință – care ne-au marcat șirul de întrupări pe parcurs de mii și mii de ani. Pe acest plan o existență greșit înțeleasă, a dat naștere unei alte încorporări care, din păcate, la rândul ei a rămas tot neînțeleasă.

În acest mod a decurs Viața pe această planetă, fiecare generație în conflict cu generația anterioară, ambele fiind fundamentate pe eronată înțelegere a rostului real al acestei asocieri cu un corp relativ și trecător.

Iată-ne ajunși aici – eu și dumneavoastră – fii cu toții ai aceluiasi Părinte Divin, care prin diferiți mesageri ne anunță că acest mileniu va fi al Iluminării. În susținerea acestei previziuni, se mai afirmă că asocierea dintre Gândire și materie a ajuns la apogeu. Știința pe acest plan a înregistrat progrese substanțiale, pe câtă vreme spiritualitatea se află încă în stadiul de vădit primitivism.

Impresionat și eu de ultimele revelații, prin ceea ce scriu nu fac altceva decât să afirm cu mai mult curaj despre trăirile mele anterioare care m-au adus prin Cunoaștere directă la fenomenul Iluminare.

În Sinea ființei mele – în tot ce scriu și discut cu semenii ce mă solicită – nu nutresc nici un fel de sentiment de superioritate, căci privesc întreaga omenire cu simplitatea ființei mele care este accesibilă și ușor de realizat de fiecare ins în parte. Înțeleg în mod corect orice model de evoluție și fără să judec sau să condamn pe cineva, ci doar constat reala posibilitate existentă în fiecare de împlinire a propriului interes spiritual, ca și aportul acestuia la evoluția întregii colectivități.

Aici nu este vorba de crezuri, norme de morală, teorii sau metode, ci de o simplă conștientizare a stadiului în care vă aflați în acest Unic Moment din propria Viață. Întrebați-vă singuri: Sunt eu un Om Întreg, liber și independent – necuprins în nici un calapod de gândire, fixat de altcineva? Gândirea mea este Nelimitată precum a Tatălui Ceresc?

Dacă nu realizăm în mod real aceste două aspecte, înseamnă că suntem un biet prizonier al propriei condiționări impusă de conștiința socială care ne-a format – potrivit turmei în care trăiesc educatorii noștri, fără să-și dea seama de originea lor Divină.

Ca prieten și frate totodată, vă îndemn, treziți-vă! Și rămâneți singuri cu dumneavoastră înșivă, adică potrivit Naturii Divine care ne înfrățește pe toți locuitorii de pe Terra și de pretutindeni din Întregul Univers!

În Starea Unică de A Fi descoperim propria Divinitate, care ne unește pe toți în ipostaza de Iubire creatoare, necondiționată de nimeni și de nimic.

Toate câte am scris până aici, am făcut-o dintr-un îndemn interior – venit din altă dimensiune decât a ego-ului – și cu un singur scop: de a fi folositor tuturor semenilor. Atât numai și nimic altceva! Iar tot ceea ce am realizat este accesibil tuturor ființelor omenești, fiindcă toți – fără nici o excepție – suntem cu adevărat fii de Dumnezeu, dotați cu însușiri asemănătoare acestei Sublime Realități.

Nu rămâneți la suprafața lucrurilor, adică doar la simpla informare, un știutor posedat de propriile acumulări memoriale!

Puneți, pe loc, în practică ceea ce vi s-a relevat, fără să anticipați ideal, scop sau rezultat! Misterioasa împlinire se înfăptuiește în mod firesc și natural prin corecta aplicare a „Cunoașterii de Sine”.

CAPITOLUL XI

MURIM ȘI ÎNVIEM ÎN FIECARE CLIPĂ

Tema își are istoricul și tâlcul ei care mă determină să-l fac cunoscut pentru o mai bună înțelegere a cititorului. Pe la jumătatea lunii noiembrie 2000, abia terminasem lucrarea „Pe urmele Absolutului” și mă gândeam la o perioadă de relaxare, când o veche prietenă mă anunță că a citit o carte interesantă, pe care a înțeles-o întrucât citise cărțile mele. Era vorba despre cartea „Conversații cu Dumnezeu”, volumul I de Neale Donald Walsch. Chiar din primele pagini i-am înțeles inestimabila valoare spirituală. Ulterior mi-am procurat și celelalte două volume, ca și „Prietenia cu Dumnezeu” și „Comuniunea cu Dumnezeu”. În final, am apreciat cele cinci cărți ca fiind cel mai extraordinar mesaj transmis vreodată omenirii. Realmente, este o nouă Biblie, incomparabilă cu tot ceea ce s-a scris până acum în acest domeniu.

După ce am terminat ultima carte, combinând de fiecare dată cititul cu trăirea – așa cum procedez de obicei în asemenea prilejuri – m-am așezat la birou, înarmat cu pixul, în fața unei coli imaculate. Și iată fenomenul declanșat cu mai multă repeziciune decât în alte câteva rânduri.

Din profunzimea ființei mele – aflată într-o totală relaxare – au început să năvălească în exterior titluri dife-

rite de teme. După câțva timp m-am oprit. Toate temele au fost apoi aranjate în ordine strict alfabetică. La un loc însumau un număr de optzeci și două teme.

În continuare, am început dezvoltarea fiecărei teme, prin trăire concomitentă, folosind versificația. După ce întregul stoc a fost total epuizat, alte titluri s-au revelat în grup de patru-cinci teme succesive sau câte una, înainte ca ultima temă să fi luat sfârșit. Cu alte cuvinte nu a existat nici o clipă de repaus, determinată de lipsa de teme, până la împlinirea celor o sută, cât cuprinde cartea.

După această introducere, să vedem ce este de fapt această Clipă care apare și dispare fulgerător. În existența noastră pe acest plan, de ființe întrupate, apreciem timpul ca având trei aspecte și anume: trecut, prezent și viitor.

Trecutul este apreciat ca o perioadă consumată, mai mult sau mai puțin îndepărtată de clipa prezentă. Pentru practica uzuală, ca obicei statornicit, el este folosit în scopul de a înregistra fapte, evenimente, întâmplări – prilejuite cândva de către mișcarea eternă a Vieții. Față de clipa prezentă trecutul nu este decât o simplă imagine păstrată memorial și nimic altceva.

Să vedem ce este viitorul! El este tot ceva imaginar și anume, o proiecție mintală, azvârlită într-un viitor precar, nesigur și imprevizibil.

Prin urmare, trecutul și viitorul, folosite de noi în Împărăția lumescului sunt pur și simplu o vădită ficțiune. Ambele dimensiuni își au rostul și importanța lor în lumea iluziilor în care trăim, ne mișcăm și acționăm în Viața de zi cu zi. O dată lămurite aceste două aspecte iluzioniste, să revenim la tema noastră: Momentul actual, Eterna Clipă, care este singura Realitate din Întregul Uni-

vers. Ea nu se repetă niciodată. Nu a mai fost și nici nu va mai fi vreodată.

Clipa, prin unicitatea ei existențială, marchează procesul inerent al evoluției Universale, ca și al fiecărei ființe sau lucru în parte. Așadar, Viața în eterna Ei prospective, ne incumbă o atitudine corespunzătoare însușirilor Ei care O caracterizează. Mișcarea Ei fiind Un Întreg nedivizat, pentru a fi corect înțeleasă, ne obligă și pe noi să-i ieșim în întâmpinare ca Om Întreg: corp, Suflet și Spirit – Una – prezent la prezent.

Veșnicul „Acum și Aici”, înregistrat de clipă, numai în acest context poate fi cunoscut direct și trăit întocmai, însoțit cu binefacerile de rigoare, ce-l însoțesc în mod natural.

Practic, întâlnirea corectă a clipei ne unește cu Mișcarea Energiei Universale sau Sursa Surselor. În uniune nemijlocită cu clipa, noi trăim în Comuniune cu Divinul Creator și simțim din plin Bucurie și Dragoste pentru Tot ceea ce există. Iar desprinderea instantanee de clipa trăită, se înfăptuiește pentru a face loc clipei următoare, care este însoțită de aceeași Energie și învigorare însoțitoare. Această mobilitate și spontană întrerupere am apreciat-o pentru o mai bună și ușoară înțelegere a punerii în practică – Moarte pentru ceea ce a fost și spontană Înviere, în măsură să contactăm la fel de cuprinzător clipa care succede.

„Cunoașterea de Sine” numai în acest fel se înfăptuiește – fără să anticipăm o anumită împlinire ca ideal sau scop proiectat în viitor. Această abordare poate fi explicată și cu ajutorul următoarelor cuvinte: Principiul Etern al Mișcării Vieții ne solicită această fulgerătoare

întâlnire și desprindere pentru a cunoaște și trăi emoțional Sublimul Adevăr.

Pentru omul obișnuit – condus de sinele fals sau egou – este desigur dificil, dar nu imposibil să facă ceva fără un anume interes proiectat anticipat, drept reazem și justificare a unor eforturi de voință. Mișcarea egocentrică, fundamentată pe „eu și al meu”, se impune deci a fi total eliminată încă de la început. Și iată cum: Se acceptă, ca om deplin prin trăire necondiționată, Ceea ce Este Acum și Aici adus de mișcarea veșnică a Vieții. O asemenea acceptare oferă trăitorului, fără efort, Armonia sa interioară care, în mod tainic, dezagregă reziduurile anterioare, conservate memorial.

Frecvența unor astfel de atitudini, prin care nu se urmărește nimic altceva, vor conduce în final la concretizarea fenomenului surpriză Iluminarea. Dar, să mai insistăm și cu ajutorul altor simboluri de exprimare, punând în aplicare ceea ce ele sugerează – drept trăire pe momente în eterna lor mișcare. De pildă: Starea simplă de A FI – urmărită cu insistență. Atât numai! În această ipostază trăită, fără de nici un efort, dispunem de o Gândire Nelimitată. Aceasta este și atitudinea nepărtinitoare permanentă a lui Dumnezeu. El doar Este! Simpla Sa existență este lipsită de orice fel de atitudine. Adică: nu judecă pe nimeni și nici nu evaluează pro sau contra a ceva anume, pentru că El îndeplinește voința individuală a fiilor Săi. Dumnezeu nu are deci o voință aparte de voința noastră a oamenilor.

El ne-a oferit încă de la bun început Liber arbitru ca semn al Dragostei Pure, care-L caracterizează. Iar noi, în fața acestei libertăți putem face tot ceea ce noi vrem. Or, dacă El ar interveni în vreo formă oarecare – direct sau

indirect – s-ar contrazice pe El însuși. În nemărginita Lui Bunătate și Înțelepciune El are în vedere inerentul final. Fiecare copil al Său este destinat să atingă desăvârșirea și să revină la Sânul Părintelui – Sursă a Surselor.

Nimeni nu va rămâne în afara acestei Unice Realități. Grăbirea sau întârzierea împlinirii acestui sublim ideal depinde însă de fiecare ființă umană în parte.

Ca făpturi omenești întrupate, noi facem ultima experiență a lui Dumnezeu care este și materie. Or, dacă ne atașăm de diferitele aspecte ale acestei existențe iluzorii, vom reveni mereu pe Pământ, până ne vom plictisi de aspirațiile noastre amăgitoare. Și dacă nu am înțeles încă propria rătăcire, ne vom atașa de alte și alte împliniri, tot la fel de trecătoare, dublate de diverse alte încarnări, amplificând astfel șirul de vieți la mii și chiar zeci de mii legați de această planetă.

Totuși, până la urmă, ne vom trezi și nu vom mai aspira cu interiorul nostru la ceva din afara noastră. Căci avem cu toții în noi Marea înfăptuire – Nemurirea manifestată ca Iubire atotcuprinzătoare. Aceasta este Natura noastră adevărată.

Suntem ca Esență Dragoste Nemărginită, Dumnezeii întrupați în asociere cu materia densă. Facem doar o experiență, pentru a înțelege în totalitate Sublimul Adevăr în infinitele Sale aspecte, care-L caracterizează și definesc.

În concluzie – fiecare ins în parte – suntem această Unică Existență, Divinitate întrupată într-un proces continuu de Îndumnezeire.

CAPITOLUL XII

SPIRITISM ȘI SPIRITUALITATE MISTIC-CREȘTINĂ

Apariția acestei lucrări a avut și ea – ca de altminteri și altele – o traiectorie aparte, cu totul străină de propria mea voință. Iată împrejurările înregistrate în ordine cronologică, așa cum au apărut ele. Ne aflăm în luna decembrie anul 2001. În urmă cu aproximativ două luni de zile terminasem lucrarea „Murim și înviem în fiecare clipă”. Credeam că misiunea mea prin cele unsprezece cărți a luat sfârșit. Dar, nu a fost deloc așa, potrivit gândurilor mele mărginite, trecătoare și nesigure de la o clipă la alta. Căci Viața în permanenta Ei desfășurare – surpriză absolută de la un moment la altul – iată ce-mi scoate în cale.

În ziua de 25 decembrie un nou impuls, venit din profunzimea ființei mele, mă îndeamnă să pun iarăși mâna pe pix și așezat la birou încep să scriu tot despre „Cunoașterea de Sine”, împletind exprimarea cu ajutorul versului și trăirea emoțională respectivă. Nu aveam nici un titlu al noii lucrări, care se profila o dată cu acest început.

În ziua de 4 ianuarie 2002, la împlinirea deci a vârstei mele de 86 de ani, scrisesem șapte teme. Din aceeași

profunzime care mă conduce, primesc un nou îndemn însă cu totul diferit și anume: Să amân pentru mai târziu ceea ce deja începusem și să redau în amănunțime întreaga activitate a Cercului Antal sub noul titlu. De fapt, activitatea acestui cerc de entuziaști a apărut doar ca rezumat sub titlul: „O călăuză astrală”, editura ALL, 1994.

Așadar, am trecut de-ndată la copierea amănunțită a tuturor ședințelor, așa cum au fost ele – o parte copiate de către ing. Vasile Vasiliu, (Ică), după alte documente de arhivă, când el nu făcea parte din cerc; iar restul, după admiterea lui din anul 1957. Acest cerc a funcționat între anii 1948-1979, adică 31 de ani, în care au avut loc 63 de ședințe.

Să vedem în mod succint în ce împrejurări a luat ființă această asociație de entuziaști și cum și-a desfășurat activitatea pe această perioadă. La temelia acestui cerc este implicată familia Ivanciu și Paraschiva Ionescu din Tulcea și cei opt copii ai lor. O parte dintre aceștia, aflați în lumea de dincolo de mormânt, iar restul încă pe acest plan, toți cu domiciliul în capitală.

Întrucât în desfășurarea istoriei acestui cerc ne vom întâlni în relație directă sau nemijlocită cu cele două lumi – perfect conștiente de cele întâmplare – voi prezenta un tabel cu data nașterii și a decesului fiecăruia: Ivanciu 1865-1917 și Paraschiva 1861-1941 Ionescu – părinții; Copii: Eugen 1905-1926, Aurel 1889-1928, Octavian (Ota) 1910-1948, Ionel 1897-1957, Eta 1988-1965, Gina 1900-1976, Didi 1902-1957 și Dina 1908-1989.

De asemenea, mai amintim și impactul politic care a prilejuit desfășurarea evenimentelor pe întregul lor parcurs. Pe data de 6 martie 1945 sub presiunea armatei

sovietice, conducerea statului a fost preluată de dr. Petru Groza, format din agrarieni, comuniști, socialiști și o parte din disidenți și oportuniști din partidele istorice. La scurtă vreme, pe cuprinsul întregii țări au început epurări și arestări mai ales ai unor funcționari din cadrul Ministerului de Interne, Poliție și Siguranța Statului, ca și alte Servicii de Informații.

La chestura Brașov, de pildă, în ziua de 22 martie același an, am fost arestați șase funcționari și trimiși în lagăr pentru simplul motiv că ne-am arătat ostilitatea față de metodele folosite de către comuniști pentru a acapara puterea politică de dominare.

Între cei urmăriți se afla și Octavian Ionescu (Ota), care a făcut parte din Serviciul de Informații și Contra-informații de pe lângă Marele Stat Major al Armatei Române. El se ascunde momentan în locuința cumnatului său Toia Constantin, fost locotenent colonel (genist), care demisionase din armată din motive pur politice. Aici, copleșit de un moment de disperare, Ota își pune capăt zilelor prin împușcare. Prilej de doliu și suferință pentru întreaga familie, fiecare reproșându-și că nu și-a putut ajuta fratele în greaua lui încercare.

Dintre toți frații, cel mai afectat a fost dr. Ionel Ionescu, fost medic în armată cu gradul de colonel, în prezent deblocat după instalarea noului regim de dictatură comunistă. El începe să se intereseze despre existența Vieții de după moarte, ca și de realizarea spirituală a omului în general. În acest scop și-a format o bibliotecă. Dar el nu s-a mulțumit doar cu simpla documentare, ci dorea certitudini, bazate pe dovezi palpabile. Această dorință aprigă l-a condus la practicarea spiritismului. Și iată, cum această dorință s-a concretizat.

La cabinetul său de stomatologie – deschis după deblocarea lui din armată – s-a prezentat un anume Căciulă Florian, fost coleg în aceeași instituție cu Ota. El practica hipnoza și Ionel îi propune înfăptuirea unei asemenea experiențe. În fața mai multor asistenți – membri ai familiei și câțiva prieteni invitați – Căciulă Florian își încearcă forța hipnotică. Dintre cei prezenți, Dina Toia, chiar din primele momente, cade într-o transă profundă. Corpul îi este ocupat de o seamă de Spirite – cunoscute și necunoscute de cei prezenți. Totul decurgea într-o vădită dezordine. Fiecare nou venit este îndepărtat de un altul, care și el, la rândul său, după câteva cuvinte rostite, împărtășește aceeași soartă.

La un moment dat, apare Paraschiva – mama mediului – care îl sfătuiește pe Ionel să facă o rugăciune și să solicite trimiterea unui ghid astral. Îndată a fost trimis un conducător, care s-a recomandat Macedonski. De-acum ședința s-a desfășurat în mod ordonat, fiecare participant având posibilitatea să se întrețină cu cei aflați în lumea cealaltă.

La ședința următoare a apărut Antal, care le-a declarat că el a fost destinat de către entități superioare, ca să-i ajute în evoluția lor spirituală. Acest conducător le-a dat instrucțiuni amănunțite, privitoare la pregătirea lor sufletească, ca și la modul de desfășurare al ședințelor.

Fiecare ședință era anunțată cu câțva timp înainte, prin mediu, ca și a persoanelor admise la întâlnirea cu el. Separat de aceasta, el a cerut membrilor să se întâlnească săptămânal, pentru discuții și informații în legătură cu îndrumările oferite.

Pentru a le câștiga încrederea, Antal le-a adus din lumea de dincolo – la solicitarea celor prezenți – membri

ai familiilor lor sau prieteni apropiați. Dintre aceștia au fost aduși de mai multe ori Paraschiva și Ivanciu, ca și frații Eugen și Aurel. Fiecare dintre aceștia au demonstrat – prin amănunte din viață, necunoscute de alții – că într-adevăr ei și-au continuat existența în lumea duhurilor, potrivit modului de viață petrecut pe plan fizic, marcat de entuziasmul că nu există moarte, în afară de simpla desprindere de corpul carnal.

Asemenea dovezi incontestabile au primit și ceilalți invitați de Ionel și admiși la ședințe de ghidul astral. Numărul celor care au luat parte la aceste ședințe nu-l cunoaștem și nici numele complet al acestora, pentru că în regimul de dictatură comunistă, spiritismul era considerat activitate subversivă și urmărită cu rigoare de către organele de securitate. O bună parte dintre ședințe nu au nici măcar data când au avut loc, tot din acest motiv de prevedere – deseori prea exagerat. Din studierea amănunțită a întregii arhive, aproximativ 40-50 de persoane au frecventat o dată sau de mai multe ori aceste ședințe.

În continuare, să vedem cum s-a desfășurat în timp activitatea acestui cerc de idealști și desigur, în ce împrejurări am ajuns să iau contact cu Antal și grupul respectiv.

În ședința nr.11 din anul 1953, ghidul astral le transmite următorul mesaj: „Mai târziu va veni în mijlocul vostru cineva, Să nu-l alungați. Este un bărbat”. Doar atât și nimic mai mult!

În anul 1956 eu mă aflu în închisoarea Făgăraș. Și, într-o zi ne-a oferit o mâncare de griș preparată cu jumări râncede. Întrucât foamea nu ținea seama de simțul gustativ prevestitor atât de evident de nociv și deci periculos

sănătății, am înfulecat la repezeală întregul conținut, curățind la urmă cu o bucată de pâine și castronașul, pentru a nu pierde nimic din delicioasa porție – apreciată astfel de foame. A doua zi eram galben ca lămâia. Se declanșase un icter de toată frumusețea. Așa am ajuns la infirmeria închisorii. Aici erau condiții mai bune de cazare. Dormeam pe rogojini și aveam o mâncare ceva mai bună.

În această infirmerie am cunoscut pe Florian Căciulă, cu care m-am împrietenit. I-am povestit despre dedublările mele, iar el mi-a relatat despre cercul Antal. Amândoi am fost condamnați la câte șase ani de închisoare. Eu i-am dat adresa fratelui meu din București, unde ne-am întâlnit după ispășirea pedepsei.

După eliberare am venit aici, în capitală, la fratele meu Mladin Ion, care mi-a procurat un serviciu de muncitor necalificat la un depozit de materiale de construcții. În luna noiembrie 1956 aici m-a găsit Florian, care m-a anunțat că Dr. Ionel Ionescu mă așteaptă și că vrea să mă cunoască. De fapt, și el venise în capitală după eliberare și a luat legătura cu cercul, povestindu-le despre existența și experiențele mele. L-am cunoscut, mai întâi, pe Ionel, care desigur și-a amintit de acel mesaj transmis de Antal cu trei ani și jumătate mai înainte.

La prima ședință a lor din 20 decembrie 1956 a fost întrebată călăuza despre mine și experiențele de care aflaseră de la Căciulă. Și iată răspunsul: „Fiindcă vă interesează chestiunea Ilie, este întrebare prețioasă. Ilie este în astral prin suferință!” La următoarea ședință din 21 aprilie 1957 am fost primit ca membru. Aici am cunoscut pe toți membrii cercului admiși la acea ședință. De la această dată am asistat – chemat de fiecare dată de

ghid – până la ultima ședință, când a avut loc desființarea definitivă a cercului.

Încă de la început am dorit să-l întâlnesc pe Antal. La prima întâlnire m-a impresionat neplăcut înfățișarea lui astrală. O figură de culoare închisă, brăzdată de riduri foarte adânci, cum nu mai întâlnisem nici în lumea Spiritelor și nici pe plan fizic. La ședința următoare i-am cerut informații în legătură cu înfățișarea figurii sale. Despre acele cute de pe față, mi-a spus că ele reprezintă nenumăratele ore de adânci meditații realizate în perioada existenței sale din ultima încarnare.

Cu prilejul unei alte întâlniri, am fost, pur și simplu, împiedicat să-i mai pot privi înfățișarea. Am dorit să-l întâlnesc pe planul respectiv al evoluției sale. Nici de această dată nu l-am putut întâlni. În mod evident el a evitat întâlnirea, trimițându-mi un alt Spirit în întâmpinare. La una din ședințe el a mărturisit că în ultima întrupare, nu a avut o înfățișare frumoasă. Apoi, că a apărut în visul cuiva ca bătrân, gârbov și urât.

În continuare, să reluăm istoria desfășurării în timp a acestui cerc. La ședința nr. 22 (fără dată) din 1957 – în urma sinuciderii nepoatei, Smărăndița Serafim – el desființează cercul, asumându-și și răspunderea și greșita lui îndrumare. Pe viitor cere tuturor să-și revizuiască atitudinea de până acum și să-și ia angajamentul de a lupta mai mult împotriva atitudinilor negative. Iar pe aceia care nu reușesc, îi sfătuiește să se îndepărteze. În același context, el lansează și ideea: „Călugări vă vreau!” Și trei dintre membrii s-au călugărit, adoptând viața de monah în lume fiind. Mai întâi eu, apoi, la câțva timp Ică și cu Dina. Împrejurările de îndeplinire a acestei formalități

religioase au fost, desigur, tot de el determinate, potrivit acceptării noastre benevole.

Peste câțiva ani și anume în ședința nr. 49 din 20 martie 1970 – desființează definitiv cercul Antal și pune temelie unui alt cerc, de data asta sub denumirea: „Cerc devotat numai lui Dumnezeu”. În vremea care s-a scurs el a continuat să ne conducă, manifestându-și de fiecare dată nemulțumirea, însoțită de aceleași califica-tive atribuite tuturor. Iată câteva dintre acestea: Sunteți meschini, perfizi, dezmățați, prefăcuți, leneși, îndiavoliți, megalomani etc.

În câteva rânduri ne-a vorbit despre bătrânul Antal, înțelegând bătrânețea sa legată de un număr însemnat de întrupări (zeci, sute sau chiar mii). Acum, aflat în lumea duhurilor, el și-a demonstrat propria condiționare de pust-nic sau anahoret, ca practicant al credinței mistic-creștine, pe care s-a străduit să ne-o impună și nouă, după cum urmează:

1. El se supraestima ca fiind autoritate absolută, cu puteri de transformare a discipolilor: „Prin mine ajungeți la Cristos, la Dumnezeu” – a afirmat în câteva rânduri.

2. Întrucât ne citea cu ușurință întreaga activitate mintală și nevăzând efectele scontate, pe care spera să le imprime prin sfaturile sale, se plânge, se înfurie și, deși spunea că ne iubește, în critica sa se folosește de o gamă variată de cuvinte cât mai dure. Folosind toate acestea el credea că poate transforma comportarea sau atitudinea cuiva. Mai mult chiar, se și laudă cu ceea ce face: „Am eu metodele mele!”

3. Cum este oare posibil, ca cineva să se considere capabil să producă efecte benefice-spirituale asupra unei terțe persoane prin porunci, amenințări sau chiar rugă-

minți!? O asemenea atitudine se califică prin ea însăși, iluzie incontestabilă!

4. Condiționat de șubreda lui credință, Antal trăiește pe planul său de evoluție iluzia superiorității de care este copleșit. Și o face desigur fără să conștientizeze propria eroare.

Dominat de trăirea acestei irealități, el ne-a oferit și câteva previziuni care, cu trecerea timpului, nu s-au adeverit. Pentru o parte dintre acestea și-a recunoscut propria greșală. În două rânduri a anunțat cercul despre un ade-vărat cataclism cu „morți și multă suferință și scurgere de sânge”. Despre o gravidă, anunță nașterea unei fete, căreia îi dă și numele de Elisabeta. La scurtă vreme însă gravida a născut un băiețel. La fel s-a întâmplat și cu pre-viziunea făcută în legătură cu mănăstirea Vladimirești, desființată la acea dată de regimul comunist. „Redeschiderea va avea loc mai târziu, dar de către persoane străine” anunță el. Nici în acest caz nu s-au adeverit spusele lui Antal. Ne rezumăm doar la aceste cazuri. Cartea cuprinde și alte multe inadvertențe.

Dar, să ne întoarcem câțva timp în urmă și să vedem ce a făcut în plus mireanul Ilie, devenit monahul Calinic. Am practicat cu mai multă osârdie Rugăciunea inimii, implementarea mai atentă a virtuților, ajutorarea dezinteresată a celor aflați în impas etc. O mai mare grijă acordată comportării și atitudinilor în relațiile mele cu semenii, în general.

După o vreme, la un examen mai profund al conștiinței, rămân total nemulțumit față de micile schimbări de suprafață. Din acea clipă am trecut la practicarea concomitentă a „Cunoașterii de Șine”. Primele efecte s-au dovedit prin ele însele încurajatoare. Așadar, paralel

cu preocupările călugărului în lume, întâmpinam cu ajutorul Atenției propriile reacții mintale, determinate de provocările permanente ale mișcării Vieții.

În luna august 1971, într-o dimineață la trezire, întâlnesc fenomenul-surpriză Iluminarea, o dată cu spargerea cochiliei ego-ului – ficțiune care mi-a dominat întreaga existență până la acea dată. Din acea fericită clipă s-au desprins de mine, fără să fac nici un fel de efort în acest sens: religia, Rugăciunea inimii, dedublările. De acum, toate acestea mi se revelau ca fiind totalmente inutile în fața Integrității proprii ființe și a comuniunii cu Eternitatea.

Chiar din ziua respectivă am început să scriu despre „Cunoașterea de Sine”, folosind versificația. Referitor la acest început relatez în mod amănunțit în prima carte: „Moartea morții și desăvârșirea”. Iar la întrunirile săptămânale cu cercul, eu nu am mai putut să vorbesc decât despre Întâlnirea practicantului cu el însuși – adică Divinitatea aflată în profunzimea fiecăruia dintre noi. Prin noua viziune, maestrul exterior își pierde orice fel de însemnătate a realizării Sublimului Adevăr.

În final, datorită metodei și a durității folosite de Antal, cercul a rămas doar ca o vagă amintire, fără adepți. Dina, Ică și cu mine practicam de-acum „Cunoașterea de Sine”. Pe data de 17 noiembrie 1979 suntem chemați doar noi, prilej cu care călăuza anunță desființarea definitivă a cercului. Eu în mod insistent l-am rugat să mai rămână totuși în legătură cu noi. Și iată marea surpriză a mărturisirii sale: *„Vocea interioară aceea e Dumnezeuul vostru. Ascultați-O! Nu aveți nevoie de însoțirea mea, după ce ați ajuns la „Cunoașterea de Sine”! Ascultați vocea! Vocea Divină! Vedeți-vă fiecare de drum!”*

După ce am urmărit întreaga activitate a acestui mistic-creștin, ca și eforturile disperate făcute de el, pentru evoluția noastră spirituală – după cum a declarat chiar el la început – la ce concluzii ajungem urmărind calea autorității religiei creștine sau oricare alta?

Ni se va răspunde desigur cu formula arhicunoscută: „Toate căile conduc la Divinul Creator!” Acest lucru este perfect adevărat, pentru că nu există alt final decât întoarcerea în Sânul Părintelui Divin, de unde am purces cu milioane de ani în urmă.

Această problemă a întoarcerii, se impune a fi reconsiderată din punct de vedere al timpului împlinirii respective! Mergând pe căile indirecte – așa cum este și calea credințelor religioase – șirul de reîncarnări se ridică la nivel de mii sau chiar zeci de mii. O entitate din lumea duhurilor ne amintește de 30.000 de încorporări!

Or, „Cunoașterea de Sine” – corect aplicată – ne oferă inestimabila posibilitate de a realiza întoarcerea la Sursa-Surselor chiar în această întrupare și într-un timp foarte scurt. Nu vorbim aici de teorii sau filozofii bazate pe aprecieri superficiale la nivel de acumulări memoriale. Cu ajutorul minții aglomerate de cunoștințe universale, nu se poate ajunge în fața Eternității și nici transcende din lumea finită în Imensitatea Netarmurita, adică a Împărăției lui Dumnezeu – Gândire Nelimitată.

Numai când această minte cunoscătoare tace smerită, Scânteia Divină, existentă în fiecare făptură umană, ne revelează Natura noastră Divină de Dumnezei întrupați. Scopul real al acestei vieți este acela de a face experiența lui Dumnezeu, care este și materie.

Progresul nostru spiritual până la nivelul al șaptelea, se realizează numai în mod individual, de către fiecare ins în parte, ca Om Întreg în Uniune perfectă cu mișcarea Vieții, pe clipe înnoitoare în perpetuă desfășurare.

Despre această păguboasă condiționare psihologică – determinată de către credințele dogmatice și practici rituale, acceptate din ignoranță și frică aici în lumea iluziilor și continuată dincolo – vă mai ofer un exemplu în care ghidul astral Antal este solicitat să dea un răspuns unui practicant entuziasmat de credința mistic-creștină. Iată împrejurările: cu câțva timp în urmă, am fost vizitat de un tânăr de 25 de ani, care îmi spune că merge pe același drum al credinței religioase, întocmai ca și mine. (Citise primele două cărți apărute la editura ALL.) Și că Rugăciunea inimii îi oferă sprijin și mulțumire sufletească. Cu toate astea, ar vrea însă și o confirmare din partea lui Antal, dacă ceea ce face el este bine.

Încercarea mea de a-l apropia de calea „Cunoașterii de Sine” nu a avut efectul scontat. În cele din urmă am acceptat solicitarea, confirmată și de imboldul meu intuitiv. Într-o seară, desprins de corpul fizic, îl rog pe Antal să ne întâlnim. Am urcat puțin și, privind în sus, observ cum un tânăr frumos ca înfățișare se îndreaptă spre mine. Ajuns în apropiere de el, acesta îmi întinde ambele mâini.

– Bine, bine – zic eu – dar mă așteptam să-l întâlnesc pe Antal.

– E! E! Am venit eu în locul lui! – exprimat în chip dezinvolt. Privind de-acum în jos, la suprafața solului, pe o întindere de circa doi kilometri se afla un singur acoperiș, care adăpostea o clădire foarte joasă (ceva inexistent pe plan fizic). Amândoi, prinși de câte o mână, pătrun-

dem prin acoperiș. În interior o mulțime de coridoare și uși închise. În fața unei astfel de uși, îmi spune:

– Intră aici!

În interior, constat că era o chilie de călugăr cu icoane pe pereți, un pat acoperit cu o cergă de lână lăptoasă, iar pe un scaun stătea Sf. Calinic, ocupat cu rostirea Rugăciunii inimii. M-am apropiat de el și m-am aplecat să-i sărut mâna. S-a opus, retrăgându-și mâna.

– Stai, părinte – îi zic eu – că așa se cade!

Am reușit totuși sărutatul mâinii, dar imediat și el mi-a sărutat mâna mea. Apoi, m-am retras la unu-doi metri și din profunzimea ființei mele, rostesc:

– Știi, părinte, că noi ne-am mai întâlnit odată, făceai o treabă fără rost pe o miriște!

S-a ridicat brusc de pe scaun, cu replica:

– Cum făceam o treabă fără rost?

Însoțitorul astral i se adresează cu intenția vădită de a-i potoli sentimentul de contrarietate și enervare:

– Stai! Că n-a vrut el să spună chiar asta!

M-am desprins imediat și am revenit în corp.

Cu mulți ani în urmă, am fost curios să aflu stadiul în care se află monahul Calinic de la Cernica, sanctificat de către religia ortodoxă. L-am întâlnit în lumea astrală cu o cazma în mână, mergând pe o miriște și îmboldea din loc în loc pământul, fără de nici o utilitate agricolă. Semnificația era clară. Activitatea duhovnicească s-a dovedit iluzorie – am apreciat eu la acea dată.

Experiența de acum, însoțit de trimisul lui Antal, nu face decât să confirme descoperirea anterioară. Despre această nouă întâlnire am scris tema „Atașamentul – capcană”, aflată în volumul „Eternitatea clipei”, editura Herald 2001.

După cum vedem, acești doi monahi: Antal și Calinic, în ultima lor existență de ființe întrupate, au practicat mistica creștină, folosindu-se de gândirea limitată.

De asemenea, aceeași gândire este folosită și de către restul omenirii la întâmpinarea Vieții prin diverse alte practici, metode, teorii, concepte filozofice etc. Și rezultatele, deloc mulțumitoare, singure ni se revelează, atât la nivel individual, cât și cel al relațiilor inter-umane.

Excepție fac desigur acei puțini fericiți din această lume care în actuala întrupare au atins Starea de Iluminare. Aceștia folosesc la contactul cu Realitatea Vieții sau Dumnezeu Gândirea Nelimitată. Numai în acest mod de întâlnire cu Eterna Clipă – singurul timp real – se obține Cunoașterea oferită de către Spiritul lui Dumnezeu, aflat în permanentă mobilitate.

Această posibilitate de întâlnire cu Sublima Realitate o au toți oamenii și iată cum Dumnezeu care este Gândire Pură, Nelimitată, se află într-o neconținută pulsație ce ne bombardează de fiecare dată aura. În acel moment, care înseamnă fiecare clipă de întâlnire cu Viața, noi – folosind Gândirea Nelimitată – realizăm Comuniunea cu Părintele Divin și obținem Cunoașterea oferită de Înțelepciunea Sa. Și fiecare Cunoaștere, realizată în acest fel, ne propulsează spre noi și noi Cunoașteri, urcând pe scara evoluției spirituale.

De fapt, în tot ceea ce am scris sau am discutat cu semenii care m-au solicitat, am abordat de fiecare dată acest mod de Cunoaștere înfăptuită pe clipe în eterna lor desfășurare. În acest fel se realizează de la bun început Starea simplă de A FI sau Starea de Conștiință Pură ori Starea de Prezent la Prezent – Acum și Aici!

Închei, în sfârșit și acest capitol, nu înainte de a vă îndemna: Să vă treziți din starea de vis și amăgire, în care se afla omenirea de mii și mii de ani, dominată de conștiința socială, prin însăși natura ei deficitară și traumatizantă!

Pacea Sufletului, Armonia interioară, Bucuria și Dragostea necondiționate pot fi realizate de către orice ființă umană prin Cunoaștere de Sine, Trăire emoțională și neconținută perfecționare!

CAPITOLUL XIII

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU PRIN CUVINTE POTRIVITE

Temele abordate în această lucrare au fost în bună parte extrase din cele două volume: „Prietenia cu Dumnezeu” și „Comuniunea cu Dumnezeu” – apărute sub semnătura Neale Donald Walsch în continuarea celor trei volume „Conversații cu Dumnezeu”, pe care le apreciez ca fiind o nouă Biblie, oferită direct de către Divinul Creator populației de pe această planetă.

Această problemă a Cunoașterii paternității noastre m-a interesat în mod deosebit la scurtă vreme după ce mi s-a revelat – printr-o seamă de dedublări – inexistența fenomenului Moarte.

După cum relatez în mod detaliat în capitolul I, am dorit năprasnic să-L cunosc pe enigmaticul Dumnezeu. Și care a fost rezultatul dezvăluirii mele, care a avut loc în urmă cu peste cinci decenii și jumătate?

Desprins de corpul fizic și de încă alte trei învelișuri de substanțe mai subtile, din mine nu mai rămăsese decât Un Punct luminos, perfect conștient – aflat în fața unui Cer lăptos. Și atât! Eram deci O Scânteie Divină – cu

vizibilitate conștientă în toate părțile – parte integrantă din Imensa Lumină, numită frecvent Dumnezeu.

Această simplă descoperire – existentă în mine și în toți oamenii – m-a susținut moral în anii de grele încercări ce au urmat, ca și îndemnul de a reconsidera Viața, altfel de cum făcuse omul obișnuit de până atunci.

Decorporalizarea se declanșase ca surpriză absolută. Mai înainte de producerea acestui fenomen, nu posedam nici o informație în legătură cu o asemenea posibilitate. De asemenea, tot ceea ce am întâlnit de fiecare dată în noua dimensiune se concretiza ca noutate incontestabilă.

Iar în ziua când am luat contact cu noua Biblie, am înțeles, fără nici o dificultate, toate dezvoltările făcute de însuși Părintele Divin. Și noile experiențe mi-au lărgit orizontul Cunoașterii, însoțită de Trăirea emoțională respectivă. De aceea și pot discuta și așterne în scris orice experiență în acest domeniu.

În continuare, iată ceea ce încerc să sintetizez în acest capitol, pentru a fi cât mai pe înțelesul semenilor, care desigur doresc să cunoască Unica Existență Universală. Așadar, în Imensitatea Necuprinsului nu există decât O Unică Existență, care nu are margini și nici centru, Ea fiind peste Tot și în Toate, văzute și nevăzute. Vine din Veșnicie și curge spre aceeași Veșnicie într-o permanentă mișcare. Iar în eterna Ei mișcare este Perfecțiune care se perfecționează fără încetare.

Și cine suntem noi, fiecare individ în parte, față de această Reală și Absolută Universalitate?

Certitudinea, care m-a susținut după acea trăire amintită mai înainte, mă determină să afirm că noi, oamenii, suntem prima creație a Tatălui Divin. El, ca Părinte

Ceresc – declarat în mod fățiș, indiscutabil Iubire Absolută – ne-a înzestrat și pe noi cu propriile Sale însușiri. Ne-a dat Libertatea absolută și Voința de creație. Și tot ceea ce facem noi, El nu condamnă, nu judecă, ci consideră întreaga noastră activitate ca inerentă stadiului nostru de înțelegere în mers progresiv pe calea de întoarcere la noi Acasă, adică la Sursa-Surselor – Corpul Tatălui Ceresc.

El ne-a creat și trimis în lumea materiei brute – a iluziilor – pentru a face și această ultimă experiență. Și tot El are și imensa Înțelepciune de a ne înțelege și iubi așa cum suntem la nivelul respectiv, al propriilor comportări și atitudini. Dumnezeu ne iubește orice am face noi, căci El nu poate fi decât Iubire. Ne-a dat desigur Liber arbitru, dar totodată El ne amintește că în tot Universul există Legea Cauzalității. Tot ceea ce manifestăm noi ca gând sau acțiune – ambele atitudini determină aceleași efecte – fiind prilejuri de învățare și luare aminte. Căci cum am putea altfel mai bine înțelege că orice mișcare a noastră ne califică Ceea ce Suntem în acea clipă. Efectul perceput de noi, ca suferință, ne oferă Înțelepciunea de a nu mai greși în viitor! A ne pune exact în locul aceluia căruia îi cauzăm un prejudiciu – fie moral sau material – ne oferă deci ipostaza Înțelepciunii.

Dar, să mergem și mai departe în profunzime, pentru a ușura punerea în practică a Cunoașterii lui Dumnezeu. Cum anume putem cunoaște cu adevărat această Unică Existență, numită și Energie Cosmică Universală?

Avem o educație religioasă, moștenită din generație în generație, am citit o seamă de cărți în acest domeniu și ne-am format o viziune de ansamblu. Știm ceea ce au zis

unii sau alții dintre marii filozofi, psihologi, teologi sau diferiți metodiști. Suntem – ca să zic așa – dominați de unii sau alții și deci, în final, dispunem de propria convingere sau părere. Putem noi oare întâlni sau cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu cu acest conglomerat de simple păreri? Desigur că nu! Și iată de ce:

Dumnezeu nu este ceva static, perfecțiune declarată. El se află într-o mișcare neconținută de Îndumnezeire care nu are cândva o finalitate. Or, noi, în această clipă, dominați de mintea noastră veche, nu-l putem nici întâlni și nici înțelege în mod adecvat.

În noua Biblie, Dumnezeu vine și corectează toate greșelile săvârșite de către oameni prin neputința propriei lor neînțelegeri. Și iată ceea ce ne spune: „Cel mai greu lucru pentru voi este acela de a renunța la ceea ce credeți voi că este adevăr! Iar cel mai ușor lucru este acela de A Fi numai! Și atât!”

Dar, să lămurim punerea în practică a Stării de A Fi sau Stare de Pură Conștiință ori a fi Un Întreg – prezent la clipa prezentă. Or, cu această Stare de A Fi nu ne putem în nici un fel întâlni decât conștientizând ceea ce de fapt nu suntem! Adică, aici ne este corpul, iar o parte din mintea noastră aleargă fără rost, înspre un trecut care nu mai este – în prezent simple imagini sau ficțiuni – ori aleargă spre un viitor tot la fel de ireal și imprevizibil.

Și-acum, iată ceea ce înseamnă de fapt punerea în practică prin Cunoaștere directă și Trăire emoțională a întâlnirii cu Dumnezeu, realmente, existent în acea clipă. Pentru a realiza această inestimabilă întâlnire și Cunoaștere absolută, folosim doar Atenția globală, lucidă și dezinteresată. Această Atenție este însușirea Scânteii Divine

din noi, care prin străfulgerarea Luminii Sale face ca irealitatea să dispară instantaneu. Iar noi, trăitorul clipei respective – ca Trinitate Unitară: corp, Suflet și Spirit – Una – funcționând deci ca Un Întreg, suntem clipă de clipă în Uniune perfectă cu Tatăl Divin. Și dovada certă a unei asemenea întâlniri este confirmată de pacea, armonia întregii ființe și Iubirea atotcuprinzătoare. În acea clipă noi suntem și ne manifestăm cu adevărat Iubire, adică Dumnezeu întrupat.

Pentru a nu prilejui dubii în legătură cu înțelegerea reală de Dumnezeu-Om și Om-Dumnezeu vă îndemn – doar atât! – lăsați de-o parte mintea proprie, dominată de ceea ce știți, cunoașteți sau posedați ca avere, titluri, glorie, renume! Toate câte posedați în această lume trecătoare sunt și rămân evaluări amăgitoare.

Calea spre desăvârșire nu poate fi împlinită decât prin Cunoaștere directă, oferită de către Spiritul lui Dumnezeu pe momente trăitoare în continuă desfășurare.

Până la întâlnirea acelei surprize numită Iluminare, nu se urmărește scop sau ideal, fiindcă toate aceste formule, azvârlite înainte, nu fac altceva decât să vă amplifice starea iluzorie de egocentrism – prin natura lui haotic și traumatizant.

Simplitatea lui „A Fi” – de care aminteste și Dumnezeu – nu urmărește nimic! Doar Este! Prin simplitatea lui „A Fi” sau Eu Sunt se înregistrează în mod tainic efecte binefăcătoare care, în final, vor dizolva energiile deficitare de frecvență inferioară, ce vă domină ca ego sau sine fals. Prin urmare, acele cuvinte asociate cu trăirea efectivă, vă vor conduce în final, la Cunoașterea lui Dumnezeu întrupat – care este fiecare dintre noi. Și trăirea este cu

adevărat reală numai când conștientizăm efecte vizibile benefic-transformatoare.

Atenție! Nu vă amăgiți, folosind măști înșelătoare, menite să impresioneze lumea exterioară! Folosirea unor asemenea măști fictive vă demască o și mai amplă degradare morală. Ipocrizia și fariseismul sunt aspecte specifice unor asemenea practici uzuale.

CAPITOLUL XIV

FIECARE INS ÎN PARTE ESTE DUMNEZEU ÎNTRUPAT

Titlul acestei cărți – spre deosebire de celelalte – a țâșnit din profunzimea ființei mele la suprafața conștiinței numai după ce am scris ultima temă. Și s-a impus cu aceeași autoritate, fără ca gândirea mea să intervină în vreun fel sau altul. Iar acum, în sinteza pe care mă străduiesc să o desfășor cât mai pe înțelesul cititorului, nu am altă cale de a spulbera eventualele nedumeriri decât în acord cu Adevărul Absolut.

În Întreaga Existență Universală nu există decât Un Unic Adevăr. Nu a fost creat de nimeni, căci a existat prin El însuși totdeauna. Are Sursa în Veșnicie și curge neconținut spre aceeași Veșnicie. El se află deci în Toate câte există – văzute și nevăzute – și ca atare, se află și în noi oamenii, ca Unicitate Existențială. Și ne întrebăm: Unde oare L-am putea întâlni, în mod direct și prin trăire adecvată, decât în profunzimea ființei proprii!?

Dacă Îl întâlnim cu adevărat – prin trăire emotivă, realizată în mod individual – mai poate exista vreo nedumerire ca între noi și acea Sursă ar fi cumva deosebire sau contradicție!?

Pentru extensia și aprofundarea înțelegerii, să vedem ce afirmă și explică dicționarele în legătură cu Adevărul Absolut. Adevărul este reflectarea realității obiective în gândirea omului. În acest caz avem două aspecte: adevăr obiectiv și adevăr subiectiv. Acesta din urmă – prin însăși natura lui – conexasă de înțelegerea realității, care este schimbătoare. Unii semeni văd și apreciază realitatea într-un anumit fel, în funcție de interese proprii, dominați de către falsul sine. În acest sens, iată și un exemplu întâlnit în mod frecvent în această lume a iluziilor, în care de fapt trăim ca ființe întrupate. Unii dintre semenii noștri cred că există acel Unic Adevăr, numit Dumnezeu, alții, dimpotrivă, cred că nu există așa ceva. De o parte, credincioșii, iar de alta, ateii. Fiecare dintre aceștia aduc în susținerea opiniilor proprii argumente pro sau contra, privitoare la acea Unicitate Universală.

Dar ce este, de fapt, credința? O simplă proiecție mentală care, acceptată prin repetare la infinit, devine realitate individuală. Unii cred că există Dumnezeu, alții cred că nu există o asemenea entitate.

În continuare, iată și un alt aspect. Deși credeți că există acest Dumnezeu, de ce oare intrați în contradicție cu alți credincioși, care Îl văd altfel și-i împlinesc voia – zic ei – altfel decât dumneavoastră!?

Vedeți oare cu adevărat cât de șubredă este această credință, care a dat naștere diferitelor religii în contradicții funcționale unele cu altele? Mai mult chiar! În sânul fiecărei credințe au apărut zeci de secte – în continuă proliferare – care contrazic în bună parte credințele de bază?

Indiferent de aspectul credinței, care v-a condiționat, puneți-vă singuri întrebarea: Pot eu înțelege noutatea fenomenului Viață – noutate și eternă surpriză de la o clipă la alta – cu calapodul gândirii mele limitate de către conștiința socială care m-a format?

Prin tot ceea ce am scris și încerc să demonstrez nu condamn și nici nu judec pe nimeni – indiferent de ceea ce crede sau face cineva – ci doar semnalez rătăcirea în care se află întreaga populație a Terrei, datorită acestui mod greșit de funcționare.

Și eu am fost ca dumneavoastră – condiționat de credința creștin-ortodoxă – am practicat în mod fervent mistica creștină, însoțită de Rugăciunea inimii, recomandat ca formulă infailibilă a mântuirii și desăvârșirii spirituale. Nevăzând însă efecte palpabile, am dorit și însingurarea, fiind convins de viețile sfinților, după cum le prezintă în mod interesat religia respectivă. În final, mi-am dat seama de imensa amăgire determinată de acumulările mele memoriale. Eram practic un posedat de tot ceea ce acumulasem intelectual în legătură cu așa-zisa viață spirituală.

Numai văzându-mi astfel rătăcirea, am trecut la practicarea „Cunoașterii de Sine” pe momente trăitoare – fără ieri și fără mâine – în Uniune perfectă cu Eterna Clipă prezentă. Nu am urmărit scop sau ideal, ci doar am conștientizat „ceea ce este”, adică ce anume se ivește în oglinda propriei mele conștiințe. Simpla conștientizare mi-a oferit libertatea, desprinderea de tot ce a fost – iar în „golul psihic” care s-a ivit, am trăit perfectă Uniune cu Sublimul Adevăr. În acel „vid” sau non-acțiune, Scânteia

sau Natura Divină din profunzime singură s-a revelat și Ea mi-a demonstrat că omul adevărat este un Dumnezeu, coborât pe acest plan să facă experiența în asociere cu materia densă.

Nu vă mulțumiți cu ceea ce acum aflați, drept simple informații, ci faceți la fel ca mine, de a vă întâlni – prin trăire adecvată – cu Ceea Ce de fapt și Sunteți, Dumnezeu-Om. Realitatea Adevărului Absolut nu poate fi descoperită decât de către fiecare ins în parte, prin trăire adecvată. Altă cale nu există! Nu rămâneți doar la simpla afirmare, sprijinită de acumulări mintale, oferite de către unii trăitori veritabili sau doar simplii știutori, aroganți și închipuiți maeștrii, învățători, filozofi sau metodiști! Nu vă sprijiniți nici pe ceea ce afirm eu în această Carte a Cărților, ci treceți degrabă la punerea în aplicare! Rămâneți, așadar, singuri cu Divinul Creator existent în fiecare făptură omenească!

Îndemnul interior-intuitiv vă este singurul Învățător care vă sfătuiește, oferindu-vă atitudinea înțeleaptă și Dragostea nemărginită pe care singuri O aplicați în relația inter-umană.

În final, un clar îndemn: Fiți Ceea Ce de fapt și Sunteți, Divinitate liberă, independentă, pururea îngăduitoare și Iubire Absolută, nicidecum părtinitoare față de Tot și de Toate câte vă apar în cale!

Toate astea vă ajută pe drumul desăvârșirii de întoarcere Acasă la Bunul vostru Părinte – Tatăl nostru Creator. Aveți însușiri depline de a vă integra total pe clipe în permanentă desfășurare. Nu roștiți nicicând: „Nu pot!” Acest rostitor vremelnic nu este decât ego-ul care, prin

„Cunoașterea de Sine”, își pierde importanța decizională și falsa autoritate. În final, el va dispărea, fiind înlocuit de realul Sine de Dumnezeu întrupat.

Fiți mereu Una cu Clipa în perfectă Uniune – Stare de Pură Conștiință și atitudini corespunzătoare, la fel ca Divinitatea! Atât doar! Nimic în plus! Înțelepciunea Divină în acest mod se exprimă. Fiți deci Ea în perpetuă trăire!

ÎNCHEIERE

Nu putem pune capăt acestei cărți atotcuprinzătoare – unică în literatura universală, ca stil și abordare – fără să subliniem nemurirea trupului pe care, după ce părăsim acest plan prin zisa-moarte, îl lăsăm pradă viermilor.

Dar, ce este în realitate acest corp pe care noi, ca entități de Lumină, nu l-am creat ca structură efemeră, ci ca existență nemuritoare, dotată cu glande creatoare de hormoni cu însușiri de permanentă întinerire. Acest trup material are aceeași densitate ca oricare lucru sau obiect din lumea înconjurătoare, dotat însă cu simțuri și organe de simțire, care ne ajută să facem experiența în asociere cu materia compactă. Dacă nu am avea acest înveliș, care ne înconjoară întreaga ființă, am putea trece prin materie fără nici un fel de dificultate. Decorporalizarea mi-a revelat această certitudine de necontestat.

În continuare, să vedem cum am creat acest corp material. Noi, ca Gândire care vibram la nivel de Lumină, am coborât frecvența de Gândire la nivel de electron și apoi, în final, la nivel de materie densă. Așadar, corpul nostru fizic este Lumină condensată la nivel de materie solidă.

Iar acum, noi, ca Esență de Lumină – Spirit și Suflet – putem comanda trupului fizic să-și ridice frecvența vibratorie la nivel de Lumină. Pentru concretizarea acestei posibilități este însă imperios necesar ca creierul nostru să funcționeze la întreaga lui capacitate. Și această

însușire se obține cu ajutorul Gândirii Nelimitate. Împlinită această insuficiență a creierului, noi, ca Spirit integrăm imaginativ viziunea întregului corp și prin Suflet îi ordonăm să-și ridice frecvența vibratorie la nivel de Lumină. O dată cu această împlinire devenim invizibili în acest loc. De acum, folosindu-ne de gândire ne putem deplasa în oricare localitate de pe această planetă sau oricare alta, unde, la coborâre, vom cere corpului să-și reia existența de mai înainte.

De asemenea, la părăsirea definitivă a acestui plan de existență, vom lua și corpul cu noi. Iar, pe viitor, vom veni și vom pleca de pe acest plan, după propria dorință, fără să mai fie nevoie să folosim calea anevoioasă de până acum, urmată de formarea unei noi conștiințe – marcată de uitarea completă a existențelor anterioare.

O astfel de idee m-a preocupat o vreme, pe când mă aflam în închisoarea Făgăraș, însă în acele condiții Intuiția nu mi-a oferit îndemnul și elanul respectiv inerent unei asemenea opțiuni. Acum, în deplina libertate ni se ofera alte perspective care nu trebuie neglijate sau excluse.

Fenomenul în sine ne oferă deci un nou prilej de meditație, privitor la infinitele posibilități care ne stau tuturor la îndemână ca Fii de Dumnezeu, aflați în această ipostază de asociere cu materia dură.

În continuare, se impune o nouă subliniere! Dacă cineva a realizat doar la nivel intelectual înțelegerea existenței Adevărului Absolut, fără să-i sesizeze posibilitățile respective, să se abțină de a-și manifesta propriile prejudecăți, care-l domină și mărginesc! Un om cu adevărat inteligent pune și el în aplicare ceea ce vede ca manifestare distinctă și laudabilă la altul. Pentru că acea po-

sibilitate există în noi toți oamenii, care funcționăm incomplet la nivelul dimensiunii finitului. Poarta Eternității se află în profunzimea fiecărei ființe omenești. Și ea se deschide spre Mărețiile Infinitului când mintea – totdeauna limitată – se smerește și tace cu desăvârșire. Simpla vizualizare a neputinței noastre, ne oferă această inestimabilă Realitate, cu înțelegerea Ei atotcuprinzătoare. Întâlnirea Infinitului cu inerentele Lui surprize strict conexe, are loc în această unică modalitate, în care noi funcționăm cu întreaga noastră capacitate prin trăire emoțională.

Atitudinea oamenilor, atât de frecvent întâlnită de a idolatriza un seamăn – indiferent de ceea ce face el – este cea mai mare degradare și insultă adusă Naturii noastre Divine. Așadar, eu, ca și dumneavoastră și miliardele de ființe umane, avem cu toții Una și Aceeași Scânteie Divină care ne conferă o desăvârșită și indiscutabilă egalitate morală și spirituală.

Și, cu această ultimă precizare, ne despărțim, cu aprecierea că am folosit în chip îndestulător Momentul respectiv, cu care nu ne vom mai întâlni niciodată. Iar acele Momente care vor veni, prin înșiruirea lor neconținută spre Veșnicie, vor fi însoțite – în mod natural – de propriile lor surprize. Toate acestea ne așteaptă pe fiecare dintre noi să le întâlnim – prin trăire emoțională în eternul proces de Îndumnezeire sau Evoluție individuală.

Față de perspectiva acestui viitor, noi pământenii, existenți acum pe acest plan, avem două posibilități:

1. Să trăim de-a valma, acaparați de lumea iluziilor, precum marea majoritate a populației – îndurând consecințele de rigoare, traumatizante și obsesive ale climatului respectiv.

2. Ori să adoptăm exemplul puținilor înțelepți care, treziți la realitate, trăiesc ca fapte complete în Comuniune perfectă cu Adevărul Absolut sau Viața pe clipe înnoitoare, bucurându-se de binefacerile Iubirii Nemărginite, ce ne caracterizează întreaga ființă, sfătuindu-ne prin îndemnuri intuitive.

